ಗಾಯತ್ರೀಮಹಾಮಂತ್ರದ ಪೀಠಿಕೆ.

———:o:———

ಈ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿರುವ ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ ಎಂಬ ೧೦ ನೆಯ ಋಕ್ಕಿಗೆ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ಋಕ್ಕು ಮೂರು ವೇದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಠಿತವಾಗಿದೆ. ಋಗ್ವೇದದಲ್ಲಿ—೩-೬೨-೧೦ ; ಸಾಮವೇದದಲ್ಲಿ-೧೪೬೨ ; ವಾಜಸನೇಯಸಂಹಿತಾ (ಶುಕ್ಲಯಜುರ್ವೇದ) ದಲ್ಲಿ—೩-೩೫ ; ೨೨-೯ ; ೩೦-೨ ; ೩೬-೩ ; ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತಾ (ಕೃಷ್ಣಯಜುರ್ವೇದದಲ್ಲಿ)—೧-೫-೬-೪ ; ೪-೧-೧೧-೧ ; ತೈತ್ತಿರೀಯ ಆರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ—೧-೧೧-೨ ಈ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಗಾಯತ್ರೀಮಂತ್ರವು ಪಠಿತವಾಗಿರುವುದು. ಮತ್ತು ಬಹುಭಾಗ ಗದ್ಯಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವ ಯಜುರ್ವೇದವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದ ಋಗ್ವೇದ, ಸಾಮವೇದ, ಅಥರ್ವಣವೆಂಬ ಮೂರು ವೇದಗಳೂ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಋಕ್ಕುಗಳಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇದು ಎಂಟೆಂಟು ಅಕ್ಷರಗಳ ಮೂರು ಪಾದಗಳುಳ್ಳ ಛಂದಸ್ಸಿನ ಹೆಸರಾದರೂ, ಈ ಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಈ ಋಕ್ಕನ್ನೇ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದು ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಗೈ ಶಬ್ದೇ ಎಂಬ ಧಾತುವಿನಿಂದ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಗಾನಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾದ ಋಕ್ಕು ಎಂದರ್ಥವಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಗಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಠಿಸಲ್ಪಡುವ ಸಾಮವೇದದ ಬಹು ಭಾಗವು ಋಗ್ವೇದದಲ್ಲಿರುವ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಋಕ್ಕುಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಋ. ಸಂ. ೧-೧೦-೧ನೇ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ **ಗಾಯಂತಿ ತ್ವಾ ಗಾಯತ್ರಿಣಃ** ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ-ಎಲೈ ಇಂದ್ರನೇ, ಉದ್ಗಾತೃವೊದಲಾದ, ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಗಾನಮಾಡುವ ಋತ್ವಿಜರು ನಿನ್ನನ್ನು ಸಾಮಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಿ ಗಾನ ಮಾಡುವರು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಋಗ್ವೇದಕ್ಕೆ ಯಾವರೀತಿ ಪ್ರಥಮ (ಮುಖ್ಯ) ಸ್ಥಾನವಿದೆಯೋ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀ ಛಂದಸ್ಸಿಗೆ ಪ್ರಥಮಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ ಎಂಬ ವರ್ಣತ್ರಯದವರಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನವಿರುವಂತೆ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಯಜುರ್ವೇದದ ತೈತ್ತಿರೀಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ—

> **ಗಾಯತ್ರೀಭಿರ್ಬ್ರಾಹ್ಮಣಸ್ಯಾದಧ್ಯಾತ್ । ಗಾಯತ್ರಛಂದಾ ವೈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಃ । ಸ್ವಸ್ಯ ಛಂದಸಃ ಪ್ರತ್ಯಯನಸ್ತ್ವಾಯ । ತ್ರಿಷ್ಟುಗ್ಭೀ ರಾಜನ್ಯಸ್ಯ । ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್‌ಛಂದಾ ವೈ ರಾಜನ್ಯಃ । ಸ್ವಸ್ಯ ಛಂದಸಃ ಪ್ರತ್ಯಯನಸ್ತ್ವಾಯ । ಜಗತೀಭಿರ್ವೈಶ್ಯಸ್ಯ । ಜಗತೀಛಂದಾ ವೈ ವೈಶ್ಯಃ । ಸ್ವಸ್ಯ ಛಂದಸಃ ಪ್ರತ್ಯಯನಸ್ತ್ವಾಯ ।**
>
> (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೧-೧-೯-೬, ೭)

ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಎಂದರೆ ಆಧಾನಕರ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ (ಆಧಾನವೆಂದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಯಜ್ಞಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪನೆ ಮಾಡುವುದು) ಇತರ ಯಜ್ಞಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾದವನು ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಸ್ವಂತಛಂದಸ್ಸೆಂದು

ಹೇಳಿದೆ. ಇದರಂತೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯನು (ರಾಜನು) ತನ್ನ ಸ್ವಂತಛಂದಸ್ಸಾದ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್‌ಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೂ, ವೈಶ್ಯನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತಛಂದಸ್ಸಾದ ಜಗತೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ ಯಜ್ಞಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ಕರ್ಮವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕು. ಹೇಗೆಂದರೆ—

ಗಾಯತ್ರೀರನ್ವಾಹ ಗಾಯತ್ರಂ ವೈ ಪ್ರಾತಸ್ಸವನಂ (ಐ. ಬ್ರಾ. ೨೮-೯)
ತ್ರೈಷ್ಟುಭಂ ವೈ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಂ ಸವನಂ (ಐ. ಬ್ರಾ. ೨೮-೧೦)
ಜಾಗತಂ ವೈ ತೃತೀಯಸವನಂ (ಐ. ಬ್ರಾ. ೨೮-೧೫)

ಎಂದು ಐತರೇಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಎಂದರೆ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಕರ್ಮಾಂಗಗಳಾದ ಪ್ರಾತಃಸವನ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನ, ತೃತೀಯಸವನವೆಂಬ ಮೂರು ಸವನಗಳಿರುವವು. ಸವನವೆಂದರೆ ಸೋಮಲತೆಗಳನ್ನು ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಜಜ್ಜಿ ರಸವನ್ನು ಹಿಂಡಿ ತೆಗೆಯುವ ಕರ್ಮವಿಶೇಷವು. ಇದನ್ನು ಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೂ ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಾತಸ್ಸವನಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಈ ಸೋಮರಸವನ್ನು ಹಿಂಡಿತೆಗೆಯುವ ಅಭಿಷವಣವೆಂಬ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವರು. ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್‌ಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೂ, ತೃತೀಯಯಸವನದಲ್ಲಿ ಜಗತೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವರು. ಆದುದರಿಂದ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಗೇ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವಿದೆ. ಮತ್ತು ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಅಗ್ನಿಗೆ ಗಾಯತ್ರಿಛಂದಸ್ಸೂ, ಇಂದ್ರನಿಗೆ ತ್ರಿಷುಪ್‌ಛಂದಸ್ಸೂ, ವಿಶ್ವೇದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಜಗತೀಛಂದಸ್ಸೂ ಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದು. **ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ ಗಾಯತ್ರೀ । ಗಾಯತ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸಂ** (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೨-೭-೩-೯) ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದರೆ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸ್ವಿಯಾಗುವನು. ರಾಜನು (ಕ್ಷತ್ರಿಯನು) ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್‌ಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದರೆ ವೀರ್ಯ, ಬಲ, ಯಶಸ್ಸು ಇವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವನು. ವೈಶ್ಯನು ಜಗತೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದರೆ ಪಶುಸಂಪತ್ತು, ಧನ, ಐಶ್ವರ್ಯ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವನು ಎಂದು ಯಜುರ್ವೇದದಲ್ಲಿ ಅನೇಕಕಡೆ ಹೇಳಿದೆ. ಮತ್ತು ಋಗ್ವೇದದ ಒಂಭತ್ತನೆಯ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಇರುವ ೧೧೪ ಸೂಕ್ತಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಪವಮಾನಃ ಸೋಮಃ ಎಂಬ ಸೋಮವೇ ದೇವತೆಯು. ಆದರೆ ಈ ಮಂಡಲದ ಮೊದಲಿನ ೬೭ಸೂಕ್ತಗಳು ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನವು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ನಾನಾಋಷಿದೃಷ್ಟವಾದವು. ಇವುಗಳು ಪವಮಾನಸೂಕ್ತಗಳೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿ ವೇದಗಳ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಬಹಳ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಇದರ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

ಯಃ ಪಾವಮಾನೀರಧ್ಯೇತಿ .... ಸರ್ವಂ ಸ ಪೂತಮಶ್ನಾತಿ ।
ಪಾವಮಾನೀರ್ಯೋ ಅಧ್ಯೇತಿ .... ।
ತಸ್ಮೈ ಸರಸ್ವತೀ ದುಹೇ ಕ್ಷೀರಂ ಸರ್ಪಿರ್ಮಧೂದಕಂ ।

(ಋ. ಸಂ. ೯-೬೭-೩೧, ೩೨)

ಎಂದರೆ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಋಕ್ಕುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಈ ಪಾವಮಾನೀ ಸೂಕ್ತಗಳನ್ನು ಯಾವ ಪುರುಷನು ಅಧ್ಯಯನಮಾಡುವನೋ (ಪಠಿಸುವನೋ) ಅವನು ಸಮಸ್ತ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಸುಖಿಸುವನು. ಸರಸ್ವತೀ ದೇವಿಯು ಅವನ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪೂರಯಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಹಾಲು, ತುಪ್ಪ, ಮಧು, ಉದಕ ಮುಂತಾದ ಸಕಲ ಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸುರಿಸುವಳು ಎಂದಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಗಾಯತ್ರಿಮಂತ್ರದ ಮಹಿಮೆಯು. ಪ್ರಸಕ್ತವಾದ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿರುವ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ಋಕ್ಕಿನ ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಧೀಮಹಿ ।

ಧಿಯೋ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ ॥ ೧೦ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ತತ್ । ಸವಿತುಃ । ವರೇಣ್ಯಂ । ಭರ್ಗಃ । ದೇವಸ್ಯ । ಧೀಮಹಿ ।

ಧಿಯಃ । ಯಃ । ನಃ । ಪ್ರಽಚೋದಯಾತ್ ॥ ೧೦ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ದಶರಾತ್ರಸ್ಯ ಷಷ್ಠೇಽಹನಿ ವೈಶ್ವದೇವಶಸ್ತ್ರೇ ತತ್ಸವಿತುರಿತಿ ದ್ವೇ ಋಚೌ ಪ್ರತಿಪತ್ತೃಚಸ್ಯ ದ್ವಿತೀಯಾತೃತೀಯೇ । ಸೂತ್ರಿತಂ ಚ । ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಮಿತಿ ದ್ವೇ ದೋಷೋ ಆಗಾತ್ । ಆ. ೮-೧ । ಇತಿ ॥ ಅಭಿಪ್ಲವಷೃಷ್ಠ್ಯಷಡಹಯೋರ್ದ್ವಿತೀಯೇಽಹನಿ ವೈಶ್ವದೇವಶಸ್ತ್ರೇ ಪ್ರತಿಪತ್ತೃಚಸ್ಯೈತೇ ಏವ ಪ್ರಥಮಾದ್ವಿತೀಯೇ । ಸೂತ್ರಿತಂ ಚ । ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಮಿತಿ ದ್ವೇ ಆವಿಶ್ವದೇವಂ । ಆ. ೭-೬ । ಇತಿ ॥

ಯಃ ಸವಿತಾ ದೇವೋ ನೋಽಸ್ಮಾಕಂ ಧಿಯಃ ಕರ್ಮಾಣಿ ಧರ್ಮಾದಿವಿಷಯಾ ವಾ ಬುದ್ಧೀಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ ಪ್ರೇರಯೇತ್ ತತ್ತಸ್ಯ ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿತಯಾ ಪ್ರೇರಕಸ್ಯ ಜಗತ್ಸ್ರಷ್ಟುಃ ಪರಮೇಶ್ವರಸ್ಯ ವರೇಣ್ಯಂ ಸರ್ವೈರುಪಾಸ್ಯತಯಾ ಜ್ಞೇಯತಯಾ ಚ ಸಂಭಜನೀಯಂ ಭರ್ಗೋಽವಿದ್ಯಾತತ್ಕಾರ್ಯಯೋರ್ಭರ್ಜನಾದ್ಭರ್ಗಃ ಸ್ವಯಂಜ್ಯೋತಿಃ ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕಂ ತೇಜೋ ಧೀಮಹಿ । ವಯಂ ಧ್ಯಾಯಾಮಃ । ಯದ್ವಾ । ತದಿತಿ ಭರ್ಗೋವಿಶೇಷಣಂ । ಸವಿತುರ್ದೇವಸ್ಯ ತತ್ತಾ-ದೃಶಂ ಭರ್ಗೋ ಧೀಮಹಿ । ಕಿಂ ತದಿತ್ಯಪೇಕ್ಷಾಯಾಮಾಹ । ಯ ಇತಿ ಲಿಂಗವ್ಯತ್ಯಯಃ । ಯದ್ಭರ್ಗೋ ಧಿಯಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ । ತದ್ಧ್ಯಾಯೇಮೇತಿ ಸಮನ್ವಯಃ । ಯದ್ವಾ । ಯಃ ಸವಿತಾ ಸೂರ್ಯೋ ಧಿಯಃ ಕರ್ಮಾಣಿ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ ಪ್ರೇರಯತಿ ತಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ಸರ್ವಸ್ಯ ಪ್ರಸವಿತುರ್ದೇವಸ್ಯ ದ್ಯೋತ-

ಮಾನಸ್ಯ ಸೂರ್ಯಸ್ಯ ತತ್ಸರ್ವೈರ್ದೃಶ್ಯಮಾನತಯಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧಂ ವರೇಣ್ಯಂ ಸರ್ವೈಃ ಸಂಭಜನೀಯಂ ಭರ್ಗಃ ಪಾಪಾನಾಂ ತಾಪಕಂ ತೇಜೋಮಂಡಲಂ ಧೀಮಹಿ । ಧ್ಯೇಯತಯಾ ಮನಸಾ ಧಾರಯೇಮ । ಯದ್ವಾ । ಭರ್ಗಃಶಬ್ದೇನಾನ್ನಮಭಿಧೀಯತೇ । ಯಃ ಸವಿತಾ ದೇವೋ ಧಿಯಃ ಪ್ರಚೋದಯತಿ ತಸ್ಯ ಪ್ರಸಾದಾ-ದ್ಭರ್ಗೋಽನ್ನಾದಿಲಕ್ಷಣಂ ಫಲಂ ಧೀಮಹಿ । ಧಾರಯಾಮಃ । ತಸ್ಯಾಧಾರಭೂತಾ ಭವೇಮೇತ್ಯರ್ಥಃ । ಭರ್ಗಃಶಬ್ದಸ್ಯಾನ್ನಪರತ್ವೇ ಧೀಶಬ್ದಸ್ಯ ಕರ್ಮಪರತ್ವೇ ಚಾಥರ್ವಣಂ । ವೇದಾಂಶ್ಛಂದಾಂಸಿ ಸವಿತುರ್ವ-ರೇಣ್ಯಂ ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಕವಯೋಽನ್ನಮಾಹುಃ ಕರ್ಮಾಣಿ ಧಿಯಸ್ತದು ತೇ ಪ್ರಬ್ರವೀಮಿ ಪ್ರಚೋ-ದಯಂತ್ಸವಿತಾ ಯಾಭಿರೇತೀತಿ । ಗೋ. ಬ್ರಾ. ೧-೩೨ ॥ ಭರ್ಗಃ । ಭ್ರಸ್ಜ ಪಾಕೇ । ಅಸುನ್ । ಭ್ರಸ್ಜೋ ರೋಪಧಯೋ ರಮನ್ಯತರಸ್ಯಾಂ । ಪಾ. ೬-೪-೪೭ । ಇತಿ ರೋಪಧಯೋರ್ಲೋಪೋ ರಮಾಗಮಃ । ನ್ಯಂಕ್ವಾದಿಪಾಠಾತ್ ಕುತ್ವಂ । ಧೀಮಹಿ । ಧ್ಯಾಯತೇರ್ಲಿಙಿ ಬಹುಲಂ ಛಂದಸೀತಿ ಸಂಪ್ರಸಾರಣಂ । ವ್ಯತ್ಯಯೇನಾತ್ಮನೇಪದಂ । ಯದ್ವಾ । ಧೀಙ್ ಆಧಾರೇ । ಲಿಙಿ ಬಹುಲಂ ಛಂದಸೀತಿ ವಿಕರಣಸ್ಯ ಲುಕ್ । ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ । ಚೋದಯತೇರ್ಲೇಟ್ಯಾಡಾಗಮಃ । ಯದ್ವೃತ್ತಯೋಗಾದನಿಘಾತಃ । ಆಗಮಸ್ಯಾನುದಾತ್ತತ್ವೇ ಣಿಚಃ ಸ್ವರಃ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

ಯಃ—ಯಾವನು । **ನಃ**—ನಮಗೆ । **ಧಿಯಃ**—ಕರ್ಮವಿಷಯಕವಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು । **ಪ್ರಚೋದಯಾತ್**—ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ । **ತತ್**—ಅಂತಹ । **ದೇವಸ್ಯ**—ದೇವತಾತ್ಮನಾದ । **ಸವಿತುಃ**—ಸವಿತೃವಿನ । **ವರೇಣ್ಯಂ**—ಸರ್ವರಿಂದಲೂ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕ । **ಭರ್ಗಃ**—ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು । **ಧೀಮಹಿ**—ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತೇವೆ ।

ಭಾವಾರ್ಥ

ಯಾವ ಸವಿತೃದೇವನು ನಮಗೆ ಕರ್ಮವಿಷಯಕವಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ, ಅಂತಹ ದೇವತಾತ್ಮನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ವಿಶ್ವಪೂಜ್ಯವಾದ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತೇವೆ.

English Translation

We meditate on that desirable light of the divine Savitri, who influences our pious rites.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ದಶರಾತ್ರವೆಂಬ ಯಾಗದ ಆರನೆಯ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ವೈಶ್ವದೇವಶಸ್ತ್ರಮಂತ್ರಪಠನಮಾಡುವಾಗ **ತತ್ಸವಿತುಃ** ಎಂಬ ಈ ಋಕ್ಕನ್ನೂ **ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುಃ** ಎಂಬ ಮುಂದಿನ ಋಕ್ಕನ್ನೂ ಪ್ರತಿಪತ್ತೃಚದ (ತೃಚವೆಂದರೆ ಮೂರು ಋಕ್ಕಗಳು) ಎರಡನೆಯ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯ ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನಶ್ರೌತಸೂತ್ರದ **ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಮಿತಿ ದ್ವೇ ದೋಷೋ ಆಗಾತ್** ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ೮-೧) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು. ಮತ್ತು ಅಭಿಪ್ಲವಷೃಷ್ಯ ಷಡಹವೆಂಬ ಯಾಗಗಳ ಎರಡನೆಯ ದಿವಸ ವೈಶ್ವದೇವಶಸ್ತ್ರಮಂತ್ರಪಠನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಋಕ್ಕುಗಳೂ ಪ್ರತಿಪತ್ತೃಚದ ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನಶ್ರೌತಸೂತ್ರದ-**ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಮಿತಿ ದ್ವೇ ಆ ವಿಶ್ವದೇವಂ** ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ೭-೬) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು.

೧) ತತ್ಸವಿತುಃ ಎಂಬ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಸಾಯಣರ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವಿವರಣೆ.

ಸಾಯಣರು ಈ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವ **ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ** ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಅರ್ಥವು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನನುಸರಿಸಿಯೇ **ಭರ್ಗಶಬ್ದವನ್ನೂ** ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, **ಸವಿತೃವೆಂದರೆ** ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯೂ, ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕನೂ, ಜಗತ್‌ಸ್ರಷ್ಟ್ರುವೂ ಆದ ಪರಮೇಶ್ವರನೆಂದರ್ಥ. ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ತೇಜಸ್ಸೇ **ಭರ್ಗಶಬ್ದಾರ್ಥ.** ಅವಿದ್ಯೆ ಮತ್ತು ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾದ ದುಷ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದರಿಂದ ಈ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಭರ್ಗವೆಂಬ ಅನ್ವರ್ಥನಾಮವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಕಲರಿಗೂ ಉಪಾಸ್ಯವೂ ಪೂಜ್ಯವೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ **ವರೇಣ್ಯಂ** ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. **ಧೀ** ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿಯೆಂದರ್ಥ. ಇಂತಹ ಅಜ್ಞಾನನಾಶಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡೋಣ ಮತ್ತು ಆ ರೀತಿ ಧ್ಯಾನಮಾಡುವಂತೆ ಸವಿತೃವು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, **ಸವಿತೃವೆಂದರೆ** ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಸೂರ್ಯನು. ಧೀಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯಾರಾಧಕವಾದ ಕರ್ಮವೆಂದರ್ಥ. **ಭರ್ಗವೆಂದರೆ** ಪಾಪನಾಶಕವಾದ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜೋಮಂಡಲವು. ಇಂತಹ ತೇಜೋಮಂಡಲವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ ಕರ್ಮಪರರಾಗಿರುವತೆ । ಸವಿತೃವಾದ ಸೂರ್ಯನು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು. ಅಲ್ಲದೇ,

ವೇದಾಶ್ಛಂದಾಂಸಿ ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಕವಯೋಽನ್ನಮಾಹುಃ (ಗೋ. ಬ್ರಾ. ೧-೩-೨) ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಕ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಭರ್ಗಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನ್ನವೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದರೆ, ಯಾವ ಸವಿತೃವು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸತ್ಕರ್ಮಪರವಾಗಿರುವಂತೆ ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ ಆ ಸವಿತೃವಿನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಅನ್ನಾದಿರೂಪವಾದ ಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯೋಣ ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಆಗ ತತ್ತ್ವವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗುವುದೇ ? ಉಪಾಸ್ಯದೇವತೆಯ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೇಳಿದಂತಾಗುವುದೇ ? ಸವಿತೃ, ಸೂರ್ಯ, ಆದಿತ್ಯ, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಎಂಬ ಪದಗಳು ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದ ಬೇರೆಬೇರೆ ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುವೇ ಅಥವಾ ತತ್ತ್ವಭೇದಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸುವುವೇ ? ಎಂಬ ವಿಮರ್ಶೆಯು ಪ್ರಕೃತಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

——————

೨) ಸವಿತೃ ದೇವತೆಯು ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಸಾವಿತ್ರೀಶಬ್ದವಾಚ್ಯವು

‘ **ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ** ’ ಎಂಬುದು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ **ಗಾಯತ್ರೀ** ಮಹಾಮಂತ್ರವು. ಇದ ಸವಿತೃದೇವತಾಕವಾದುದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇದಕ್ಕೆ **ಸಾವಿತ್ರೀ** ಎಂಬ ಹೆಸರೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. **ಗಾಯತ್ರೀಮೇವ ಸಾವಿತ್ರೀಮನುಬ್ರೂಯಾತ್** ಎಂಬ ಉಪನಿಷನ್ಮಂತ್ರವೇ ಈ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನುಪದೇಶಿಸುತ್ತದೆ. (ಬೃ. ಉ ೫-೧೪-೫) ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೆಂದರ್ಥ. ಪರಬ್ರಹ್ಮನೇ ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಉಪಾಸ್ಯದೇವತೆಯು, ಎಂಬುದೆ

೧) ತತ್ಸವಿತುಃ ಎಂಬ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಸಾಯಣರ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವಿವರಣೆ.

ಸಾಯಣರು ಈ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವ **ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ** ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಅರ್ಥವು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನನುಸರಿಸಿಯೇ **ಭರ್ಗಶಬ್ದವನ್ನೂ** ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, **ಸವಿತೃವೆಂದರೆ** ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯೂ, ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕನೂ, ಜಗತ್‌ಸ್ರಷ್ಟೃವೂ ಆದ ಪರಮೇಶ್ವರನೆಂದರ್ಥ. ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ತೇಜಸ್ಸೇ **ಭರ್ಗಶಬ್ದಾರ್ಥ.** ಅವಿದ್ಯೆ ಮತ್ತು ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾದ ದುಷ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದರಿಂದ ಈ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಭರ್ಗವೆಂಬ ಅನ್ವರ್ಥನಾಮವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಕಲರಿಗೂ ಉಪಾಸ್ಯವೂ ಪೂಜ್ಯವೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ **ವರೇಣ್ಯಂ** ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. **ಧೀ** ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿಯೆಂದರ್ಥ. ಇಂತಹ ಅಜ್ಞಾನನಾಶಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡೋಣ ಮತ್ತು ಆ ರೀತಿ ಧ್ಯಾನಮಾಡುವಂತೆ ಸವಿತೃವು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, **ಸವಿತೃವೆಂದರೆ** ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಸೂರ್ಯನು. **ಧೀ**ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯಾರಾಧಕವಾದ ಕರ್ಮವೆಂದರ್ಥ. **ಭರ್ಗವೆಂದರೆ** ಪಾಪನಾಶಕವಾದ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜೋಮಂಡಲವು. ಇಂತಹ ತೇಜೋಮಂಡಲವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ ಕರ್ಮಪರರಾಗಿರುವತೆ । ಸವಿತೃವಾದ ಸೂರ್ಯನು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು. ಅಲ್ಲದೇ,

ವೇದಾಶ್ಛಂದಾಂಸಿ ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಕವಯೋಽನ್ನಮಾಹುಃ (ಗೋ. ಬ್ರಾ. ೧-೩-೨) ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಕ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಭರ್ಗಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನ್ನವೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದರೆ, ಯಾವ ಸವಿತೃವು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸತ್ಕರ್ಮಪರವಾಗಿರುವಂತೆ ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ ಆ ಸವಿತೃವಿನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಅನ್ನಾದಿರೂಪವಾದ ಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯೋಣ ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಆಗ ತತ್ತ್ವವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗುವುದೇ ? ಉಪಾಸ್ಯದೇವತೆಯ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೇಳಿದಂತಾಗುವುದೇ ? ಸವಿತೃ, ಸೂರ್ಯ, ಆದಿತ್ಯ, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಎಂಬ ಪದಗಳು ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದ ಬೇರೆಬೇರೆ ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುವೇ ಅಥವಾ ತತ್ತ್ವಭೇದಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸುವುವೇ ? ಎಂಬ ವಿಮರ್ಶೆಯು ಪ್ರಕೃತಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

—————

೨) ಸವಿತೃ ದೇವತೆಯು ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಸಾವಿತ್ರೀಶಬ್ದವಾಚ್ಯವು

'ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ' ಎಂಬುದು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ **ಗಾಯತ್ರೀ** ಮಹಾಮಂತ್ರವು. ಇದು ಸವಿತೃದೇವತಾಕವಾದುದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇದಕ್ಕೆ **ಸಾವಿತ್ರೀ** ಎಂಬ ಹೆಸರೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. **ಗಾಯತ್ರೀಮೇವ ಸಾವಿತ್ರೀಮನುಬ್ರೂಯಾತ್** ಎಂಬ ಉಪನಿಷನ್ಮಂತ್ರವೇ ಈ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಪದೇಶಿಸುತ್ತದೆ. (ಬೃ. ಉ ೫-೧೪-೫) ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೆಂದರ್ಥ. ಪರಬ್ರಹ್ಮನೇ ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಉಪಾಸ್ಯದೇವತೆಯು, ಎಂಬುದೆ

ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಆದರೆ, ಛಂದೋऽಭಿಧಾನಾನ್ನ ಇತ್ಯಾದಿ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಗಳು (ಬ್ರ. ಸೂ. ೧-೧-೨೫) ಈ ತಾತ್ಪರ್ಯಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮವು ಈ ಮಂತ್ರದ ಉಪಾಸ್ಯದೇವತೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ವಿರೋಧಿಸುವ ಅವಕಾಶವೂ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಇದರ ಗಭೀರವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರಿಯಬೇಕು. ಈ ತಾತ್ಪರ್ಯನಿರ್ಣಯವು ಸವಿತೃಶಬ್ದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುತ್ತದೆ

---

೩) ಸವಿತೃವಿನ ಏಕತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕಸ್ವರೂಪ.

ಸೂರ್ಯ, ಸವಿತೃ, ಆದಿತ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿ ಪದಗಳು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನೂ, ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತವೆಯೆಂಬುದೇ ಆಧುನಿಕಪಂಡಿತರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಮತವಾಗಿದೆ.

"Savitri is comparatively a younger member of the Vedic Pantheon ; this fact is simply corroborated by the very name of that God. The genesis of ಸವಿತೃ indicates cleanly a very last phase in the evolution of Vedic religious thought. The earlier and more important Gods of the Rig-Veda like ವರುಣ, ಮಿತ್ರ and ಇಂದ್ರ are mainly the personification of natural phenomena". ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ Oldenberg ಮುಂತಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪಂಡಿತರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವರುಣ, ಇಂದ್ರ, ಮಿತ್ರ ಇತ್ಯಾದಿ ದೇವತೆಗಳು ಪ್ರಾಚೀನರೆಂದೂ, ಸವಿತೃವು ಅರ್ವಾಚೀನದೇವತೆಯೆಂದೂ ಅರ್ಥ. ಎಂದರೆ, ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯನ್ನು ರಚಿಸುವ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಸವಿತೃದೇವತಾತ್ಮಕವಾದ ಭಾವನೆಯು ಬಂದುದು ಬಹಳಕಾಲದ ನಂತರ, ಈ ದೇವತೆಯ ಭಾವನೆಯೇ ಮೊದಲು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸೃಷ್ಟಿವೈಚಿತ್ರ್ಯದ ಗಭೀರತೆಯನ್ನರಿತು ತದನಂತರ ಆ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಲು ಸವಿತೃನಾಮಕವಾದ ದೇವತಾವಿಶೇಷದ ಭಾವನೆಯು ಅವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಿತು ಎಂಬುದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಈರೀತಿ ನಾಮಭೇದದಿಂದ ದೇವತಾಪ್ರಭೇದವು ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ಅವರ ಮತ. ಆದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸರಿಯಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

> ಏಕ ಏವಾಗ್ನಿರ್ಬಹುಧಾ ಸಮಿದ್ಧ ಏಕಃ ಸೂರ್ಯೋ ವಿಶ್ವಮನು ಪ್ರಭೂತಃ ।
> ಏಕೈವೋಷಾಃ ಸರ್ವಮಿದಂ ವಿ ಭಾತ್ಯೇಕಂ ವಾ ಇದಂ ವಿ ಬಭೂವ ಸರ್ವಂ ॥
>
> (ಋ. ಸಂ. ೮-೫೮-೨)

ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಸಕಲವಿಶ್ವವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಪ್ರಚೋದಕವೂ, ಪೋಷಕವೂ ಆದ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವು ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ನಾನಾಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೂ, ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿಯೂ ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ.

> ಯದ್ಯದ್ವಿಭೂತಿಮತ್ಸತ್ತ್ವಂ ಶ್ರೀಮದೂರ್ಜಿತಮೇವ ವಾ ।
> ತತ್ತದೇವಾವಗಚ್ಛ ತ್ವಂ ಮಮ ತೇಜೋऽಂಶಸಂಭವಂ ॥
>
> (ಭ. ಗೀ. ೧೦-೪೧)

ಎಂಬ ಗೀತಾವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆಯೇ ನಿರುಕ್ತಕಾರರೂ ಸಹ ವೈದಿಕವಾಙ್ಮಯದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ದೇವತಾ ಸಮೂಹಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ಸಕಲದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಮೂಲವಾದ ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನೂ ಈರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮಹಾಭಾಗ್ಯಾದ್ದೇವತಾಯಾ ಏಕ ಆತ್ಮಾ ಬಹುಧಾ ಸ್ತೂಯತೇ । ....
ಏಕಸ್ಯ ಆತ್ಮನಃ ಅನ್ಯೇ ದೇವಾಃ ಪ್ರತ್ಯಂಗಾನಿ ಭವಂತಿ ॥

(ನಿ. ೭-೪)

ಸಕಲದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಮೂಲವಾದ ತತ್ತ್ವವು ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ತತ್ತ್ವದ ಅನಂತವಾದ ಗುಣಗಳು ಅನಂತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿತವಾಗಿ ಸಕಲ ವೈವಿಧ್ಯಗಳೂ ಈ ತತ್ತ್ವದ ವಿಭೂತಿವಿಶೇಷಣಗಳೇ ಆಗಿವೆ. **ಏಕಂ ಸದ್ವಿಪ್ರಾ ಬಹುಧಾ ವದಂತಿ** (೧-೧೬೪-೪೬) ಎಂಬ ವೇದವಾಕ್ಯವೂ ಸಹ ಇದೇ ಅಂಶವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. **ತತ್ತತ್ಸ್ಥಾನ-ವಿಭಾಗೇನ ತತ್ರ ತತ್ರೇಹ ದೃಶ್ಯತೇ** (ಬೃ. ದೇ. ೧-೭೦) ಆಯಾಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಸ್ವರೂಪವು ಆಯಾ ದೇವತೆಯ ಗುಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾಗಿದೆಯಾದರೂ ಮೂಲತತ್ತ್ವವೊಂದೇ.

ಯೋ ನಃ ಪಿತಾ ಜನಿತಾ ಯೋ ವಿಧಾತಾ ಧಾಮಾನಿ ವೇದ ಭುವನಾನಿ ವಿಶ್ವಾ ।
ಯೋ ದೇವಾನಾಂ ನಾಮಧಾ ಏಕ ಏವ ತಂ ಸಂಪ್ರಶ್ನಂ ಭುವನಾ ಯಂತ್ಯನ್ಯಾ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೮೨-೩)

ಸಕಲ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಉತ್ಪಾದಕನಾದ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನೊಬ್ಬನೇ ಇಂದ್ರಾದ್ಯನೇಕ ದೇವತಾಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಸಕಲ ವಿಶ್ವವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಸಕಲಕ್ಕೂ ಉತ್ಪಾದಕನಾದುದರಿಂದ ಇವನೇ ಸವಿತೃವೆಂಬ ನಾಮವನ್ನೂ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತು ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಸವಿತೃವೆಂದೂ, ತ್ವಷ್ಟೃವೆಂದೂ ವರ್ಣಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ-

ದೇವಸ್ತ್ವಷ್ಟಾ ಸವಿತಾ ವಿಶ್ವರೂಪಃ ಪುಪೋಷ ಪ್ರಜಾಃ ಪುರುಧಾ ಜಜಾನ ।
ಇಮಾ ಚ ವಿಶ್ವಾ ಭುವನಾನ್ಯಸ್ಯ ಮಹದ್ದೇವಾನಾಮಸುರತ್ವಮೇಕಂ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೩-೫೫-೧೯)

ಗರ್ಭೇ ನು ನೌ ಜನಿತಾ ದಂಪತೀ ಕರ್ದೇವಸ್ತ್ವಷ್ಟಾ ಸವಿತಾ ವಿಶ್ವರೂಪಃ ।
ನಕಿರಸ್ಯ ಪ್ರ ಮಿನಂತಿ ವ್ರತಾನಿ ವೇದ ನಾವಸ್ಯ ಪೃಥಿವೀ ಉತ ದ್ಯೌಃ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೦-೫)

ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೂ, ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕನೂ ಆದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ನಾಮಭೇದದಿಂದಲೂ, ಕ್ರಿಯಾ ಭೇದದಿಂದಲೂ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಮೂಲತಃ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವೆಂದು ವರ್ಣಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸೂರ್ಯ, ಆದಿತ್ಯ, ಅಗ್ನಿ, ಇಂದ್ರ ಇತ್ಯಾದಿ ದೇವತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಸವಿತೃನಾಮಕವಾದ ದೇವತೆಯೊಂದು ಮೂರ್ತರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿ, ಜಗದ್ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರಚೋದನ, ವ್ಯವಹಾರದ ನಿಯತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಕಲ ವ್ಯಾಪಾರಗಳೂ ಸವಿತೃಸಂಬಂಧವಾದುದು. ಈ ಸವಿತೃವೇ ಆದಿತ್ಯನು, ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಪರಮ ಪುರುಷನು ಎಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸಲು ಈ ನಿಷ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಆಧಾರಭೂತವಾದ ವೈದಿಕವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸವಿತಾ ಸರ್ವಸ್ಯ ಪ್ರಸವಿತಾ (ನಿ. ೧೦-೩೧) ಸಕಲಕ್ಕೂ ಉತ್ಪಾದಕನಾದುದರಿಂದ ಸವಿತೃವೆಂದು ಹೆಸರು ಎಂದು ನಿರುಕ್ತಕಾರರು ಈ ಪದದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ತೋರಿಸಿ,

ಸವಿತಾ ಯಂತ್ರೈಃ ಪೃಥಿವೀಮರಮ್ಣಾದಸ್ಕಂಭನೇ ಸವಿತಾ ದ್ಯಾಮದೃಂಹತ್ ।
ಅಶ್ವಮಿವಾಧುಕ್ಷದ್ಧುನಿಮಂತರಿಕ್ಷಮತೂರ್ತೇ ಬದ್ಧಂ ಸವಿತಾ ಸಮುದ್ರಂ ॥

(ಋ ಸಂ. ೧೦-೧೪೯-೧)

ಸವಿತೃವು ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನು ಆಧಾರಸಹಿತವಾದುದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನಿರಾಧಾರವಾದ ಅಂತರಿಕ್ಷವನ್ನು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತು ಆಕಾಶವ್ಯಾಪಕವಾದ ಮೇಘವನ್ನು ವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸುರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಎಂದು ಸವಿತೃವಿನ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ **ಕಂ ಅನ್ಯಂ ಮಧ್ಯಮಾತ್ ಏವಂ ಅವಕ್ಷ್ಯತ್** । ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥನಾದ ದೇವತೆಯನ್ನುಳಿದು ಇನ್ನಾವದೇವತೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಋಷಿಯು ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿರುವನು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ **ಆದಿತ್ಯೋಽಪಿ ಸವಿತೋಚ್ಯತೇ** । ಸವಿತೃವೆಂಬುದು ಆದಿತ್ಯನಿಗೂ ಪರ್ಯಾಯನಾಮವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ

ಹಿರಣ್ಯಸ್ತೂಪಃ ಸವಿತರ್ಯಥಾ ತ್ವಾಂಗಿರಸೋ ಜುಹ್ವೇ ವಾಜೇ ಅಸ್ಮಿನ್ ।
ಏವಾ ತ್ವಾರ್ಚನ್ನವಸೇ ವಂದಮಾನಃ ಸೋಮಸ್ಯೇವಾಂಶುಂ ಪ್ರತಿ ಜಾಗರಾಹಂ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೪೯-೫)

ಎಂಬ ಋಕ್ಕನ್ನುದಾಹರಿಸಿ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಸವಿತೃವೆಂಬ ವಿಶೇಷಣವಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಆದಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸವಿತೃವೆಂಬ ಪದಗಳು ಪರ್ಯಾಯನಾಮಗಳೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

---

೪. ಸವಿತೃಶಬ್ದದ ನಿರ್ವಚನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಶ್ವನಿಯಾಮಕನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ದಿವ್ಯಸ್ವರೂಪ ವರ್ಣನೆ.

ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದ ಸೂ ಧಾತುವಿಗೆ, ೧) **ಷೂ= ಪ್ರೇರಣೇ ; ೨) ಷೂಙ್= ಪ್ರಾಣಿಗರ್ಭವಿಮೋಚನೇ** ಎಂಬ ಅರ್ಥಭೇದಗಳಿವೆ. ಸೃಷ್ಟಿಸು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲೂ, ಪ್ರೇರಿಸು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲೂ ಮತ್ತು (ಹವಿರಾದಿಗಳನ್ನು) ಸುರಿಸು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲೂ ಈ ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾದ ಪದಗಳ ಪ್ರಯೋಗವಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಯಣರು **ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ** ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಸೇರಿದಂತೆ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅರ್ಥಗಳ ವಿವರಣೆಯಿಂದ ಸವಿತೃವೇ ಸಕಲಜಗನ್ನಿಯಾಮಕನೆಂದು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸವಿತೃವು ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿನಿಯಮಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಭುವೆಂಬುದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ವಿವರಣೆಗಳಿಂದಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ತತ್ಸವಿತಾ ವೋಽಮೃತತ್ವಮಾಸುವದಗೋಹ್ಯಂ ಯಚ್ಛ್ರವಯಂತ ಐತನ ।
ತ್ಯಂ ಚಿಚ್ಚಮಸಮಸುರಸ್ಯ ಭಕ್ಷಣಮೇಕಂ ಸಂತಮಕೃಣುತಾ ಚತುರ್ವಯಂ ॥

(ಋ. ಸಂ ೧-೧೧೦-೩)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವಿನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಋಭುಗಳು ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಚಮಸಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು ಎಂಬ ಕಾರ್ಯವು ಜಗತ್ತಿನ ಆದಿಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಅಮರ್ತ್ಯವೂ ಅನಂತವೂ ಆದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮರ್ತ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಸಾಂತವಾದುದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಸೃಷ್ಟಿಕಾರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನವಾದುದನ್ನಾಗಿ (ಪರಿಮಿತವಾದುದನ್ನಾಗಿ) ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವು **ಋತು**ಧರ್ಮದ ನಿಯಾಮಕನಾದ ಸವಿತೃ (ಅಥವಾ ಸೂರ್ಯ) ದೇವತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಾಗಿದೆ.

ಯಃ ಪಾರ್ಥಿವಾನಿ ವಿಮಮೇ ಸ ಏತಶೋ ರಜಾಂಸಿ ದೇವಃ ಸವಿತಾ ಮಹಿತ್ವನಾ ।
(ಋ. ಸಂ. ೫-೮೧-೩)

ಮಾನೇನೇವ ತಸ್ಥಿವಾँ ಅಂತರಿಕ್ಷೇ ವಿ ಯೋ ಮಮೇ ಪೃಥಿವೀಂ ಸೂರ್ಯೇಣ ।
(ಋ. ಸಂ. ೫-೮೫-೫)

ಎಂಬಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ವಿ ಉಪಸರ್ಗಪೂರ್ವಕವಾದ **ಮಾ** ಧಾತುವಿನ ಪ್ರಯೋಗವು ಸೂರ್ಯರೂಪನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಮತ್ತು ಸವಿತೃರೂಪನಾದ ಸೂರ್ಯನ ನಿಯಾಮಕಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಅಮೂರ್ತರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ತ್ರಿಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಮೂರ್ತರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದುದು ಸವಿತೃವಿನಕಾರ್ಯವು. ಮೇಲೆ ಉದಾಹೃತವಾಗಿರುವ ೧-೧೧೦-೩ ನೇ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಅಥರ್ವಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ—

ಚಮಸ ಯಸ್ಮಿನ್ ಯಶೋ ನಿಹಿತಂ ವಿಶ್ವರೂಪಂ ।
(ಅ. ವೇ. ೧೦-೮-೯)

ಎಂಬ ವರ್ಣನೆಯಿದೆ. ಈ ವರ್ಣನವು ಈಶಾವಾಸ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ,

ಹಿರಣ್ಮಯೇನ ಪಾತ್ರೇಣ ಸತ್ಯಸ್ಯಾಪಿಹಿತಂ ಮುಖಂ ।
(ಈಶ. ೧೫)

ಎಂಬ ವರ್ಣನವೇ ಆಗಿದೆ. ಈಶಾವಾಸ್ಯದ ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಬೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ **ಪೂಷ**ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯನೆಂದರ್ಥ. ಹಿರಣ್ಮಯವಾದ ಪಾತ್ರೆಯಿಂದ ಮರೆಯಾಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲದ ಸತ್ಯಬ್ರಹ್ಮದ ಮುಖವನ್ನು ತೆರೆಯುವವನಾಗು ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟು ಅಗೋಹ್ಯವೂ ಅಗೋಚರವೂ ಆದುದೂ ಐಕಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅಮೂರ್ತವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದೂ ಆದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮೂರ್ತರೂಪದ್ದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಜಗತ್ತಿನ ಗೋಚರಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದರು ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ. [ಋ. ಸಂ. ೧-೧೬೧-೧೧ ನೇ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ **ಋಭು** ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳೆಂದೂ **ಅಗೋಹ್ಯ** ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆದಿತ್ಯನೆಂದೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಹಿಂದೆ ಆ ಋಕ್ಕಿನ ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ]. ಆದಿತ್ಯರೂಪಿಯಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಅಂತೇವಾಸಿಗಳಾದ ಋಭುಗಳೂ ಸಹ (ಐ. ಬ್ರಾ. ೩-೩೦) ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಆದರೆ ಆಗ ಎಲ್ಲವೂ ಆದಿತ್ಯನಲ್ಲೇ ಅಂತರ್ಗತವಾದಂತಾಯಿತು.

ವನಾನಿ ವಿಭ್ವೋ ನಕಿರಸ್ಯ ತಾನಿ ವ್ರತಾ ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುರ್ಮಿನಂತಿ। ನ (ಋ. ಸಂ. ೨-೩೮-೭) **ಯಸ್ಯೇಂದ್ರೋ ವರುಣೋ** (ಋ. ಸಂ. ೨-೩೮-೯) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಸವಿತೃವಿನ ಪ್ರಭುತ್ವದಂತೆಯೇ. **ಏಕೋ ವಿಶ್ವಸ್ಯ ಭುವನಸ್ಯ ರಾಜಾ** (ಋ. ಸಂ. ೩-೪೬-೨) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಇಂದ್ರಾದಿಗಳ ಪ್ರಭುತ್ವವೂ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೇವತೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಸಹ ಇಂತಹ ವರ್ಣನೆಗಳಿರುವಾಗ

ಸವಿತೃವಿನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನು ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಕೆಲವರು ಇಂತಹ ವರ್ಣನವು ಔಪಚಾರಿಕವೇ ವಿನಹ ಇದರಲ್ಲಿ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಿಲ್ಲ, ಇತರ ದೇವತೆಗಳಂತೆಯೇ ಸವಿತೃವೂ ಅಪರದೇವತಾವಿಶೇಷಗಳಲ್ಲೊಂದು ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸವಿತೃವಿನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಸವಿತೃವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ **ನಿವಿದ್** ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ನ ಪ್ರಮಿಯೇ ಸವಿತುರ್ದೈವ್ಯಸ್ಯ ತದ್ಯಥಾ ವಿಶ್ವಂ ಭುವನಂ ಧಾರಯಿಷ್ಯತಿ ।
ಯತ್ಪೃಥಿವ್ಯಾ ವರಿಮನ್ನಾ ಸ್ವಂಗುರಿರ್ವರ್ಷ್ಮನ್ದಿವಃ ಸುವತಿ ಸತ್ಯಮಸ್ಯ ತತ್ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೪-೫೩-೪)

ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವಿನ ಮುಖ್ಯಗುಣವು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವನಿಯಮನ ; ಸತ್ಯಪಾಲನ ಇತ್ಯಾದಿ ವ್ಯಾಪಾರಗಳು ಸೂಚಿತವಾಗಿವೆ. ಇದರಂತೆಯೇ,

———

(೫) ಋತಾಧ್ಯಕ್ಷನಾದ ವರುಣನೂ ಸಹ ಸವಿತೃವಿನ ವಿಭೂತಿ ವಿಶೇಷವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ.

ತ್ರಿಪಂಚಾಶಃ ಕ್ರೀಳತಿ ವ್ರಾತ ಏಷಾಂ ದೇವ ಇವ ಸವಿತಾ ಸತ್ಯಧರ್ಮಾ (ಋ. ಸಂ. ೧೦-೩೪-೮) ಎಂಬಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸತ್ಯಪಾಲನವು ಸವಿತೃವಿನ ವಿಶೇಷಗುಣವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. **ಜಗತಃ ಸ್ಥಾತುರುಭಯಸ್ಯ ಯೋ ವಶೀ** (೪-೫೩-೬) ಸವಿತೃವು ಸ್ಥಾವರ ಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲಲೋಕಕ್ಕೂ ಒಡೆಯನು ; **ವಿಶ್ವಸ್ಯ ಹಿ ಶ್ರುಷ್ಟಯೇ .... ರಮತೇ ಪರಿಜ್ಮನ್** (೨-೩೮-೨) ; ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ವಸ್ತುವಾಗಲಿ, ಸ್ಥೂಲವಾದದ್ದಾಗಲಿ ಇವನ ನಿಯಮನದಿಂದಲೇ ಚಲಿಸುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ಅಥರ್ವಣದಲ್ಲಿ **ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ಸರ್ವೇ ಕರ್ಮ ಕೃಣ್ವಂತು ಮಾನವಾಃ ।** (ಅ. ವೇ. ೬-೨೩-೩) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಹ ಋತಾಧ್ಯಕ್ಷನಾದ **ವರುಣದೇವನ** ವರ್ಣನೆಯಂತಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸವಿತೃವಿಗೂ ವರುಣನಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೇ ; ಇವರು ಭಿನ್ನ ದೇವತೆಗಳೇ ಅಥವಾ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದ ಎರಡು ಸ್ವರೂಪಗಳೇ ಅಥವಾ ಒಂದೇ ವಸ್ತುವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುಣಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಕೆಲವು ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ವರುಣನಿಗೂ ಸವಿತೃವಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿರುವಂತಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಪ್ರ ತ್ವಾ ಮುಂಚಾಮಿ ವರುಣಸ್ಯ ಪಾಶಾದ್ಯೇನ ತ್ವಾಬಧ್ನಾತ್ ಸವಿತಾ ಸುಶೇವಃ ।
(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೮೫-೨೪)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ವರುಣನ ಪಾಶಕ್ಕೂ ಸವಿತೃವಿನ ಪಾಶಕ್ಕೂ ಸಾಮ್ಯವಿದೆ. ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಯಣರು ಸವಿತೃವಿನಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾದ ವರುಣನು ಜಾತಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಪಾಶದಿಂದ ಬಂಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಬಂಧಿತನಾದ ಪುರುಷನನ್ನು ವಿಮೋಚನಮಾಡುವುದೂ ಸವಿತೃವಿನ ಕಾರ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಅಥವಾ ಅವನ ಪ್ರಸಾದದಿಂದಲೇ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀತಿಪಾಲನವೂ, ಸತ್ಯಪಾಲನವೂ, ವಿಶ್ವನಿಯಮನವೂ ಸವಿತೃವಿಗೂ ವರುಣನಿಗೂ ಸಮಾನ

ಧರ್ಮವೆಂಬುದು ೨-೩೮-೨ ; ೩-೩೩-೬ ; ೪-೫೩-೪ ; ೧೦-೩೪-೮ ; ೧೦-೧೪೯-೩ಇತ್ಯಾದಿ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗಲೂ ಮತ್ತು ೬-೭೦-೧ ; ೭-೮೬-೧ ; ೮-೪೧-೧೦ ; ೮-೪೨-೧ಇತ್ಯಾದಿ ಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ವರುಣನನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗಲೂ ವಿಶದವಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವನಿಯಮಕ್ಕೆ ಪಾಲಕನಾದುದರಿಂದಲೇ ಸವಿತೃವು ಮಿತ್ರನೆಂದೂ ಸಂಬೋಧಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. **ಉತ ರಾತ್ರೀಮುಭಯತಃ ಪರೀಯಸ ಉತ ಮಿತ್ರೋ ಭವಸಿ ದೇವ ಧರ್ಮಭಿಃ** (೫-೮೧-೪) ಜಗದ್ಧಾರಣಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಭುವಾದುದರಿಂದ ಸವಿತೃವಿಗೆ ಮಿತ್ರನೆಂದೂ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. **ಸರ್ವಸ್ಯ ಪ್ರಸವಿತಾ** ಎಂಬುದಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಿಯೆಯು ಮಾತ್ರ ಸವಿತೃವಿನ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲದೇ, ಜಗತ್ತಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೂ ಇವನೇ ಕಾರಣನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

" **ಬೃಹತ್ಸುಮ್ನಃ ಪ್ರಸವೀತಾ ನಿವೇಶನೋ ಜಗತಃ** " ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ (ಋ. ಸಂ. ೪-೫೩-೬) ಸವಿತೃವಿನ ಮಹಿಮೆಯು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ವರುಣನಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿರತಕ್ಕ ಅತಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ **ಅಸುರ** ಎಂಬ ಪದವು ಸವಿತೃವಿಗೂ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. **ತದ್ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುರ್ವಾರ್ಯಂ ಮಹದ್ವೃಣೀಮಹೇ ಅಸುರಸ್ಯ ಪ್ರಚೇತಸಃ** (೪-೫೩-೧) ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಶೇಷಗುಣವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವಿನ ಶಕ್ತಿಯು ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ. ಪಾಪನಾಶಕನಾದ ವರುಣನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸವಿತೃವನ್ನೂ ಸ್ತುತಿಸಿರುವುದು ಅವರಿಬ್ಬರ ಸಾಧಾರಣಗುಣವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಅಚಿತ್ತೀ ಯಚ್ಚಕೃಮಾ ದೈವ್ಯೇ ಜನೇ ದೀನೈರ್ದಕ್ಷೈಃ ಪ್ರಭೂತೀ ಪೂರುಷತ್ವತಾ ।
ದೇವೇಷು ಚ ಸವಿತರ್ಮಾನುಷೇಷು ಚ ತ್ವಂ ನೋ ಅತ್ರ ಸುವತಾದನಾಗಸಃ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೪-೫೪-೩)

ಎಲೈ ಸವಿತೃವೇ, ಅಜ್ಞಾನದಿಂದಾಗಲಿ, ಅಭಿಮಾನದಿಂದಾಗಲಿ, ಅಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಲಿ ಮನುಷ್ಯಸಾಧಾರಣವಾದ ದೌರ್ಬಲ್ಯದಿಂದಾಗಲಿ ನಾವು ಪಾಪಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ದೈವೀಪುರುಷನನ್ನಾಗಲಿ, ದೇವತೆಗಳನ್ನಾಗಲಿ ನಾವು ನಿಂದಿಸಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನಮಗೆ ಕೆಡಕಾಗದಿರಲಿ ಎಂದಿರುವ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಂತೆಯೇ,

ಯತ್ಕಿಂ ಚೇದಂ ವರುಣ ದೈವ್ಯೇ ಜನೇಽಭಿದ್ರೋಹಂ ಮನುಷ್ಯಾ ೩ ಶ್ಚರಾಮಸಿ ।
ಅಚಿತ್ತೀ ಯತ್ತವ ಧರ್ಮಾ ಯುಯೋಪಿಮ ಮಾ ನಸ್ತಸ್ಮಾದೇನಸೋ ದೇವ ರೀರಿಷಃ ॥

(ಋ ಸಂ. ೭-೮೯-೫)

ಇಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಕ್ರಮವು ಏಕರೀತಿಯಾಗಿ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ಶೈಲಿಯು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ವರುಣ ಮತ್ತು ಸವಿತೃ ಎಂಬಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ದೇವತಾವಿಶೇಷನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. **ಸಮ್ರಾಟ್** ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವು ವರುಣನಿಗಿರುವಂತೆಯೇ ಸವಿತೃವಿನ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನೂ ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

———....

೬) ಸವಿತೃ ಮತ್ತು ವರುಣನ ಸಾಧಾರಣಧರ್ಮವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ವಿಶೇಷಣಗಳು

ಇವರಿಬ್ಬರ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಅಮತಿ ಮತ್ತು ಮಾಯಾ ಎಂಬ ಎರಡು ವಿಶೇಷಣಪದಗಳು ಸಾಧಕವಾಗಿವೆ. ಇವೆರಡೂ ಸಹ ಶಕ್ತಿಸೌಂದರ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿವೆ. ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನ ತೇಜಸ್ಸು ಯಾವ ಶೈಲಿಯಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ಸವಿತೃ ಮತ್ತು ವರುಣರ ಶಕ್ತಿಸೌಂದರ್ಯಗಳೂ ವರ್ಣಿತವಾಗಿವೆ.

ಉದು ಷ್ಯ ದೇವಃ ಸವಿತಾ ಯಯಾಮ ಹಿರಣ್ಯಯೀಮಮತಿಂ ಯಾಮಶಿಶ್ರೇತ್ ।
ನೂನಂ ಭಗೋ ಹವ್ಯೋ ಮಾನುಷೇಭಿರ್ವಿ ಯೋ ರತ್ನಾ ಪುರೂವಸುರ್ದಧಾತಿ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೭-೩೮-೧)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಹಿರಣ್ಯರೂಪನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ವರ್ಣನವೂ,

ಋತಸ್ಯ ಬುಧ್ನ ಉಷಸಾಮಿಷಣ್ಯನ್ವೃಷಾ ಮಹೀ ರೋದಸೀ ಆ ವಿವೇಶ ।
ಮಹೀ ಮಿತ್ರಸ್ಯ ವರುಣಸ್ಯ ಮಾಯಾ ಚಂದ್ರೇವ ಭಾನುಂ ವಿ ದಧೇ ಪುರುತ್ರಾ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೩-೬೧-೭)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ವರುಣನ ತೇಜಃಶಕ್ತಿಯ ವರ್ಣನವೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡು ವರ್ಣನೆಗಳೂ ಸವಿತೃ ಮತ್ತು ವರುಣನಾಮಾಂಕಿತವಾದ ಒಂದೇ ದಿವ್ಯತತ್ತ್ವದ ಅಪ್ರಾಕೃತವೂ ಅಲೌಕಿಕವೂ ಆದ ಪ್ರಭೆಯನ್ನೂ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಉದಾಹರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಮತಿಶಬ್ದಕ್ಕೆ ದಿವ್ಯಪ್ರಭೆಯೆಂದರ್ಥಮಾಡಿರುವಂತೆಯೇ, ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲೂ ಸಹ ಮಾಯಾಶಬ್ದಕ್ಕೂ ದಿವ್ಯಪ್ರಭೆಯೆಂದೇ ಅರ್ಥಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಮತಿಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಹಿರಣ್ಯಯೀಂ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವಿರುವಂತೆ ಮಾಯಾಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರೇವ ಎಂಬ ಉಪಮಾನವಿದೆ. ಎರಡು ಪ್ರಭೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವೂ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. **ಋತೇನ ವಿಶ್ವಂ ಭುವನಂ ವಿ ರಾಜಥಃ ಸೂರ್ಯಮಾ ಧತ್ಥೋ ದಿವಿ ಚಿತ್ರ್ಯಂ ರಥಂ ।** (ಋ. ಸಂ. ೫-೬೩-೭) ಮತ್ತು **ವಿಶ್ವಾ ರೂಪಾಣಿ ಪ್ರತಿ ಮುಂಚತೇ ಕವಿಃ ಪ್ರಾಸಾವೀದ್ಭದ್ರಂ ದ್ವಿಪದೇ ಚತುಷ್ಪದೇ ।** (ಋ. ಸಂ. ೫-೮೧-೨) ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಭೆಯನ್ನು ಹರಡಿ ಸಕಲವಿಶ್ವವನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಸೌವರ್ಣಪ್ರಭೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವ **ಹಿರಣ್ಯಪಕ್ಷಂ ವರುಣಸ್ಯ ದೂತಂ** (೧೦-೧೨೩-೬) ; ಎಂಬ ವರುಣನ ವರ್ಣನವೂ, **ಹಿರಣ್ಯಯೇನ ಸವಿತಾ ರಥೇನಾ ದೇವೋ ಯಾತಿ ಭುವನಾನಿ ಪಶ್ಯನ್** (ಋ. ಸಂ. ೧-೩೫-೨) ಇತ್ಯಾದಿ ಸವಿತೃವಿನ ವರ್ಣನವೂ ಇವರಿಬ್ಬರ ಅಭೇದರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ಸವಿತೃವನ್ನು ಆದಿತ್ಯ ಸ್ವರೂಪನೆಂದು ವೈದಿಕವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸುವಂತೆ ವರುಣನನ್ನೂ ಸಹ ಆದಿತ್ಯಸ್ವರೂಪನೆಂದು ಹೇಳಲು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿವೆ. ತೈತ್ತಿರೀಯಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿ **ವಾರುಣೋ ವಾ ಅಶ್ವಃ** (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೩-೯-೧೬-೧) ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಈ ವಾರುಣಾಶ್ವದ ರಹಸ್ಯಾರ್ಥವೇನು ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು Eggling ಎಂಬ ಪಂಡಿತನು ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

Varuna's horse is none other than the fiery races who pursue his diurual course across the all-encompassing arch of heaven, the sphere of

Varuna, the all-ruler. It is in the form of the horse that the sun is thus lauded in the hymn in praise of Aswamedha.

[S. B. E. XLIV: p. XIX to XXX]

ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಭುವಾದ ವರುಣನ ಈ ಅಶ್ವವು ಯಾವುದೆಂದರೆ ತನ್ನ ದೈನಂದಿನದ ಪರಿಭ್ರಮಣ ವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಆದಿತ್ಯನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ.

ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ವರುಣನೂ ಸಹ ಆದಿತ್ಯನ ವಿಭೂತಿವಿಶೇಷವೇ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಋತಾದಧ್ಯಾದಧಾಥೇ ಅನೃತಂ (೧-೧೫೨-೨) ಎಂಬ ಮಂತ್ರವಾಕ್ಯವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅನಶ್ವೋ ಜಾತೋ ಅನಭೀಶುರರ್ವಾ........ಅಚಿತ್ತಂ ಬ್ರಹ್ಮ ಜುಜುಷುರ್ಯುವಾನಃ (ಋ. ಸಂ. ೧-೧೫೨-೫) ಎಂಬ ಮಂತ್ರವನ್ನೂ ವಿವರಿಸುವಾಗ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಉದಾಹೃತವಾಗಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದೇ ಗೂಢವಾದ ತತ್ತ್ವವುಳ್ಳ ಯಜ್ಞಕರ್ಮವನ್ನು ವರುಣನ ತೇಜೋರೂಪ ವಾದ ಸ್ಥಾನದೊಂದಿಗೆ ಒಂದುಗೂಡಿಸುವ ಒಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾದ ತತ್ತ್ವವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

(೭) ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವೂ ಸವಿತ್ರಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷ.

ಹೀಗೆ ಸವಿತೃ ಮತ್ತು ವರುಣ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಆದಿತ್ಯನ ವಿಭೂತಿವಿಶೇಷಗಳಾದರೆ. ಇವರ ಹಿರಣ್ಮಯರೂಪದ ವರ್ಣನವು ಆದಿತ್ಯನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಹಿರಣ್ಯಯೀಂ ಅಮತಿಂ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯನ ಸ್ವರೂಪವೂ, ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತ ನಾದ ಪರಮಪುರುಷನ ಸ್ವರೂಪವೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

> ತಸ್ಯ ಹೈತಸ್ಯ ಪುರುಷಸ್ಯ ರೂಪಂ । ಯಥಾ ಮಹಾರಜನಂ ವಾಸಃ । ಯಥಾ ಪಾಂಡ್ವಾವಿಕಂ, ಯಥೇಂದ್ರಗೋಪಃ, ಯಥಾಗ್ನ್ಯರ್ಚಿಃ, ಯಥಾ ಪುಂಡರೀಕಂ । ಯಥಾ ಸಕೃದ್ವಿದ್ಯುತ್ತಂ ॥
> (ಬೃ. ಉ. ೨-೩-೬)

ಈ ಪರಮಪುರುಷನ ಸ್ವರೂಪವು ಕೇಸರೀವರ್ಣದಿಂದ ಪೂರಿತವಾದ ವಸ್ತ್ರದಂತೆಯೂ ಶುಭ್ರವಾದ ರೇಷ್ಮೆಯಂತೆಯೂ, ಅರುಣವರ್ಣದ ಇಂದ್ರಗೋಪದ ಪ್ರಭೆಯಂತೆಯೂ ಅಗ್ನಿಜ್ವಾಲೆಯಂತೆಯೂ, ಪುಂಡರೀಕದಂತೆಯೂ, ವಿದ್ಯುತ್ಪ್ರಭೆ ಯಂತೆಯೂ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದ ವರ್ಣನೆಯೂ,

> ಯ ಏಷೋಽಂತರಾದಿತ್ಯೇ ಹಿರಣ್ಮಯಃ ಪುರುಷೋ ದೃಶ್ಯತೇ ಹಿರಣ್ಯಶ್ಮಶ್ರುರ್ಹಿರಣ್ಯಕೇಶ ಆಪ್ರಣಖಾತ್ಸರ್ವ ಏವ ಸುವರ್ಣಃ ॥
> (ಛಾ. ಉ. ೧-೬-೬)

ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಈ ಸುವರ್ಣಮಯನಾದ ಪರಮಪುರುಷನ ಶ್ಮಶ್ರುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹಿರಣ್ಮಯವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಪಾದದನಖದಿಂದ ಶೀರ್ಷದವರೆಗೂ ಸಹ ಈ ಪುರುಷನ ಆಕೃತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾಯುತವಾಗಿಯೂ, ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿ ಯಿಂದ ಆಕರ್ಷಕವಾದುದಾಗಿಯೂ ಇದೆಯೆಂಬ ಛಾಂದೋಗ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನ ವರ್ಣನೆಯೂ ಸಹ ಮೇಲೆ ಉದಾಹೃತ ವಾಗಿರುವ ಸವಿತೃವಿನ ಪ್ರಭೆಯ ವರ್ಣನೆಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು, ಇದೇ ಆದಿತ್ಯನು ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ

ಎರಡುವಿಧವಾಗಿ ಸ್ತುತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದಿತ್ಯನು ಉದಯಾಸ್ತಮಯವಾದ ಸಂಚಾರಗಳಿಂದ ಲೋಕನಿರ್ವಹಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕದ್ದು. **ನ ವೈ ತತ್ರ ನ ನಿಮ್ಲೋಚ ನೋದಿಯಾಯ ಕದಾಚನ** (ಛಾ. ಉ. ೩-೧೧ ; ೧-೩) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತನಾದ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಉದಯಾಸ್ತಮಯಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಹಗಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು, **ಸಕೃದ್ವಿಭಾತೋ ಹ್ಯೇವೈಷ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಃ** (ಛಾ. ಉ. ೮-೪-೨) ಈ ದಿವ್ಯಲೋಕದ ಪ್ರಭೆಯು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಶಾಶ್ವತವಾದುದೂ, ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದುದೂ ಆದ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಪರಮಪುರುಷನ ಪ್ರಭೆಯ ಸ್ತುತಿಯಿದೆ. ಸಕಲಚರಾಚರಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ನಿಯಮಿತಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವುದು ಈ ಆದಿತ್ಯತತ್ತ್ವವೇ ಆಗಿದೆ. **ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ** ಎಂಬ ಗಾಯತ್ರೀಮಂತ್ರೋಚ್ಚಾರಣೆಯನಂತರ ಆಹ್ನಿಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಠಿಸತಕ್ಕ ಆದಿತ್ಯಸ್ತುತಿಯು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ

ಚಿತ್ರಂ ದೇವಾನಾಮುದಗಾದನೀಕಂ ಚಕ್ಷುರ್ಮಿತ್ರಸ್ಯ ವರುಣಸ್ಯಾಗ್ನೇಃ ।
ಆಪ್ರಾ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವೀ ಅಂತರಿಕ್ಷಂ ಸೂರ್ಯ ಆತ್ಮಾ ಜಗತಸ್ತಸ್ಥುಷಶ್ಚ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧-೧೧೫-೧)

ಎಂಬ ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯನ ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಪ್ರಭಾಮಂಡಲವೂ, ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದ ದಿವ್ಯತತ್ತ್ವವೂ ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಭಾಯುತವಾದ ರಶ್ಮಿಯುಕ್ತನಾದ ಆದಿತ್ಯನು ಮಿತ್ರಾವರುಣರ ಚಕ್ಷುರ್ಭೂತನಾಗಿ ಉದಯಿಸಿ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲಾಂತರ್ವರ್ತಿಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಸಕಲಜಗತ್ತಿಗೂ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಆತ್ಮಪ್ರಾಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. **ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭಃ ಸಮವರ್ತತಾಗ್ರೇ ಭೂತಸ್ಯ ಜಾತಃ ಪತಿರೇಕ ಆಸೀತ್ ॥ ಸ ದಾಧಾರ ಪೃಥಿವೀಂ ದ್ಯಾಮುತೇಮಾಂ ॥** (೧೦-೧೨೧-೧), ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಸ್ತುತನಾಗಿರುವವನೂ ಸಹ ಸವಿತೃರೂಪನಾದ ಈ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತವಾದ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಕ್ರಮವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ತೈತ್ತಿರೀಯಸಂಹಿತೆಗೆ ಭಟ್ಟಭಾಸ್ಕರರು ಬರೆದಿರುವ ಭಾಷ್ಯವು ಈ ರೀತಿಯಿದೆ.

ಯೋ ದೇವಸ್ಸವಿತಾ ವಿಶ್ವಸ್ಯ ಪ್ರಸವಿತಾಸ್ಮಾಕಂ ಧರ್ಮಾದಿಗೋಚರಾ ಧಿಯಃ ಪ್ರೇರಯತಿ ತಸ್ಯ ಸ್ವಭೂತಂ ವರೇಣ್ಯಂ ಸರ್ವೈರ್ಭಜನೀಯಂ ಭರ್ಗಃ ಪಾಪಾನಾಂ ತಾಪನಂ ತೇಜೋಮಂಡಲಾತ್ಮಕಂ ಧೀಮಹಿ ಮನಸಾ ಧಾರಯಾಮಃ ॥ ಏವಂ ಬೋಧಪ್ರಕಾಶಾಭ್ಯಾಂ ಸಮಸ್ತಸ್ಯ ಪ್ರಪಂಚಸ್ಯೋಪಕುರ್ವಾಣಂ ಶ್ರೇಯೋಽರ್ಥಿಭಿರ್ಭಜನೀಯಂ ಸೂರ್ಯಾತ್ಮನಾ ಸ್ಥಿತಂ ಪಾರಮೇಶ್ವರಂ ತೇಜಃ ಉಪಾಸ್ಯತ್ವೇನೋಪದಿಶ್ಯತೇ ॥

(ತೈ. ಸಂ. ಭಾ. ೧-೫-೬-೬)

ಈ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ **ಬೋಧಪ್ರಕಾಶಾಭ್ಯಾಂ ಉಪಕುರ್ವಾಣಂ** ಎಂದು ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಎರಡು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಲೌಕಿಕವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಭೌತಿಕವಾದ ಪ್ರಕಾಶ. ಎರಡನೆಯದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದ ಅಂತಃಪ್ರಕಾಶ, ಎಂದರೆ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನ. ಈ ಎರಡು ಪ್ರಯೋಜನವೂ **ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗದಿಂದ** ಸಾಧ್ಯ ಇದೇ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಶುಕ್ಲಯಜುಸ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಮಹೀಧರಾಚಾರ್ಯರ ಭಾಷ್ಯವು ಈ ರೀತಿಯಿದೆ—

ಸವಿತುಃ ಪ್ರೇರಕಸ್ಯಾಂತರ್ಯಾಮಿಣೋ ವಿಜ್ಞಾನಾನಂದಸ್ವಭಾವಸ್ಯ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭೋಪಾಧ್ಯವಚ್ಛಿನ್ನಸ್ಯ ವಾ ಆದಿತ್ಯಾಂತರಪುರುಷಸ್ಯ ವಾ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಭರ್ಗಃ ಪಾಪಾನಾಂ ಭರ್ಜನಸಮರ್ಥಂ ತೇಜಃ ಸತ್ಯಜ್ಞಾನಾನನ್ದಾದಿವೇದಾನ್ತಪ್ರತಿಪಾದ್ಯಂ ವಯಂ ಧ್ಯಾಯೋಮಃ ||

ಸಕಲಭೂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿ ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕನಾಗಿಯೂ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾಮಗಳಿಂದ ಸಂಬೋಧಿತನಾಗಿಯೂ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ವರ್ತಿಯಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪಾಪನಾಶಕವಾದುದೂ, ಸತ್ಯಜ್ಞಾನಾನನ್ದಾದಿರೂಪದಲ್ಲಿ ವೇದಾಂತಪ್ರತಿಪಾದ್ಯವಾದುದೂ ಆದ ದಿವ್ಯತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುವೆವು, ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸವಿತೃವಿನ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ **ಸುತ-ತೇಜಸ್** ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯೂ ಇದೆ. ಯಾವ ಮಹಾತೇಜಸ್ಸು;

ಉದ್ವಯಂ ತಮಸಸ್ಪರಿ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಪಶ್ಯಂತ ಉತ್ತರಂ |
ದೇವಂ ದೇವತ್ರಾ ಸೂರ್ಯಮಗನ್ಮ ಜ್ಯೋತಿರುತ್ತಮಂ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧-೫೦-೧೦)

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ,

ಅಗನ್ಮ ಜ್ಯೋತಿರುತ್ತಮಮಿತ್ಯಾಹಾಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯೋ ಜ್ಯೋತಿರುತ್ತಮಮಾದಿತ್ಯಸ್ಯೈವ ಸಾಯುಜ್ಯಂ ಗಚ್ಛತಿ || ತೈ. ಸಂ. ೫-೧-೮-೬.

ಈ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸೇ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು. ಅಜ್ಞಾನಾಂಧಕಾರವನ್ನು ದಾಟಿದವನು ಇದರ ಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ತೈತ್ತಿರೀಯಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ತುತವಾಗಿರುವಂತೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ **ಸುತೇಜಃ ಸುತತೇಜಃ** ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ವಿಷಯ. **ಏಷ ವೈ ಸುತೇಜಾ ಆತ್ಮಾ ತಸ್ಮಾತ್ತವ ಸುತಂ, ಪ್ರಸುತಮಾಸುತಂ ಕುಲೇ ಜನ್ಮ**(ಛಾ. ೫-೧೨-೧) ಎಂಬಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯನ ಸುತೇಜಸ್ಸಿಗೂ ಇಂತಹ ಸುತೇಜಸನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಸೋಮವು ಸುತವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೂ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಸೋಮಕ್ಕೂ ಇರತಕ್ಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ, **ಇದಂ ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿಃ** (೧-೧೧೩-೧) ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಸ್ತುತವಾಗಿರುವ ಜ್ಯೋತಿಯು ಪ್ರಕೃತವಾದ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ **ಭರ್ಗ**ಶಬ್ದದಿಂದ ವ್ಯವಹೃತವಾಗಿದೆ. ಈ ಭರ್ಗವೇ ಅಜ್ಞಾನನಾಶಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಜ್ಯೋತಿಯು.

(೮) ಪರಮಪುರುಷನ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯೇ ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗ.
(ಆಕ್ಷೇಪ ಮತ್ತು ಸಮಾಧಾನ)

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವೇ ಪರಮಪುರುಷನ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು ಎಂದು ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಆಕ್ಷೇಪವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಸವಿತೃವನ್ನು ಅಪರದೇವತೆಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಂತೆ ಈ ಮಹಾತೇಜಸ್ಸನ್ನೂ ಸಹ ಕೇವಲ ಭೌತಿಕಪ್ರಕಾಶವೆಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸುವ ಮತವು ಈ ಆಕ್ಷೇಪರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ **ಸೂರ್ಯಮಗನ್ಮ ಜ್ಯೋತಿರುತ್ತಮಂ** ಎಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ **ಅಥ ಯದತಃ ಪರೋ ದಿವೋ ಜ್ಯೋತಿಃ** (ಛಾ. ಉ. ೨-೧೩-೭) ಎಂದು ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ ಇದು ಕೇವಲ ಸೂರ್ಯನ ಭೌತಿಕಪ್ರಕಾಶವೇ? ಅಥವಾ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತ

ನಾದ ದಿವ್ಯಪುರುಷನ ದಿವ್ಯಪ್ರಕಾಶವೇ ಎಂಬ ವಿಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿರುವಾಗ, **ಆದಿತ್ಯಾದಿಕಮೇವ ಜ್ಯೋತಿಶ್ಶಬ್ದೇನ ಪರಿಗೃಹ್ಯತ ಇತಿ** ಇದನ್ನು ನಾವು ಕೇವಲ ಭೌತಿಕಚಕ್ಷುಸ್ಸಿಗೆ ಗೋಚರಿಸಕ್ಕ ಸೂರ್ಯಪ್ರಕಾಶವೆಂದು ಮಾತ್ರ ಕರೆಯುವೆವು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಯು ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ. (ಬ್ರ. ಸೂ. ಶಂಕರಭಾಷ್ಯ, ೧-೧-೨೪).

> **ಕಿಂ ತಾವತ್ಪ್ರಾಪ್ತಂ ? ಆದಿತ್ಯಾದಿಕಮೇವ ಜ್ಯೋತಿಶ್ಶಬ್ದೇನ ಪರಿಗೃಹ್ಯತ ಇತಿ । ಕುತಃ ಪ್ರಸಿದ್ಧೇಃ । ತಮೋ ಜ್ಯೋತಿರಿತಿ ಹೀಮೌ ಶಬ್ದೌ ಪರಸ್ಪರಪ್ರತಿದ್ವಂದ್ವಿವಿಷಯೌ ಪ್ರಸಿದ್ಧೌ.... ನಹಿ ಚರಾಚರಬೀಜಸ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಸರ್ವಾತ್ಮಕಸ್ಯ ದ್ಯೌರ್ಮರ್ಯಾದಾ ಯುಕ್ತಾ ॥**

ತಮಸ್ಸು, **ಜ್ಯೋತಿಃ** ಎಂಬ ಈ ಪದಗಳು ಚಾಕ್ಷುಷಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕವು. ಮತ್ತು ಜ್ಯೋತಿಸ್ಸು ಅಂತರಿಕ್ಷಸಂಬಂಧಿಯಾದುದರಿಂದ ಅದು ಅನಂತವೂ ಅಖಂಡವೂ ಆದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತರಿಕ್ಷವು ಖಂಡಾತ್ಮಕವಾದುದು. ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಿಯಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅಂತಹ ಅಂತರಿಕ್ಷಪರಿಚ್ಛಿನ್ನವಾದ ಜ್ಯೋತಿಯೂ ಖಂಡಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಂತೆ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಜ್ಯೋತಿಸ್ಸಿಗೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರರೂಪವಾದ ಸಿದ್ಧಾಂತವೇನೆಂದರೆ,

> **"ನೈಷ ದೋಷಃ । ಸರ್ವತ್ರಾಪಿ ಗಮ್ಯಮಾನಸ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಷಃ ಪರೋ ದಿವಃ ಇತ್ಯುಪಾಸನಾರ್ಥಃ ಪ್ರದೇಶವಿಶೇಷಪರಿಗ್ರಹೋ ನ ವಿರುಧ್ಯತೇ ॥ ನ ಚ ನಿಷ್ಪ್ರದೇಶಸ್ಯಾಪಿ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಪ್ರದೇಶ-ವಿಶೇಷಕಲ್ಪನಾ ಭಾಗಿನೀ................"**

ಕಾರ್ಯರೂಪದ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಕಾರಣರೂಪದ ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಪ್ರದೇಶಸಂಕೋಚವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. **ತದ್ದೇವಾ ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿರಾಯು-ರ್ಹೋಪಾಸತೇಽಮೃತಂ** । (ಬೃ. ಉ ೪-೪-೧೬) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುವಂತೆ ಅದು ಪರಮಪುರುಷನ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆಂದು ಆ ಸಂದರ್ಭಾನುಸಾರವಾಗಿ ಸಮರ್ಥಿಸಿದೆ. ಈ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವಿನ **ಭರ್ಗ**ಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆಂದು ಭಾಷ್ಯಕಾರರ **ತತ್ಸವಿತುಃ** ಎಂಬ ಮಂತ್ರದ ವಿವರಣೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

———— :o: ————

(೯) ಪರಂಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಭರ್ಗವನ್ನರಿಯಲು ಗಾಯತ್ರೀಪಠನ ರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನವೇ ಮುಖ್ಯ ಸಾಧನ.

ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಿಲುಕದ ಸವಿತೃವಿನ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಧ್ಯಾನರೂಪದಿಂದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಎಂದರೆ, ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಗಾಯತ್ರೀಮಹಾಮಂತ್ರಪಠನರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವೆಂದಾಯಿತು. ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಛಾಂದೋಗ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀಪ್ರಕರಣದ ಉಪೋದ್ಘಾತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ

> **ಗಾಯತ್ರೀದ್ವಾರೇಣ ಚೋಚ್ಯತೇ ಬ್ರಹ್ಮ ಸರ್ವವಿಶೇಷರಹಿತಸ್ಯ "ನೇತಿ ನೇತಿ" ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಪ್ರತಿಷೇಧಗಮ್ಯಸ್ಯ ದುರ್ಬೋಧತ್ವಾತ್ । ಸತ್ಸ್ವನೇಕೇಷು ಛಂದಸ್ಸು ಗಾಯತ್ರ್ಯಾ ಏವ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದ್ವಾರತಯೋಪಾದಾನಂ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯಾತ್ । ಸೋಮಾಹರಣಾದಿತರಚ್ಛಂದೋಕ್ಷರಾ-**

ಹರಣೇನೇತರಚ್ಛಂದೋವ್ಯಾಪ್ತ್ಯಾ ಚ ಸರ್ವಸವನವ್ಯಾಪಕತ್ವಾಚ್ಚ ಯಜ್ಞೇ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಃ । ಗಾಯತ್ರೀಸಾರತ್ವಾಚ್ಚ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಸ್ಯ ಮಾತರಮಿವ । ಹಿತ್ವಾ ಗುರುತರಾಂ ಗಾಯತ್ರೀಂ ತತೋಽನ್ಯದ್ಗುರುತರಂ ನ ಪ್ರತಿಪದ್ಯತೇ ಯಥೋಕ್ತಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಪೀತಿ ತಸ್ಯಾ-ಮತ್ಯಂತಗೌರವಸ್ಯ ಪ್ರಸಿದ್ಧತ್ವಾತ್ । ಅತೋ ಗಾಯತ್ರೀಮುಖೇನೈವ ಬ್ರಹ್ಮೋಚ್ಯತೇ ॥

ಚಾಕ್ಷುಷಾದಿಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಅತೀತನು. ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸತಕ್ಕ ವಸ್ತುವಲ್ಲ, ಮಾನಸಿಕ ದೃಷ್ಟಿಗೂ ಗೋಚರನಾಗತಕ್ಕವನಲ್ಲ, ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ವಸ್ತುವಾವುದೂ ಅಲ್ಲ, ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ನಿಷೇಧರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪರಮಾತ್ಮನ ವರ್ಣನೆಯು ಸಾಧ್ಯ. ಇತರ ಅನೇಕ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿದ್ದರೂ ಸಹ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಈ ಸಾಧನಶಕ್ತಿಯಿರುವ ಅಂಶವನ್ನು ಯಜ್ಞಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಗಿರುವ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಪಾತ್ರವೇ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಗಾದಿಕರ್ಮಗಳು ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಅಂತಹ ಯಜ್ಞಾದಿಗಳ ನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದ ಸಹಾಯವಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಸಹ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದ ಸಾಧನವು. ಈ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವು ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

(೧) ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಗಾಯತ್ರಿಯು ಯಜ್ಞಪ್ರಧಾನವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ತಂದೊಪ್ಪಿಸಿದುದರಿಂದಲೂ,

(೨) ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಇತರ ಛಂದಸ್ಸುಗಳ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾನೇ ಐಕ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾನೇ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ,

(೩) ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಸವನತ್ರಯಕಾಲದಲ್ಲೂ ತಾನು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಸಹ ಯಜ್ಞಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಿದೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿಗಳಿಗೆ ಮಾತೃಸ್ವರೂಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಜ್ಞಾನವೂ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಸಹ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪ್ರಧಾನಸಾಧನವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿರುವ ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿಗೂ ಶ್ರುತಿಯ ಆಧಾರವೇನು, ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಈ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೧೦) ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಮೂರು ಅಂಶಗಳು.

1. ಸೋಮಾಹರಣದ ಪ್ರಸಂಗ. ಶ್ಯೇನಪಕ್ಷಿಯ ಪ್ರಯತ್ನ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ; **ಸೋಮಾಹರಣಾತ್** ; ಯಜ್ಞಪ್ರಧಾನವಾದ **ಸೋಮವನ್ನು** ತಂದೊದಗಿಸಿದುದರಿಂದಲೂ ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವು ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಸೋಮಾಹರಣದ ಪ್ರಸಂಗವು ಸಂಹಿತೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದೆಡೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ

ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಪ್ರಸಂಗವು ಕಥಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಋ. ಸಂ. ೪-೨೬ ಮತ್ತು ೪-೨೭ನೇ ಸೂಕ್ತಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನು ತನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೋಮಪಾನದಿಂದ ಆ ಪರಾಕ್ರಮವು ವೃದ್ಧಿಯಾದುದನ್ನೂ ಆ ಸೋಮವನ್ನು ಗಾಯತ್ರಿಯು ತಂದೊದಗಿಸಿದ ಬಗೆಯನ್ನೂ ವಿವರಿಸುತ್ತಾನೆ.

[ಈ ವರ್ಣನವು ವಾಮದೇವಋಷಿಯ ವಾಕ್ಯವೇ ಅಥವಾ ಇಂದ್ರವಾಕ್ಯವೇ ಎಂಬುದೂ ಮತ್ತು ಈ ಸೂಕ್ತಗಳ ದೇವತೆಯು ಇಂದ್ರನೇ ಅಥವಾ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಎಂಬುದೂ ಸಹ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಆ ಚರ್ಚೆಯು ಅನಾವಶ್ಯಕ.

ಪ್ರ ಸು ಷ ವಿಭ್ಯೋ ಮರುತೋ ವಿರಸ್ತು ಪ್ರ ಶ್ಯೇನಃ ಶ್ಯೇನೇಭ್ಯ ಆಶುಪತ್ವಾ ।
ಅಚಕ್ರಯಾ ಯತ್ಸ್ವಧಯಾ ಸುಪರ್ಣೋ ಹವ್ಯಂ ಭರನ್ಮನವೇ ದೇವಜುಷ್ಟಂ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೪-೨೬-೪)

ಎಲೈ ಮರುತ್ತುಗಳೇ, ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಅಪೇಕ್ಷಿತವಾದ ಈ ಸೋಮವನ್ನು ಮನುವಿಗೆ ತಂದೊದಗಿಸಿದ ಈ ಸುಪರ್ಣವು ಚಕ್ರರಹಿತವಾದ ರಥದಲ್ಲಿ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ತಂದೊದಗಿಸಿದ ಇತರ ಶ್ಯೇನಪಕ್ಷಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ವೀರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿರಲಿ ಮತ್ತು ಅಧಿಕವಾದ ಗೌರವವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ.

ಭರದ್ಯದಿ ವಿರತೋ ವೇವಿಜಾನಃ ಪಥೋರುಣಾ ಮನೋಜವಾ ಅಸರ್ಜಿ ।
ತೂಯಂ ಯಯೌ ಮಧುನಾ ಸೋಮ್ಯೇನೋತ ಶ್ರವೋ ವಿವಿದೇ ಶ್ಯೇನೋ ಅತ್ರ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೪-೨೬-೫)

ಈ ಶ್ಯೇನಪಕ್ಷಿಯು ಸೋಮಪಾಲಕರನ್ನು ಗದರಿಸಿ ಸೋಮಾಹರಣವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮನೋವೇಗದಿಂದ ಜಾರಿ ಬಂದು ಉಪಕಾರಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಈ ಶ್ಯೇನಪಕ್ಷಿಯ ಸಮೂಹಕ್ಕೇ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಗೌರವವು ಲಭಿಸಿತು.

ಋಜೀಷೀ ಶ್ಯೇನೋ ದದಮಾನೋ ಅಂಶುಂ ಪರಾವತಃ ಶಕುನೋ ಮಂದ್ರಂ ಮದಂ ।
ಸೋಮಂ ಭರದ್ದಾದೃಹಾಣೋ ದೇವಾವಾನ್ದಿವೋ ಅಮುಷ್ಮಾದುತ್ತರಾದಾದಾಯ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೪-೨೬-೬)

ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮನೋವೇಗದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಹಾರಿಬರತಕ್ಕ ಈ ಪಕ್ಷಿಯು ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಅನುಸರಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಸೋಮವನ್ನು ತಂದು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿತು. ಸೋಮಾಹರಣದಿಂದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿತು.

ಆದಾಯ ಶ್ಯೇನೋ ಅಭರತ್ಸೋಮಂ ಸಹಸ್ರಂ ಸವಾಁ ಅಯುತಂ ಚ ಸಾಕಂ ।
ಅತ್ರಾ ಪುರಂಧಿರಜಹಾದರಾತೀರ್ಮದೇ ಸೋಮಸ್ಯ ಮೂರಾ ಅಮೂರಃ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೪-೨೬-೭)

ದ್ಯುಲೋಕದಿಂದ ಈ ಶ್ಯೇನಪಕ್ಷಿಯು ಸೋಮವನ್ನು ತಂದು ಸಹಸ್ರಾರು ಯಾಗಗಳ ನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿತು. ಈ ಸೋಮಪಾನದಿಂದ ತೃಪ್ತನಾದ ಇಂದ್ರನ ಪರಾಕ್ರಮವು ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಸಕಲಶತ್ರುಗಳನ್ನೂ ಸದೆಬಡಿದನು.

ಅವ ಯಚ್ಛ್ಯೇನೋ ಅಸ್ವನೀದಥ ದ್ಯೋರ್ವಿ ಯದ್ಯದಿ ವಾತ ಊಹುಃ ಪುರಂಧಿಂ ।
ಸೃಜದ್ಯದಸ್ಮಾ ಅವ ಹ ಕ್ಷಿಪಜ್ಜ್ಯಾಂ ಕೃಶಾನುರಸ್ತಾ ಮನಸಾ ಭುರಣ್ಯನ್ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೪-೨೭-೩)

ಸೋಮಾಹರಣವನ್ನು ಮಾಡಿ ಶ್ಯೇನವು ಸಂತೋಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾ ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸೋಮಪಾಲಕರಲ್ಲೊಬ್ಬನೂ ಧನ್ವಿಯೂ ಆದ ಕೃಶಾನುವೂ ಸಹ ಮನೋವೇಗದಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಇದನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಧನುಸ್ಸಿನಿಂದ ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಬಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು.

ಋಜಿಪ್ಯ ಈಮಿಂದ್ರಾವತೋ ನ ಭುಜ್ಯುಂ ಶ್ಯೇನೋ ಜಭಾರ ಬೃಹತೋ ಅಧಿ ಷ್ಣೋಃ ।
ಅಂತಃ ಪತತ್ಪತತ್ರ್ಯಸ್ಯ ಪರ್ಣಮಧ ಯಾಮನಿ ಪ್ರಸಿತಸ್ಯ ತದ್ವೇಃ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೪-೨೭-೪)

ಈ ಶ್ಯೇನವು ಇಂದ್ರನ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೊಳಗಾದ ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕೃಶಾನುವಿನ ಬಾಣದಿಂದ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಹೋರಾಟದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೇಹಸ್ಥವಾದ ಒಂದು ರೆಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಗಾಯಹೊಂದಿತು.

ಈ ರೀತಿ ಕಥಾಭಾಗವಿರುವಾಗ ಇಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವವೇನೆಂದರಿಯಲು ಶ್ರಮಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಸಹ ಈ ಸೂಕ್ತಕರ್ತೃವಾದ ವಾಮದೇವಋಷಿಯ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾ ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತಾತ್ತ್ವಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ

ಗರ್ಭೇ ನು ಸನ್ನನ್ವೇಷಾಮವೇದಮಹಂ ದೇವಾನಾಂ ಜನಿಮಾನಿ ವಿಶ್ವಾ ।
ಶತಂ ಮಾ ಪುರ ಆಯಸೀರರಕ್ಷನ್ನಧ ಶ್ಯೇನೋ ಜವಸಾ ನಿರದೀಯಂ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೪-೨೭-೧)

ಎಂಬ ಋಕ್ಕನ್ನುದಾಹರಿಸಿ **ಗರ್ಭ ಏವ ಏತಚ್ಛಯಾನೋ ವಾಮದೇವ ಏವಮುವಾಚ** (ಐ. ಆ. ೨-೫). ವಾಮದೇವನು ಗರ್ಭಸ್ಥನಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಈ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದುಹೇಳಿದನು ಎಂದಿದೆ. ಮೇಲಿನ ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವೇನೆಂದರೆ, ವಾಮದೇವನಿಗೆ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಸ್ವರೂಪಗಳೂ ಬೋಧವಾದವೆಂದೂ, ನೂರಾರು ಆಯಶ್ಶಲಾಕೆಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಬಂಧವಿದ್ದರೂ ಸಹ ಶ್ಯೇನಪಕ್ಷಿಯಂತೆ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಪೃಥಿವ್ಯಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹಾರಿಬಂದನೆಂದೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾಗದ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೂ, ಆನಂದತೀರ್ಥರೂ, ಸಾಯಣರೂ ಸಹ ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ವಾಮದೇವನು ನೂರಾರು ಬಂಧರೂಪವಾದ ಶರೀರಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದನು ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವೆಂಬುದಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಐತರೇಯ ಆರಣ್ಯಕದ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ **ಸ ಏವಂ ವಿದ್ವಾನ್ ಅಸ್ಮಾಚ್ಛರೀರಭೇದಾದೂರ್ಧ್ವ ಉತ್ಕ್ರಮ್ಯಾಮುಷ್ಮಿನ್ ಸ್ವರ್ಗೇ ಲೋಕೇ ಸರ್ವಾನ್ಕಾಮಾನಾಪ್ತ್ವಾಮೃತಃ ಸಮಭವತ್ಸಮಭವತ್** । (ಐ. ಆ. ೨-೫). ಗರ್ಭಸ್ಥನಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದ ವಾಮದೇವನು ಪಾರ್ಥಿವಶರೀರವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದನು ಎಂದಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಋ. ಸಂ. ೪-೨೭-೧ ನೇ ಮಂತ್ರದ ವಾಕ್ಯವು ವಾಮದೇವನಿಗೇ ಅನ್ವಯಿಸುವುದೆಂದಭಿಪ್ರಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ೧-೩೨-೧೪ ಮತ್ತು ೧೦-೯೯-೮ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನು ಶ್ಯೇನಪಕ್ಷಿಗೆ ಸದೃಶನಾಗಿರುವನೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವನೆಂಬ ವಾಕ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಪಂಡಿತರು **ಗರ್ಭೇ ನು** ....

ಎಂಬ ಮಂತ್ರವು ಇಂದ್ರನನ್ನೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದೆಂದಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಇದು ಸೋಮನ ವಾಕ್ಯವೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. (Ludwig).

2. ಪಕ್ಷ್ಯಾಕಾರವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಶ್ಯೇನವು.

ಸಾಯಣರು ಮಾತ್ರ,

ಶ್ಯೇನಭಾವಂ ಸಮಾಸ್ಥಾಯ ಗರ್ಭಾದ್ಯೋಗೇನ ನಿಸ್ಸೃತಃ ।
ಋಷಿಗರ್ಭೇ ಶಯಾನಃಸನ್ ಬ್ರೂತೇ ಗರ್ಭೇ ನು ಸನ್ನಿತಿ ॥

(೪-೨೭-೧ ಭಾಷ್ಯಕ್ಕೆ ಪೀಠಿಕೆ)

ಎಂಬುದಾಗಿ ವಾಮದೇವನೇ ತನ್ನ ಯೋಗಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಗರ್ಭದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿ ಈ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. Ludwig ಮುಂತಾದ ಆಂಗ್ಲವಿಮರ್ಶಕರಾರೂ ಸಹ ಈ ಶ್ಯೇನವು ಗಾಯತ್ರೀರೂಪದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರಲು ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಆಧಾರಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಶ್ಯೇನವು ಸುಪರ್ಣಪದದಿಂದಲೂ ವ್ಯವಹೃತವಾಗಿದೆ. ಗಾಯತ್ರೀಪದದಿಂದಲೂ ವ್ಯವಹೃತವಾಗಿದೆ, ಸಾಯಣರು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ಯೇನ ಶಬ್ದವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಶ್ಯೇನಃ ಶಂಸನೀಯಗತಿಮಾನ್ಪಕ್ಷೀ ಪಕ್ಷ್ಯಾಕಾರಾ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ **ಶ್ಯೇನ, ಸುಪರ್ಣ, ಗಾಯತ್ರೀ** ಎಂಬ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದಗಳನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕಥಾವಿವರಣೆಯನ್ನು ತಿಳಿದ ಹೊರತು ಇಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಆದುದರಿಂದ ತೈತ್ತಿರೀಯಸಂಹಿತೆ, ಐತರೇಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮತ್ತು ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ ಈ ಕಥಾಭಾಗವನ್ನು ತಿಳಿದನಂತರ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸೋಮವನ್ನು ತಂದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

3. ಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾದ ಕದ್ರು ಸುಪರ್ಣಿಯರ ಕಥೆ. ಸುಪರ್ಣಿಯ ಪುತ್ರರೇ ಛಂದಸ್ಸುಗಳು.

ತೈತ್ತಿರೀಯಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕಥಾಭಾಗವು ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.

ಕದ್ರೂಶ್ಚ ವೈ ಸುಪರ್ಣೀ ಚಾತ್ಮರೂಪಯೋರಸ್ಪರ್ಧೇತಾಗ್ಂ ಸಾ ಕದ್ರೂಸ್ಸುಪರ್ಣೀಮಜಯ-ತ್ಸಾಬ್ರವೀತ್ತೃತೀಯಸ್ಯಾಮಿತೋ ದಿವಿ ಸೋಮಸ್ತಮಾಹರ ತೇನಾತ್ಮಾನಂ ನಿಷ್ಕ್ರೀಣೀ-ಷ್ವೇತೀಯಂ ವೈ ಕದ್ರೂರಸೌ ಸುಪರ್ಣೀ ಛಂದಾಗ್ಂಸಿ ಸೌಪರ್ಣೇಯಾಸ್ಸಾಬ್ರವೀದಸ್ಮೈ ವೈ ಪಿತರೌ ಪುತ್ರಾನ್ ಬಿಭೃತಸ್ತೃತೀಯಸ್ಯಾಮಿತೋ ದಿವಿ ಸೋಮಸ್ತಮಾಹರ ತೇನಾ-ತ್ಮಾನಂ ನಿಷ್ಕ್ರೀಣೀಷ್ವೇತಿ ಮಾ ಕದ್ರೂರವೋಚದಿತಿ ಜಗತ್ಯುದಪತಚ್ಚತುರ್ದಶಾಕ್ಷರಾ ಸತೀ ಸಾಪ್ರಾಪ್ಯ ನ್ಯವರ್ತತ ತಸ್ಯೈ ದ್ವೇ ಅಕ್ಷರೇ ಅಮೀಯೇತಾಗ್ಂ ಸಾ ಪಶುಭಿಶ್ಚ ದೀಕ್ಷಯಾ ಚಾಗಚ್ಛತ್ತಸ್ಮಾಜ್ಜಗತೀ ಛಂದಸಾಂ ಪಶವ್ಯತಮಾ ತಸ್ಮಾತ್ಪಶುಮಂತಂ ದೀಕ್ಷೋ-ಪನಮತಿ ತ್ರಿಷ್ಟುಗುದಪತತ್ತ್ರಯೋದಶಾಕ್ಷರಾ ಸತೀ ಸಾಪ್ರಾಪ್ಯ ನ್ಯವರ್ತತ ತಸ್ಯೈ ದ್ವೇ

ಅಕ್ಷರೇ ಅಮೀಯೇತಾಗ್‌ಂ ಸಾ ದಕ್ಷಿಣಾಭಿಶ್ಚ ತಪಸಾ ಚಾಗಚ್ಛತ್ತಸ್ಮಾತ್ತ್ರಿಷ್ಟುಭೋ ಲೋಕೇ
ಮಾಧ್ಯಂದಿನೇ ಸವನೇ ದಕ್ಷಿಣಾ ನೀಯಂತ ಏತತ್ಖಲು ವಾವ ತಪ ಇತ್ಯಾಹುರ್ಯಸ್ಸ್ವಂ
ದದಾತೀತಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯುದಪತಚ್ಚತುರಕ್ಷರಾ ಸತ್ಯಜಯಾ ಜ್ಯೋತಿಷಾ ತಮಸ್ಯಾ ಅಜಾಭ್ಯ-
ರುಂಧ ತದಜಾಯಾ ಅಜತ್ವಗ್‌ಂ ಸಾ ಸೋಮಂ ಚಾಹರಚ್ಚತ್ವಾರಿ ಚಾಕ್ಷರಾಣಿ ಸಾಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ
ಸಮಪದ್ಯತ ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನೋ ವದಂತಿ ಕಸ್ಮಾತ್ಸತ್ಯಾದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಕನಿಷ್ಠಾ ಛಂದಸಾಗ್‌ಂ
ಸತೀ ಯಜ್ಞಮುಖಂ ಪರೀಯಾಯೇತಿ ಯದೇವಾದಸ್ಸೋಮಮಾಹರತ್ತಸ್ಮಾದ್ಯಜ್ಞಮುಖಂ
ಪರ್ಯೈತ್ತಸ್ಮಾತ್ತೇಜಸ್ವಿನೀತಮಾ ಪದ್ಭ್ಯಾಂ ದ್ವೇ ಸವನೇ ಸಮಗೃಹ್ಣಾನ್ಮುಖೇನೈಕಂ ಯನ್ಮು-
ಖೇನ ಸಮಗೃಹ್ಣಾತ್ತದಧಯತ್ತಸ್ಮಾದ್ದ್ವೇ ಸವನೇ ಶುಕ್ರವತೀ ಪ್ರಾತಸ್ಸವನಂ ಚ ಮಾಧ್ಯಂ-
ದಿನಂ ಚ ತಸ್ಮಾತ್ತೃತೀಯಸವನ ಋಜೀಷಮಭಿಷುಣ್ವಂತಿ ಧೀತಮಿವ ಹಿ ಮನ್ಯಂತೇ ।
(ತೈ. ಸಂ. ೬-೧-೬.೧ ರಿಂದ ೩)

ಕದ್ರು ಮತ್ತು ಸುಪರ್ಣೀ ಎಂಬಿಬ್ಬರಿಗೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ರೂಪದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಧಿಕರೆಂಬ ಸ್ಪರ್ಧೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಕದ್ರುವೇ ಜಯಿಸಿ ಸುಪರ್ಣಿಯನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ತನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಸೋತ ಸುಪರ್ಣಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮೂರನೇ ಸ್ವರ್ಗಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೋಮವು ಇದೆ. ಅದನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟು ನೀನು ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು ಹೊಂದ ಬಹುದು ಎಂದು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಕದ್ರುವೇ ಈ ಪೃಥ್ವಿಯು ; ಸುಪರ್ಣಿಯೇ ಅಂತರಿಕ್ಷವು. ಛಂದಸ್ಸುಗಳೇ ಸುಪರ್ಣಿಯ ಸಂತಾನಗಳು. ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಗಾಗಿಯೇ ಪೋಷಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ನೀನು ಸೋಮವನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದೆಂದು ಕದ್ರುವು ಸುಪರ್ಣಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಅದೇ ರೀತಿ ಸುಪರ್ಣಿಯೂ ಸಹ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆಗ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಜಗತಿಯು ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು. ಆದರೆ ಸೋಮವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗದೇ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಹದಿನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿ ಎರಡಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತು, ಮತ್ತು ಯಜ್ಞಪಶುಗಳೊಡನೆಯೂ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಜಗತೀ ಛಂದಸ್ಸುಪಶುಸಂಪತ್ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಪಶುಸಂಪತ್ಸಮೃದ್ಧನಾದ ಪುರುಷನು ಅಭಿಷಿಕ್ತನಾಗಲರ್ಹನಾಗುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ಹದಿಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಕೂಡಿದ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್‌ಛಂದಸ್ಸು ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು. ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಎರಡು ಅಕ್ಷರಗಳು ಊನವಾಗಿ ಸೋಮವು ಲಭಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ದಕ್ಷಿಣೆಯೊಡನೆಯೂ, ತಪಸ್ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೊಡನೆಯೂ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಲೋಕವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನಕಾಲದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣೆಯು ಅರ್ಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವನು ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ದಾನರೂಪದಲ್ಲರ್ಪಿಸುವನೋ ಅದೇ ತಪಃಕ್ರಿಯೆಯೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಅನಂತರ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ತನ್ನೊಡನೆ ಜ್ಯೋತಿರೂಪವಾದ ಒಂದು ಅಜದೊಡನೆ ಅಂತರಿಕ್ಷಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹೊರಟಿತು. ಆ ಅಜವು ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಸೋಮವು ಲಭಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸೋಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಾಗ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ ಮತ್ತು ಜಗತಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಬಂದ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಪೂರ್ವಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಒಟ್ಟು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅತಿ ಚಿಕ್ಕದಾದರೂ ಸಹ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಜ್ಞಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆಯೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳ ಮತವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅದು ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಂತ ತೇಜಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ. ಅದು (ಪಕ್ಷಿರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು) ಎರಡು ಪಾದಗಳಿಂದಲೂ

ಎರಡು ಸವನಗಳನ್ನೂ, ಮುಖದಿಂದ ಒಂದನ್ನೂ ತಂದಿತು. ಮುಖದಿಂದ ತಂದ ಸವನವನ್ನು ಪಾನಮಾಡಿತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಾತಃಸವನವೂ, ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನವೂ ಶುಭ್ರವಾದ ಸೋಮಯುಕ್ತವಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ತೃತೀಯ ಸವನವು ಋಜೀಷ (ಹಿಂಡಿದ ರಸವುಳ್ಳದ್ದು) ಯುಕ್ತವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದು ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ ಕ್ರಮ. ಐತರೇಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಈ ವಿವರಣೆಯು ಕೊಂಚ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಎರಡು ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ,

ಸೋಮೋ ವೈ ರಾಜಾ ಗಂಧರ್ವೇಷ್ವಾಸೀತ್ತಂ ದೇವಾಶ್ಚ ಋಷಯಶ್ಚಾಭ್ಯಧ್ಯಾಯನ್ಕಥಮಯ-ಮಸ್ಮಾನ್ಸೋಮೋ ರಾಜಾಗಚ್ಛೇದಿತಿ ಸಾ ವಾಗಬ್ರವೀತ್ ಸ್ತ್ರೀಕಾಮಾ ವೈ ಗಂಧರ್ವಾ ಮಯೈವ ಸ್ತ್ರಿಯಾ ಭೂತಯಾ ಪಣಧ್ವಮಿತಿ ನೇತಿ ದೇವಾ ಅಬ್ರುವನ್ಕಥಂ ವಯಂ ತ್ವದೃತೇ ಸ್ಯಾಮೇತಿ ಸಾಬ್ರವೀತ್ಕ್ರೀಣೀತೈವ ಯರ್ಹಿ ವಾವ ವೋ ಮಯಾರ್ಥೋ ಭವಿತಾ ತರ್ಹ್ಯೇವ ವೋಽಹಂ ಪುನರಾಗಂತಾಸ್ಮೀತಿ ತಥೇತಿ ತಯಾ ಮಹಾನಗ್ನ್ಯಾ ಭೂತಯಾ ಸೋಮಂ ರಾಜಾನಮಕ್ರೀಣನ್.

(ಐ ಬ್ರಾ. ೫-೨೭)

ಸೋಮರಾಜನು ಗಂಧರ್ವರೊಂದಿಗೆ ವಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದೇವತೆಗಳೂ, ಋಷಿಗಳೂ ಸಹ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದಿಚ್ಛಿಸಿ ತದ್ಧ್ಯಾನನಿರತರಾದರು. ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಕ್ರಮವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ವಾಗ್ದೇವಿಯು ಅವರೆದುರಿಗೆ ಬಂದು "ಗಂಧರ್ವರು ಸ್ತ್ರೀಕಾಮರು. ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದೊಪ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ದೇವತೆಗಳು "ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರೆವು. ಅದಾಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದರು. ಆಗ ವಾಗ್ದೇವಿಯು "ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿ ಸೋಮವನ್ನು ಪಡೆಯಿರಿ. ಅನಂತರ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ನಾನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ನಂತರ ಅವಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವರು ಸೋಮವನ್ನು ಪಡೆದರು ಎಂದಿದೆ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಈರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

4. ಸೋಮಾಹರಣಕ್ಕಾಗಿ ಛಂದಸ್ಸುಗಳ ಪ್ರಯತ್ನ ಮತ್ತು ಪರಾಭವ.

ಓಂ ಸೋಮೋ ವೈ ರಾಜಾಮುಷ್ಮಿಁಲ್ಲೋಕ ಆಸೀತ್ತಂ ದೇವಾಶ್ಚ ಋಷಯಶ್ಚಾಭ್ಯಧ್ಯಾಯ-ನ್ಕಥಮಯಮಸ್ಮಾನ್ಸೋಮೋ ರಾಜಾಗಚ್ಛೇದಿತಿ ತೇಽಬ್ರುವಂಶ್ಛಂದಾಂಸಿ ಯೂಯಂ ನ ಇಮಂ ಸೋಮಂ ರಾಜಾನಮಾಹರತೇತಿ ತಥೇತಿ ತೇ ಸುಪರ್ಣಾ ಭೂತ್ವೋದಪತಂಸ್ತೇ ಯತ್ಸುಪರ್ಣಾ ಭೂತ್ವೋದಪತಂಸ್ತದೇತತ್ ಸೌಪರ್ಣಮಿತ್ಯಾಖ್ಯಾನವಿದ ಆಚಕ್ಷತೇ । ಛಂದಾಂಸಿ ವೈ ತತ್ಸೋಮಂ ರಾಜಾನಮಚ್ಛಾಚರಂಸ್ತಾನಿ ಹ ತರ್ಹಿ ಚತುರಕ್ಷರಾಣಿ ಚತುರಕ್ಷರಾಣ್ಯೇವ ಛಂದಾಂಸ್ಯಾಸನ್ ಸಾ ಜಗತೀ ಚತುರಕ್ಷರಾ ಪ್ರಥಮೋದಪತತ್ಸಾ ಪತಿತ್ವಾರ್ಧಮಧ್ವನೋ ಗತ್ವಾಶ್ರಾಮ್ಯತ್ಸಾ ಪರಾಸ್ಯ ತ್ರೀಣ್ಯಕ್ಷರಾಣ್ಯೇಕಾಕ್ಷರಾ ಭೂತ್ವಾ ದೀಕ್ಷಾಂ ಚ ತಪಶ್ಚ ಹರಂತೀ ಪುನರಭ್ಯವಾಪತತ್ತಸ್ಮಾತ್ತಸ್ಯ ವಿತ್ತಾ ದೀಕ್ಷಾ ವಿತ್ತಂ ತಪೋ ಯಸ್ಯ ಪಶವಃ ಸಂತಿ ಜಾಗತಾ ಹಿ ಪಶವೋ ಜಗತೀ ಹಿ ತಾನಾಹರದಥ ತ್ರಿಷ್ಟುಬುದಪತತ್ಸಾ

ಪತಿತ್ವಾ ಭೂಯೋಽರ್ಧಾದಧ್ವನೋ ಗತ್ವಾಶ್ರಾಮ್ಯತ್ಸಾ ಪರಾಸ್ಯೈಕಮಕ್ಷರಂ ತ್ರ್ಯಕ್ಷರಾ ಭೂತ್ವಾ ದಕ್ಷಿಣಾ ಹರಂತೀ ಪುನರಭ್ಯವಾಪತತ್ತಸ್ಮಾನ್ಮಾಧ್ಯಂದಿನೇ ದಕ್ಷಿಣಾ ನೀಯಂತೇ ತ್ರಿಷ್ಟುಭೋ ಲೋಕೇ ತ್ರಿಷ್ಟುಬ್ಭಿ ತಾ ಆಹರತ್ । (ಐ. ಬ್ರಾ. ೧೩-೨೫)

ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಡೆಯಬಹುದೆಂದು ದೇವತೆಗಳು ಬಹುಕಾಲ ಚಿಂತಿಸಿ, ಅನಂತರ ಛಂದಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ "ನೀವು ನಮಗಾಗಿ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದುಕೊಡಿ" ಎಂದು ಯಾಚಿಸಿದರು. "ತಥಾಸ್ತು" ಎಂದು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪಕ್ಷಿರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅವು ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರಿದವು. ಅವು ಸುಪರ್ಣರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿ ಸೋಮಾಹರಣಕ್ಕೆ ಹಾರಿದುದರಿಂದ ಈ ಸನ್ನಿವೇಶವು ಸುಪರ್ಣೋಪಾಖ್ಯಾನ ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಈರೀತಿ ಆ ಪಕ್ಷಿರೂಪವಾದ ಛಂದಸ್ಸುಗಳು ಸೋಮನಲ್ಲಿಗೆ ಹಾರಿದಾಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಚತುರಕ್ಷರಾತ್ಮಕ (ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳು) ವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದವು. ಚತುರಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಜಗತಿಯು ಪ್ರಥಮತಃ ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅರ್ಧದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಲಿತು. ತನ್ನ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಒಂದಕ್ಷರದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಆದರೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ ಯಾಗದೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ, ತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿತು. ಜಗತಿಗೂ, ಪಶುಸಂಪತ್ತಿಗೂ ಸಮೀಪಸಂಬಂಧವಿರುವುದರಿಂದ ಪಶುಸಂಪತ್ತುಳ್ಳವನು ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನೂ, ತಪಶ್ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅನಂತರ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪೂ ಸಹ ಅರ್ಧದಾರಿಯನ್ನು ಮೀರಿ ಕೊಂಚ ದೂರ ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಲಿತು. ತನ್ನ ಒಂದು ಅಕ್ಷರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಬರುವಾಗ ಯಜ್ಞಸಾಮಗ್ರಿಯಾದ ದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನು ತಂದಿತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಮಾಧ್ಯಂದಿನ ಸವನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣೆಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವಿದೆ.

———————

5. ಗಾಯತ್ರಿಯ ವಿಜಯ.

ತೇ ದೇವಾ ಅಬ್ರುವನ್ಗಾಯತ್ರೀಂ ತ್ವಂ ನ ಇಮಂ ಸೋಮಂ ರಾಜಾನಮಾಹರೇತಿ ಸಾ ತಥೇತ್ಯಬ್ರವೀತ್ತಾಂ ವೈ ಮಾ ಸರ್ವೇಣ ಸ್ವಸ್ತ್ಯಯನೇನಾನುಮಂತ್ರಯಧ್ವಮಿತಿ ತಥೇತಿ ಸೋದಪತತ್ತಾಂ ದೇವಾಃ ಸರ್ವೇಣ ಸ್ವಸ್ತ್ಯಯನೇನಾನ್ವಮಂತ್ರಯಂತ ಪ್ರೇತಿ ಚೇತಿ ಚೇತ್ಯೇತದ್ವೈ ಸರ್ವಂ ಸ್ವಸ್ತ್ಯಯನಂ ಯತ್ಪ್ರೇತಿ ಚೇತಿ ಚೇತಿ ತದ್ಯೋಽಸ್ಯ ಪ್ರಿಯಃ ಸ್ಯಾತ್ತಮೇತೇನಾನುಮಂತ್ರಯೇತ ಪ್ರೇತಿ ಚೇತಿ ತದ್ಯೋಽಸ್ಯ ಪ್ರಿಯಃ ಸ್ಯಾತ್ತಮೇತೇನಾನುಮಂತ್ರಯೇತ ಪ್ರೇತಿ ಚೇತಿ ಚೇತಿ ಸ್ವಸ್ತ್ಯೇವ ಗಚ್ಛತಿ ಸ್ವಸ್ತಿ ಪುನರಾಗಚ್ಛತಿ ಸಾ ಪತಿತ್ವಾ ಸೋಮಪಾಲಾನ್ ಭೀಷಯಿತ್ವಾ ಪದ್ಭ್ಯಾಂ ಚ ಮುಖೇನ ಚ ಸೋಮಂ ರಾಜಾನಂ ಸಮಗೃಭ್ಣಾದ್ಯಾನಿ ಚೇತರೇ ಛಂದಸೀ ಅಕ್ಷರಾಣ್ಯಜಹಿತಾಂ ತಾನಿ ಚೋಪಸಮಗೃಭ್ಣಾತ್ತಸ್ಯಾ ಅನು ವಿಸೃಜ್ಯ ಕೃಶಾನುಃ ಸೋಮಪಾಲಃ ಸವ್ಯಸ್ಯ ಪದೋ ನಖಮಚ್ಛಿದತ್ತಚ್ಛಲ್ಯಕೋಽಭವತ್ತಸ್ಮಾತ್ಸನಖಮಿವ ಯದ್ವಶಮಸ್ರವತ್ಸಾ ವಶಾಭವತ್ತಸ್ಮಾತ್ಸಾ ಹವಿರಿವಾಥ ಯಃ ಶಲ್ಯೋ ಯದನೀಕಮಾಸೀತ್ಸ ಸರ್ಪೋ ನಿರ್ದಂಶ್ಯಭವತ್ಸಹಸಸ್ಸ್ವಜೋ ಯಾನಿ ಪರ್ಣಾನಿ ತೇ ಮಂಥಾವಲಾ ಯಾನಿ ಸ್ನಾವಾನಿ ತೇ ಗಂಡೂಪದಾ ಯತ್ತೇಜನಂ ಸೋಽಂಧಾಹಿಃ ಸೋ ಸಾ ತಥೇಷುರಭವತ್ ।

(ಐ. ಬ್ರಾ. ೧೩-೨೬)

ಅನಂತರ ದೇವತೆಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ನಮಗೆ ಸೋಮರಾಜನನ್ನು ತಂದುಕೊಡು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯು ಒಪ್ಪಿ ದೇವತೆಗಳು ಸ್ವಸ್ತ್ಯಯನಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಬೇಕೆಂದಿತು. ದೇವತೆಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ " ಪ್ರ ಮತ್ತು ಆ " ಎಂಬ ಸ್ವಸ್ತ್ಯಯನ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾ ಹೊರಟರು. ಈ ಮಂತ್ರದ ಪಠನದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣವು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ನೆರವೇರಿ ಕಾರ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದರಿಂದ ದೇವತೆಗಳು ಇದನ್ನು ಪಠಿಸಿದರು. ಗಾಯತ್ರಿಯು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ಸೋಮವಿರುವ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಸೇರಿ ತನ್ನ ಪಾದಗಳಿಂದಲೂ, ಮುಖದಿಂದಲೂ ಸೋಮವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ ಮತ್ತು ಜಗತಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದ ಚತುರಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ (೩+೧) ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಆದರೆ ಸೋಮಪಾಲಕನಾದ ಕೃಶಾನುವು ಇದರ ಎಡಗಡೆ ಪಾದದ ನಖವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಹಾಕಿದನು. ಅದು ಮುಳ್ಳುಹಂದಿ ರೂಪಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿ ಶಲ್ಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತು. ಅದರಿಂದ ಸುರಿದ ರಕ್ತವು ಬಂಜೆಹಸುವಾಗಿಯೂ, ಎಲುಬುಗೂಡು ಸರ್ಪರೂಪಕ್ಕೂ ತಿರುಗಿತು. ಆದರೆ ವಿಷವನ್ನು ಕಾರಿ ಕಚ್ಚುವಂತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ರೆಕ್ಕೆ ಬಾವಲಿಯೂ, ಸ್ನಾಯುವಿನಿಂದ ಮಣ್ಣು ಹುಳುವೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿ ಇಷುವಿನ ಸ್ವರೂಪವು ಈರೀತಿಯಾಯಿತು.

---

6. ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಸವನಕಾಲಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ.

ಸಾ ಯದ್ದಕ್ಷಿಣೇನ ಪದಾ ಸಮಗೃಭ್ಣಾತ್ತತ್ಪ್ರಾತಃಸವನಮಭವತ್ತದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಸ್ವಮಾಯತನಮಕುರುತ ತಸ್ಮಾತ್ತತ್ಸಮೃದ್ಧತಮಂ ಮನ್ಯಂತೇ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಸವನಾನಾಮಗ್ರಿಯೋ ಮುಖ್ಯೋ ಭವತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತಾಮಶ್ನುತೇ ಯ ಏವಂ ವೇದಾಥ ಯತ್ಸವ್ಯೇನ ಪದಾ ಸಮಗೃಭ್ಣಾತ್ತನ್ಮಾಧ್ಯಂದಿನಂ ಸವನಮಭವತ್ತದ್ವಿಸ್ರಂಸತ ತದ್ವಿಸ್ರಸ್ತಂ ನಾನ್ವಾಪ್ನೋತ್ಪೂರ್ವಂ ಸವನಂ ತೇ ದೇವಾಃ ಪ್ರಾಜಿಜ್ಞಾಸಂತ ತಸ್ಮಿಂಸ್ತ್ರಿಷ್ಟುಭಂ ಛಂದಸಾಮದಧುರಿಂದ್ರಂ ದೇವತಾನಾಂ ತೇನ ತತ್ಸಮಾವದ್ವೀರ್ಯಮಭವತ್ಪೂರ್ವೇಣ ಸವನೇನೋಭಾಭ್ಯಾಂ ಸವನಾಭ್ಯಾಂ ಸಮಾವದ್ವೀರ್ಯಾಭ್ಯಾಂ ಸಮಾವಜ್ಜಾಮಿಭ್ಯಾಂ ರಾಧ್ನೋತಿ ಯ ಏವಂ ವೇದಾಥ ಯನ್ಮುಖೇನ ಸಮಗೃಭ್ಣಾತ್ತತ್ತೃತೀಯಸವನಮಭವತ್ತಸ್ಯ ಪತಂತೀ ರಸಮಧಯತ್ತದ್ಧೀತರಸಂ ನಾನ್ವಾಪ್ನೋತ್ಪೂರ್ವೇ ಸವನೇ ತೇ ದೇವಾಃ ಪ್ರಾಜಿಜ್ಞಾಸಂತ ತತ್ಪಶುಷ್ವಪಶ್ಯಂಸ್ತದ್ಯದಾಶಿರಮವನಯನ್ನಾಜ್ಯೇನ ಪಶುನಾ ಚರಂತಿ ತೇನ ತತ್ಸಮಾವದ್ವೀರ್ಯಮಭವತ್ಪೂರ್ವಾಭ್ಯಾಂ ಸವನಾಭ್ಯಾಂ ಸರ್ವೈಃ ಸವನೈಃ ಸಮಾವದ್ವೀರ್ಯೈಃ ಸಮಾವಜ್ಜಾಮಿಭೀ ರಾಧ್ನೋತಿ ಯ ಏವಂ ವೇದ ।

(ಐ ಬ್ರಾ. ೧೩–೨೭)

ಗಾಯತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಬಲಭಾಗದ ಪಾದದಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಸೋಮದ ಭಾಗವು ಪ್ರಾತಃಸವನವಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರಾತಃಸವನವೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನವಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಾತಃಸವನವನ್ನು ಸವನಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಮೃದ್ಧತಮವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದವು ಯಜ್ಞಕರ್ತರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನೂ ಅತಿಮುಖ್ಯನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಎಡಭಾಗದ ಪಾದದಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಸೋಮದ ಭಾಗವು ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನವಾಯಿತು. ಅದು ಜಾರಿಹೋದುದರಿಂದ ಪ್ರಾತಃಸವನದ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯು ಅದಕ್ಕೆ ಲಭಿಸಲಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳು ಈ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪನ್ನೂ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನನ್ನು

ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಅದೂ ಸಹ ಪ್ರಾತಃಸವನದ ವೀರ್ಯವನ್ನೇ ಪಡೆಯಿತು. ಈ ಎರಡು ಸವನಗಳ ಸಮಾನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ತಿಳಿದ ಪುರುಷನು ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಮುಖದಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಸೋಮದ ಭಾಗವು ತೃತೀಯಸವನವಾಯಿತು. ಹಾರುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಗಾಯತ್ರೀರೂಪವಾದ ಶ್ಯೇನವು ಅದನ್ನು ಪಾನಮಾಡಿತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅದು ಮೊದಲಿನ ಎರಡು ಸವನಗಳ ಶಕ್ತಿಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳು ಈ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದರಿತರು. ಅವರು ಅನಂತರ ಅದನ್ನು ಪಶುಗಳಲ್ಲಿ ವೀಕ್ಷಿಸಿ ಅನಂತರ ಆಶಿರದಿಂದಲೂ ಆಜ್ಯಾರ್ಪಣೆಯಿಂದಲೂ ಆರಾಧಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಅದೂ ಸಹ ಮೊದಲಿನ ಎರಡು ಸವನಗಳ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ.

——— : o :———

7. ಛಂದಸ್ಸುಗಳ ಅಕ್ಷರವಿಭಾಗ ಪ್ರಕರಣ.

ತೇ ವಾ ಇಮೇ ಇತರೇ ಛಂದಸೀ ಗಾಯತ್ರೀಮಭ್ಯವದೇತಾಂ ವಿತ್ತಂ ನಾವಕ್ಷರಾಣ್ಯನುಪರ್ಯಾಗುರಿತಿ ನೇತ್ಯಬ್ರವೀದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಯಥಾ ವಿತ್ತಮೇವ ನ ಇತಿ ತೇ ದೇವೇಷು ಪ್ರಶ್ನಮೈತಾಂ ತೇ ದೇವಾ ಅಬ್ರುವನ್ಯಥಾವಿತ್ತಮೇವ ವ ಇತಿ ತಸ್ಮಾದ್ಧಾಪ್ಯೇತರ್ಹಿ ವಿತ್ತ್ಯಾಂ ವ್ಯಾಹುರ್ಯಥಾ ವಿತ್ತಮೇವ ನ ಇತಿ ತತೋ ವಾ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯಭವತ್ತ್ರ್ಯಕ್ಷರಾ ತ್ರಿಷ್ಟುಬೇಕಾಕ್ಷರಾ ಜಗತೀ ಸಾಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ ಗಾಯತ್ರೀ ಪ್ರಾತಃಸವನಮುದಯಚ್ಛನ್ನಾಶಕ್ನೋತ್ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ ತ್ರ್ಯಕ್ಷರಾ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಂ ಸವನಮುದ್ಯಂತುಂ ತಾಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯಬ್ರವೀದಾಯಾನ್ಯಪಿ ಮೇಽತ್ರಾಸ್ತ್ವಿತಿ ಸಾ ತಥೇತ್ಯಬ್ರವೀತ್ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ ತಾಂ ವೈ ಮೈತೈರಷ್ಟಾಭಿರಕ್ಷರೈರುಪಸಂಧೇಹೀತಿ ತಥೇತಿ ....

ಸಾ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರಾ ಭೂತ್ವಾ ತೃತೀಯಸವನಮುದಯಚ್ಛತ್ತತೋ ವಾ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯಭವದೇಕಾದಶಾಕ್ಷರಾ ತ್ರಿಷ್ಟುಬ್ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರಾ-ಜಗತೀ ಸರ್ವೈಶ್ಛಂದೋಭಿಃ ಸಮಾವದ್ವೀರ್ಯೈಃ ಸಮಾವಜ್ಜಾಮಿಭೀ ರಾಧ್ನೋತಿ ಯ ಏವಂ ವೇದ ॥

(ಐ. ಬ್ರಾ. ೧೩-೨೮)

ಗಾಯತ್ರಿಯು ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿನ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ, ಜಗತಿಯ ಒಂದಕ್ಷರವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿದ ನಂತರ ಅವೆರಡೂ ಇದನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ನಮ್ಮ ಐಶ್ವರ್ಯವಾದ ಅಕ್ಷರಗಳು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸೇರಿ ಬಂದಿವೆ. ಅವನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸು, ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಾಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಇಲ್ಲ, ಅವು ನಿಮ್ಮವಲ್ಲ, ನಾನು ಅದನ್ನು ತಂದುದರಿಂದ ಅದು ನನ್ನದೇ ಆಯಿತು ಎಂದಿತು ಅನಂತರ ಅವೆರಡೂ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ತಮ್ಮ ದೂರನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡವು. ದೇವತೆಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪಕ್ಷವನ್ನೇ ವಹಿಸಿ, ನೀನು ಅವನ್ನು ತಂದುದರಿಂದ ಆ ಮೂರಕ್ಷರಗಳೂ ನಿನ್ನದೇ ಆಯಿತು. ಲೌಕಿಕವಾದ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ನಾವು ಪಡೆದ ಯಾವುದೇ ಆಸ್ತಿಯಾಗಲಿ ಅದು ನಮ್ಮದೇ ಆಯಿತು ಎನ್ನುವ ರೂಢಿಯಿರುವಂತೆಯೇ ಅವನ್ನು ಸ್ವಾಯತ್ತೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರವು ನಿನಗಿದೆ ಎಂದರು. ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ, ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ತ್ರ್ಯಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ ಜಗತಿಯು ಏಕಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಆದವು. ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಪ್ರಾತಃ ಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು

ಸಮರ್ಥವಾಯಿತು. ಆದರೆ, ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ತನ್ನ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಮಾಧ್ಯಂದನಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ನಾನೂ ಸಹ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತೇನೆ ನನಗೂ ಅದರ ಯಜ್ಞಭಾಗವಿರ ಬೇಕೆಂದಿತು. ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ, ನೀನು ನಿನ್ನ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೋ ಎಂದು ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಹೇಳಿತು. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಏಕಾದಶಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವಾಯಿತು. ಜಗತಿಯು ಏಕಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತೃತೀಯಸವನದ ನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೆ ಅಸಮರ್ಥವಾಯಿತು. ಆಗ ಪುನಃ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅದರೊಂದಿಗೆ ತಾನು ಸೇರುವುದಾಗಿಯೂ ತನಗೆ ತೃತೀಯಸವನದಲ್ಲೂ ಭಾಗವಿರಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿತು. ಜಗತಿಯು ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂದು ಒಪ್ಪಲಾಗಿ ತೃತೀಯಸವನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. ಆಗ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತೃತೀಯಸವನಕ್ಕೆಸಾಹಾಯ್ಯಕವಾಯಿತು. ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ, ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಏಕಾದಶಾಕ್ಷ ರಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ ಜಗತಿಯು ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ ಆಯಿತು. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದವನು ಸಮಾನ ವಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ವೈಭವವನ್ನೂ ಪಡೆದಿರುವ ಈ ಛಂದಸ್ಸುಗಳ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಎಂದು ಗಾಯತ್ರೀಸ್ತುತಿಯಿದೆ.

———

8. ಅಗ್ನಿ, ಗಾಯತ್ರೀ, ಶ್ಯೇನ ಇವುಗಳ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ, ಸವನ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಸ್ಥಾನ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಶ್ಯೇನಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವಿರುವಂತೆ ಕಥಾ ಸಂದರ್ಭವು ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದರಂತೆಯೇ ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ,

> ಸ ವೈ ಖಲು ಬರ್ಹಿಃ ಪ್ರಥಮಂ ಯಜತಿ । ತದ್ವೈ ಕನಿಷ್ಠಂ ಛಂದಃ ಸದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಪ್ರಥಮಾ ಛಂದಸಾಂ ಯುಜ್ಯತೇ ತದು ತದ್ವೀರ್ಯೇಣೈವ ಯಚ್ಛ್ಯೇನೋ ಭೂತ್ವಾ ದಿವಃ ಸೋಮ-ಮಾಹರತ್ತದ್ಯಥಾಯಥಂ ಮನ್ಯಂತೇ ಯತ್ಕನಿಷ್ಠಂ ಛಂದಃಸದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಪ್ರಥಮಾ ಛಂದಸಾಂ ಯುಜ್ಯತೇ.... .... ॥
>
> (ಶ. ಬ್ರಾ ೧-೮-೨-೧೦)

ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅತಿಕನಿಷ್ಠವಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಸೋಮ ವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿತು. ಇದು ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಈ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಶ್ಯೇನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿ ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿತು. ಅದರಿಂದಲೇ ದೇವತೆಗಳೂ ಸಹ ಇದಕ್ಕೆ ಅಗ್ರಮರ್ಯಾದೆ ಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಗೌರವಿಸಿದರು.

> ಶ್ಯೇನಾಯ ತ್ವಾ ಸೋಮಭೃತೇ ವಿಷ್ಣವೇತ್ವೇತಿ । ತದ್ಗಾಯತ್ರೀಮನ್ವಾಭಜತಿ ಸಾ ಯದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಶ್ಯೇನ್ಯೋ ಭೂತ್ವಾ ದಿವಃ ಸೋಮಮಾಭರತ್ ॥
>
> (ಶ. ಬ್ರಾ. ೩-೪-೧-೧೨)

ಗಾಯತ್ರಿಯು ಶ್ಯೇನರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಸೋಮಹರಣವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ-ಸೋಮಭೃತ್ತೂ ವಿಷ್ಣುಸ್ವರೂಪ ವುಳ್ಳದ್ದೂ ಆದ ಶ್ಯೇನವನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ—ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಆತಿಥ್ಯವು ಅರ್ಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ

ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣದ ೩-೯-೪-೧೦ ; ೪-೩-೨-೭ ; ೧.೭-೧-೧ ; ೧೧-೭-೨ ೮ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಾಗ ಒಂದಂಶವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ಯೇನಾಯ ತ್ವಾ ಸೋಮಭೃತ ಇತಿ । ತದ್ಗಾಯತ್ರ್ಯೈ ಮಿಮಿತೇಽಗ್ನಯೇ ತ್ವಾ ರಾಯ-ಸ್ಪೋಷದ ಇತ್ಯಗ್ನಿರ್ವೈ ಗಾಯತ್ರೀ ತದ್ಗಾಯತ್ರ್ಯೈ ಮಿಮೀತೇ ಸ ಯದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಶ್ಯೇನೋ ಭೂತ್ವಾ । .... ।

(ಶ. ಬ್ರಾ ೩-೯-೪-೧೦)

ಎಂದು ಗಾಯತ್ರೀ, ಶ್ಯೇನ ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿಗಳಿಗೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅಗ್ನಿರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಶ್ಯೇನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಸೋಮಾಹರಣವನ್ನು ಮಾಡಿತೆಂದು ಹೇಳುವ ಈ ಅಗ್ನಿ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳೂ ಸಹ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ.

ಅಗ್ನೇರ್ಗಾಯತ್ರ್ಯಭವತ್ ಸಯುಗ್ವೋಷ್ಣಿಹಯಾ ಸವಿತಾ ಸಂ ಬಭೂವ ।
ಅನುಷ್ಟುಭಾ ಸೋಮ ಉಕ್ಥೈರ್ಮಹಸ್ವಾನ್ ಬೃಹಸ್ಪತೇರ್ಬೃಹತೀ ವಾಚಮಾವತ್ ॥

(೧೦-೧೩೦-೪)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಗೆ ಸಮೀಪಸಂಬಂಧಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅಗ್ನಿಗೆ ಸಾಹಾಯ್ಯಕವಾಯಿತು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನೇ. ತೈತ್ತಿರೀಯಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ " ....ನಿರಮಿಮೀತ ತಮಗ್ನಿರ್ದೇವತಾನ್ವಸೃಜ್ಯತ ಗಾಯತ್ರೀ ಛಂದಃ " (೭-೧-೧-೪) ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಕೇವಲ ಸಮೀಪಸಂಬಂಧವೇ ಅಲ್ಲದೇ, ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಅಗ್ನಿಃ ; ಗಾಯ-ತ್ರೋಽಗ್ನಿಃ ; ಅಗ್ನಿರ್ವೈ ಗಾಯತ್ರೀ ; ಗಾಯತ್ರಮಗ್ನೇಶ್ಛಂದಃ । ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಮಾಣಗಳೂ ಹೇರಳವಾಗಿವೆ (ಶ. ಬ್ರಾ. ೬-೧-೩-೧೯ ; ತೈ. ಬ್ರಾ. ೧-೧-೫-೩ ; ತೈ. ಸಂ. ೨ ೨-೫-೫ ಇತ್ಯಾದಿ) ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ಅಗ್ನಿ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರೀ ಇವೆರಡೂ ಸಹ ಪ್ರಾತಃಸವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ದೇವತೆಗಳು. ಇದನ್ನು ನಿರುಕ್ತದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಾ,

ತಿಸ್ರ ಏವ ದೇವತಾಃ ಇತ್ಯುಕ್ತಂ ಪುರಸ್ತಾತ್ ತಾಸಾಂ ಭಕ್ತಿಸಾಹಚರ್ಯಂ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಸ್ಯಾಮಃ ।
ಅಥೈತಾನ್ಯಗ್ನಿಭಕ್ತಾನ್ಯಯಂ ಲೋಕಃ ಪ್ರಾತಃಸವನಂ ವಸಂತೋ ಗಾಯತ್ರೀ ।

(ನಿ ೭-೮)

ಹಿಂದೆ ದೇವತೆಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವಾಗ ಮೂರು ದೇವತೆಗಳೇ ಪ್ರಧಾನರೆಂದೂ ಉಳಿದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವರ ವಿಭೂತಿವಿಶೇಷಗಳೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಯ ಸಾಹಚರ್ಯವೂ, ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಭಾಗವುಳ್ಳವರೂ ಯಾರೆಂದರೆ– ಈ ಪೃಥ್ವಿಯು; ಪ್ರಾತಃಸವನವು, ವಸಂತವು, ಗಾಯತ್ರಿಯು ಇತ್ಯಾದಿಯೆಂದು ಅಗ್ನಿ, ಗಾಯತ್ರಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾತಃ-ಸವನಗಳ ಐಕ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ—

ಅಗ್ನಿರ್ಗಾಯತ್ರಂ ತ್ರಿವೃದ್ರಥಂತರಂ ವಸಂತಃ ಪ್ರಾಣೋ ನಕ್ಷತ್ರಾಣಿ ವಸವಃ ।

(ಮೈ. ಉ. ೭-೧)

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ,

ಅಗ್ನೇ ಜುಷಸ್ವ ನೋ ಹವಿಃ ಪುರೋಳಾಶಂ ಜಾತವೇದಃ । ಪ್ರಾತಃಸಾವೇ ಧಿಯಾವಸೋ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೩-೨೮-೧)

ಆಗ್ನೇಯಂ ಹಿ ಪ್ರಾತಃ ಸವನಂ (ಶ. ಬ್ರಾ. ೩-೪-೯-೧೨) **ಭೂರಗ್ನಿರ್ಜ್ಯೋತಿರಗ್ನಿರಿತಿ ಪ್ರಾತಃಸವನಸ್ಯ ಚಕ್ಷುಷೀ** (ಐ. ಬ್ರಾ. ೨-೩೨). ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾತಃಸವನಕ್ಕೂ, ಅಗ್ನಿಗೂ ಇರುವ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಂಬಂಧವು ಶ್ರುತಿಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು. ಅಲ್ಲದೇ, **ವಸವಸ್ತ್ವರ್ಹ್ಯಗ್ನಿಃ। ತಸ್ಮಿನ್ ಯಸ್ಯ ತಥಾವಿಧೇ ಜುಹ್ವತಿ। ವಸುಷ್ವೇವಾಸ್ಯಾಗ್ನಿಹೋತ್ರಗ್ಂ ಹುತಂ ಭವತಿ ।** (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೨-೧-೧೦-೧) ಎಂದು ಅಗ್ನಿಗೂ, ವಸುಗಳಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಆಹುತ್ಯಾದಿಗಳು ವಸುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದಂತೆಯೇ ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಗಾಯತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾತಃಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ದೇವತೆಯು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಯೆಂದೂ ಇನ್ನು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಸುಗಳೆಂದೂ ಸಹ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆ.

ಚತುರ್ವಿಂಶತ್ಯಕ್ಷರಾ ಗಾಯತ್ರೀ ಗಾಯತ್ರಂ ಪ್ರಾತಃಸವನಂ ತದಸ್ಯ ವಸವೋಽನ್ವಾಯತ್ತಾಃ ಪ್ರಾಣಾ ಏವ ವಸವ ಏತೇ ಹೀದಂ ಸರ್ವಂ ವಾಸಯಂತಿ ।

(ಛಾ. ಉ. ೩-೧೬-೧)

ಪ್ರಾತಃಸವನವು ಚತುರ್ವಿಂಶತ್ಯಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರೀಮಂತ್ರದೊಡನೆ (ಛಂದಸ್ಸಿನೊಡನೆ) ಅರ್ಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ವಸುಗಳೇ ಈ ಯಜ್ಞಭಾಗಾರ್ಹರು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಅಗ್ನಿಗೂ, ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಪ್ರಕೃತವಾದ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಅಗ್ನಿ, ಶ್ಯೇನ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರೀ ಈ ಮೂರೂ ಸಹ ತಾದಾತ್ಮ್ಯದ್ಯೋತಕವೇ ಅಥವಾ ಭಿನ್ನತತ್ತ್ವಗಳೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ನವಂ ನು ಸ್ತೋಮಮಗ್ನಯೇ ದಿವಃ ಶ್ಯೇನಾಯ ಜೀಜನಂ । ವಸ್ವಃ ಕುವಿದ್ವನಾತಿ ನಃ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೭-೧೫-೪)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ದ್ಯುಲೋಕದ ಶ್ಯೇನವೆಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಇದೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ತೈತ್ತಿರೀಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲೂ ಉದಾಹರಿಸಿದೆ. (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೨-೪-೮-೧) **ದಿವಃ ಶ್ಯೇನಃ** ಎಂಬ ಪದಗಳು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಉದಾಹೃತವಾದ ಮಂತ್ರವಲ್ಲದೇ, ೭-೫೬-೩; ಮತ್ತು ೧೦-೯೨-೬ ಎಂಬ ಎರಡು ಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿವೆ ಆದರೆ ಆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಶ್ಯೇನಪದವು ಮರುದ್ದೇವತೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ವೈದ್ಯುತನೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದರೆ ಆಗ ಈ ಶ್ಯೇನಪದವು ಅಗ್ನಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದು. **ವೈಶ್ವಾನರೋ ಯದಿ ವಾ ವೈದ್ಯುತೋಽಸಿ** (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೩-೧೦-೫) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಈ ನಿಷ್ಕರ್ಷವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. **ಗರ್ಭೇ ಮಾತುಃ ಪಿತುಷ್ಪಿತಾ ವಿದಿದ್ಯುತಾನೋ ಅಕ್ಷರೇ**(ಋ ಸಂ. ೬-೧೬-೩೫) ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಈ ನಿಷ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥನೆಯು ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಅಗ್ನ್ಯುತ್ಪನ್ನವಾದ ಅಥವಾ ಅಗ್ನಿರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಸಹ **ವಿದಿದ್ಯುದತೀ** ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣದಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. (ಪಂಚವಿಂಶಬ್ರಾಹ್ಮಣ ೧೨-೧-೨) ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಕ್ಯವನ್ನು ಭಾಷ್ಯಕಾರರು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ, **ಗಾಯತ್ರೀ ಚ ಅಗ್ನಿನಾ ಸಹೋತ್ಪತ್ತೇಸ್ತೇಜೋರೂಪತ್ವಾತ್ ದೀಪ್ಯಮಾನಾ ಭವತಿ । ಅತಃ .... ಗಾಯತ್ರೀ ಏವೋಪಸ್ಥಾಪ್ಯತೇ ॥** ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಸಹ ಅಗ್ನಿಸಹೋತ್ಪನ್ನವಾದುದರಿಂದ ವಿದಿದ್ಯುತತೀ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವು ಅಗ್ನಿಗೆ ಅನ್ವಿತವಾಗುವಂತೆಯೇ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಅನ್ವಿತವಾಗುತ್ತದೆ. **ತೇಜೋ ಗಾಯತ್ರೀ** (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೩-೮-೪) ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ಅಗ್ನಿಯು ತೇಜೋರೂಪವಾಗಿರುವಂತೆ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ತೇಜೋರೂಪವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಋ. ಸಂ. ೬-೩-೮ ರಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ೧೦-೯೫-೧೦ ರಲ್ಲೂ ಸಹ **ದವಿದ್ಯೋತ್** ಎಂಬ ಪದವು ವಿದ್ಯುತ್ ಶಬ್ದದೊಡನೆ

ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ತೈತ್ತಿರೀಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ದಿವಃಶ್ಯೇನೇಷ್ಟಿ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ (೩-೧೨-೧,೨) **ತುಭ್ಯಂ ತಾ ಅಂಗಿರಸ್ತಮ** (ಋ. ಸಂ. ೮-೪೩-೧೮) ಎಂಬ ಮಂತ್ರವು ಅಗ್ನಿಯನ್ನೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಅದೇ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ **ಅಶ್ಯಾಮ ತಂ ಕಾಮಮಗ್ನೇ** (ಋ. ಸಂ. ೬-೫.೭) ಎಂಬ ಮಂತ್ರವೂ ಸಹ ಅಗ್ನಿಯನ್ನೇ ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ **ದಿವಃಶ್ಯೇನ** ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವು ಅಗ್ನಿಯ ವರ್ಣನವೇ ಆಗಿದೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೇ, ಸುಪರ್ಣಪದವೂ ಸಹ ಶ್ಯೇನವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವಂತೆ ಅಗ್ನಿಯನೂ, ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಸನ್ನಿವೇಶವಿರುವುದೇ ? ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಈ ಪದದ ಅರ್ಥವೇನು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಇದೇ ಸುಪರ್ಣಪದವು ಕೇವಲ ಪಕ್ಷಿಯ ಪರ್ಯಾಯವಾದರೂ ಸಹ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಗೂಢಾರ್ಥವಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಸುಪರ್ಣಂ ವಿಪ್ರಾಃ ಕವಯೋ ವಚೋಭಿರೇಕಂ ಸಂತಂ ಬಹುಧಾ ಕಲ್ಪಯಂತಿ ।

(ಋ. ಸಂ ೧೦-೧೧೪ ೫)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು ಸಾಯಣರ ಮತ. **ಸುಪರ್ಣಂ ಸುಪತನಂ ಏಕಂ ಸಂತಂ ಪರಮಾತ್ಮಾನಂ** ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಮುಂದೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ **ಸುಪರ್ಣಪದವು** ಆದಿತ್ಯ ಅಥವಾ ಅಗ್ನಿಪರವಾಗಿ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರಶ್ಮಿಗಳೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದೆ

ಯತ್ರಾ ಸುಪರ್ಣಾ ಅಮೃತಸ್ಯ ಭಾಗಮನಿಮೇಷಂ ವಿದಥಾಭಿಸ್ವರಂತಿ ।

(೧-೧೬೪-೨೧)

ಯಸ್ಮಿನ್ವೃಕ್ಷೇ ಮಧ್ವದಃ ಸುಪರ್ಣಾ ನಿವಿಶಂತೇ ಸುವತೇ ಚಾಧಿವಿಶ್ವೇ ॥

(೧-೧೬೪-೨೨)

ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಿದೆ ಸುಪರ್ಣಪದವು ಅಗ್ನಿ ಅಥವಾ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯಪದವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ **ದಿವ್ಯಂ ಸುಪರ್ಣಂ ವಾಯಸಂ ಬೃಹಂತಮಪಾಂ ಗರ್ಭಂ ದರ್ಶತಮೋಷಧೀನಾಂ** । (೧-೧೬೪-೫೨) ಎಂಬ ಈ ವರ್ಣನವು ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥನಾದ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುತ್ತದೆ. **ದಿವಃ ಶ್ಯೇನಃ, ದಿವ್ಯಂ ಸುಪರ್ಣಂ** ಎಂಬ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಗೂ, ಆದಿತ್ಯನಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ. ಹೀಗೆ ಶ್ಯೇನ, ಸುಪರ್ಣ, ಅಗ್ನಿ, ಗಾಯತ್ರೀ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಹ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದ ಪರ್ಯಾಯಪದಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಪಾರಿಭಾಷಿಕವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

9 ಸೋಮವೇ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸು. ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಇದನ್ನರಿಯಲು ಮುಖ್ಯಸಾಧನ.

ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಶ್ಯೇನಪದಕ್ಕೆ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥನಾದ ಅಗ್ನಿಯೆಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಆದಿತ್ಯನೆಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿದರೆ **ಸೋಮಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆ ಆದಿತ್ಯನ ರೇತಸ್ಸೆಂದರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ಆದಿತ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಸೋಮವೇ ರೇತೋರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸೋಮವೇ ಸಕಲಭೂತಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಗೂ ಉತ್ಪಾದಕವಾದ ಬೀಜವು.**

**ಅಥ ಯತ್ಕಿಂಚೇದಮಾರ್ದ್ರಂ ತದ್ರೇತಸೋಽಸೃಜತ ತದು ಸೋಮ ಏತಾವದ್ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವ-
ಮನ್ನಂ ಚೈವಾನ್ನಾದಶ್ಚ ಸೋಮ ಏವಾನ್ನಮಗ್ನಿರನ್ನಾದಃ ।**

(ಬೃ. ಉ. ೧-೪-೬)

ಅದ್ವಿತೀಯನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ತನ್ನ ರೇತಸ್ಸಿನಿಂದ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಆರ್ದ್ರವಾಗಿರುವ ಸಕಲವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು. ಆ ರೇತಸ್ಸೇ ಸೋಮವು. ಈ ಸೋಮವು ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿತವಾಗಿ ಎರಡೂ ಪರಸ್ಪರವಾದ ಭಕ್ಷ್ಯಭಕ್ಷಕಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಇದನ್ನೇ ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಾ,

ರವಿಮಧ್ಯೇ ಸ್ಥಿತಃ ಸೋಮಃ ಸೋಮಮಧ್ಯೇ ಹುತಾಶನಃ ।

(ಮೈ. ಉ. ೬-೩೮)

ಸೋಮನು ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲದ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯಾಗಿಯೂ, ಅಗ್ನಿಯು ಸೋಮದ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಆದಿತ್ಯನಿಗೂ, ಸೋಮನಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

**ಮಹತ್ತತ್ಸೋಮೋ ಮಹಿಷಶ್ಚಕಾರಾಪಾಂ ಯದ್ಗರ್ಭೋಽವೃಣೀತ ದೇವಾನ್ ।
ಅದಧಾದಿಂದ್ರೇ ಪವಮಾನ ಓಜೋಽಜನಯತ್ಸೂರ್ಯೇ ಜ್ಯೋತಿರಿಂದುಃ ॥**

(ಋ. ಸಂ. ೯-೯೭-೪೧)

ಆದಿತ್ಯಸ್ಥವಾದ ಉದಕಗಳ ಗರ್ಭಭೂತವಾದ ಸೋಮವು ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ವೀರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದು ಆದಿತ್ಯನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿತು ಎಂದಿದೆ. ಮತ್ತು—

**ತ್ವಂ ಸಮುದ್ರೋ ಅಸಿ ವಿಶ್ವವಿತ್ಕವೇ ತವೇಮಾಃ ಪಂಚ ಪ್ರದಿಶೋ ವಿಧರ್ಮಣಿ ।
ತ್ವಂ ದ್ಯಾಂ ಚ ಪೃಥಿವೀಂ ಚಾತಿ ಜಭ್ರಿಷೇ ತವ ಜ್ಯೋತೀಂಷಿ ಪವಮಾನ ಸೂರ್ಯಃ ॥**

(ಋ. ಸಂ. ೯-೮೬-೨೯)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಸೋಮನೇ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾದ ಸಮುದ್ರವೆಂದೂ, ಸಕಲ ಜ್ಯೋತಿಗೂ ಆಧಾರವೆಂದೂ, ಆದಿತ್ಯನೇ ಸೋಮನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವನೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸೋಮವು ಯಾವ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ Eggling ಎಂಬ ಪಂಡಿತನು ಈರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾನೆ.

"The poet of ೯-೮೬-೨೯ while saying 'Thou art the heavenly ocean (Samudra), thine are the lights (ಜ್ಯೋತೀಂಷಿ) O Pavamana, thine the Sun' seems to conceive Soma, as the bright ether, the azure 'Sea of light' generally".

[Sacred Books of the East. Vol. XXVI. p. XV.]

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದೊಡನೆ ಸೋಮವೇ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಃಸತ್ತ್ವವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ತೇಜಸ್ಸಿನ ಸ್ವರೂಪವು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಲಭ್ಯವೆಂಬುದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, **ಸೋಮೋ ವೈ ರಾಜಾ ಗಂಧರ್ವೇಷ್ವಾಸೀತ್.... ....ತಯಾ ಮಹಾನಗ್ನ್ಯಾ ಭೂತಯಾ ಸೋಮಂ ರಾಜಾನಮಕ್ರೀಣನ್** (ಐ. ಬ್ರಾ. ೧-೨೭) ಎಂದು ಐತರೇಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದಿಂದ ಉದಾಹೃತವಾದ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸ್ಥಾನವೇನು ? ಇಲ್ಲಿ ಸೋಮಾಹರಣವು ವಾಗ್ರೂಪಿಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದ ನಡೆಯಿತೇ ಹೊರತು ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಸೋಮಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಆಶಂಕೆಬರಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಗಂಧರ್ವಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆದಿತ್ಯನೆಂದೂ ಸೋಮಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸೆಂದೂ ವಾಕ್‌ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಾಗ್ರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೆಂದೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವೇನು ಎಂದರೆ ಶ್ರುತಿ ವಾಕ್ಯಗಳೇ ಆಧಾರ.

---

10 ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜೋರೂಪವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ ಗಂಧರ್ವನೇ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭನು.

ಗಂಧರ್ವ ಇತ್ಥಾ ಪದಮಸ್ಯ ರಕ್ಷತಿ ಪಾತಿ ದೇವಾನಾಂ ಜನಿಮಾನ್ಯದ್ಭುತಃ ।

(ಋ. ಸಂ ೯-೮೩-೪)

ಗಂಧರ್ವಃ ಉದಕಾನಾಂ ಧಾರಕಃ ಆದಿತ್ಯಃ ಸೋಮಸ್ಯ ದ್ಯುಸಂಬಂಧಿಸ್ಥಾನಂ ರಕ್ಷತಿ । ಉದಕಧಾರಕನಾದ ಆದಿತ್ಯನು ಸೋಮದ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸೋಮವು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆಯೆಂದು ಆದಿತ್ಯನ ಸ್ತುತಿಯಿದೆ. ಇದೇ ಗಂದರ್ವನು ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭನೆಂದೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. **ಪತಂಗೋ ವಾಚಂ ಮನಸಾ ಬಿಭರ್ತಿ ತಾಂ ಗಂಧರ್ವೋಽವದದ್ಗರ್ಭೇ ಅಂತಃ** (೧೦-೧೭೭-೨) ಎಂಬ ಈ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಯಣರು **ಗರ್ಭೇ ಹಿರಣ್ಮಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೇಽಂತರ್ವರ್ತಮಾನಃ ಗಂಧರ್ವಃ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭಃ ತಾಂ ವಾಚಮವದತ್ ।** ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಾಂತರ್ಗತನಾದ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭರೂಪನಾದ ಗಂಧರ್ವನು ಪ್ರಥಮತಃ ತನ್ನಲ್ಲಿ ನಿಹಿತವಾದ ವಾಕ್ಕನ್ನುಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಪ್ರಾಂತದರ್ಶಿಗಳಾದ ದೇವತೆಗಳು ಆ ವಾಕ್ಕನ್ನು ಸತ್ಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಿಸಿದರು ಎಂದು ಆದಿತ್ಯಸ್ವರೂಪನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೂ ವಾಕ್ಕಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ ಸೋಮಾಹರಣದ ಕಥೆಯು ಈ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾಗಿರುವ ಪರಮಪುರುಷನಿಗೂ ವಾಕ್ತತ್ತ್ವಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನೂ ಅನಂತರ ಆದಿತ್ಯತೇಜೋರೂಪಿಯಾದ ಸೋಮವು ದೇವಪಾಲಕವಾದುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ದಿವಿ ವೈ ಸೋಮ ಆಸೀತ್ ।....ಗಂಧರ್ವೋ ವಿಶ್ವಾವಸುಃ ಪರ್ಯಮುಷ್ಣಾತ್ ।....ಸೋಮೋ ವೈ ಭ್ರಾಟ್ ।

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೩-೨-೪-೪)

ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಐತರೇಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದಿಂದ ಉದಾಹೃತವಾದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ವಾಗ್ರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸೋಮಾಹರಣವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಕ್ರಮವೂ ತೇಜೋರೂಪಿಯಾದ ಈ ಸೋಮವು ಆದಿತ್ಯರೂಪಿಯಾದ ಗಂಧರ್ವನಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿದ್ದ ಕ್ರಮವೂ ಅನಂತರ ವಾಗ್ದೇವಿಯನ್ನು ಉಪಾಸನೆಮಾಡಿದ ಪುರುಷನಿಗೆ ಈ ತೇಜಸ್ಸು ಲಭಿಸುವುದೆಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. **ಸೋಮೋ ವೈ ಭ್ರಾಟ್** ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಸೋಮನೇ ತೇಜಸ್ಸೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಆದಿತ್ಯರೂಪಿಯಾದ ಗಂಧರ್ವನಿಂದ ಸೋಮಾತ್ಮಕವಾದ ತೇಜಸ್ಸು ವಾಗಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮೂಲಕ ಈ ಗಾಯತ್ರಿಯ ದ್ವಾರಾ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಪುರುಷನಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುವುದೆಂದರ್ಥ. ಹೀಗೆ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಪ್ರಮಾಣಗಳೊಡನೆ **ಸುಪರ್ಣ, ಸೋಮ, ಗಂಧರ್ವ,**

ವಾಕ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಪದಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿರುವ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಅಸಾಧುವಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯದೊಡನೆ ಉದಾಹರಿಸಿ ಮೇಲಿನ ವಿವರಣೆಯು ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ತೋರಿಸಬಹುದು.

ಚತುಷ್ಕಪರ್ದಾ ಯುವತಿಃ ಸುಪೇಶಾ ಘೃತಪ್ರತೀಕಾ ವಯುನಾನಿ ವಸ್ತೇ ।
ತಸ್ಯಾಂ ಸುಪರ್ಣಾ ವೃಷಣಾ ನಿ ಷೇದತುರ್ಯತ್ರ ದೇವಾ ದಧಿರೇ ಭಾಗಧೇಯಂ ॥

(ಋ ಸಂ. ೧೦-೧೧೪-೩)

ಇಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ಸೂಕ್ತದ ಮುಂದಿನ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎರಡುವಿಧವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಸಾಯಣರು ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಭೌತಿಕತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ವಿವರಣೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತತ್ತ್ವವನ್ನು ವಿವರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಉದಾಹೃತವಾಗಿರುವ ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸುಪರ್ಣಗಳು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗುವುವು ಎಂದರ್ಥ. ನಾಮ, ಆಖ್ಯಾತ, ಉಪಸರ್ಗ ಮತ್ತು ನಿಪಾತ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಕಪರ್ದಾತ್ಮಕವಾದವಳೂ, ನಿತ್ಯತರುಣೀರೂಪವುಳ್ಳವಳೂ, ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾದ ಉಪನಿಷದಾದಿಸ್ವರೂಪಳೂ ಆದ ಸ್ತ್ರೀಯು ಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಅಂತಹ ಸುಂದರ ಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲಿ ಜೀವಾತ್ಮಪರಮಾತ್ಮರು ಸ್ಥಾಪಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಸುಪರ್ಣಾತ್ಮಕವೆಂದೂ, ಗಂಧರ್ವಾತ್ಮಕವೆಂದೂ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಜ್ಯೋತಿಸ್ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲು ವಾಗ್ರೂಪಿಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವೆಂದರ್ಥ. ಅದನ್ನೇ **ಯೋಷಿತ್ಕಾಮಾ ವೈ ಗಂಧರ್ವಾಃ** ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆಯೆಂದು ಸಾಯಣರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. (ಶ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಭಾಷ್ಯ. ೩-೨-೪-೫)-

ಸುಪರ್ಣಂ ವಿಪ್ರಾಃ ಕವಯೋ ವಚೋಭಿರೇಕಂ ಸಂತಂ ಬಹುಧಾ ಕಲ್ಪಯಂತಿ ।
ಛಂದಾಂಸಿ ಚ ದಧತೋ ಅಧ್ವರೇಷು ಗ್ರಹಾನ್ತ್ಸೋಮಸ್ಯ ಮಿಮತೇ ದ್ವಾದಶ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೧೪-೫)

ಇತ್ಯಾದಿ ಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಸುಪರ್ಣರೂಪದ ಪರಮಾತ್ಮ, ಗಾಯತ್ರ್ಯಾದಿ ಛಂದಸ್ಸುಗಳು ಮತ್ತು ಪೂಜಾಸಾಧಕವಾದ ಸೋಮ, ಇವುಗಳ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾದಿ ಛಂದಸ್ಸುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದಲೂ ಸೋಮರೂಪವಾದ ಸಾಧನದಿಂದಲೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರಿಯಬಹುದೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧನವಾಗಿಯೂ, ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನಸಾಧನವಾದ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪೋಷಕವಾಗಿಯೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿರತಕ್ಕ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸ್ತುತಿಯಿದೆ.

ಪರಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅತಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸಾಧನವೆಂದೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವು ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದೆಂದೂ ಶಂಕರಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದಾದ ಸೋಮಾಹರಣದ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೂ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸೋಮವನ್ನಪಹರಿಸಿತು ಎಂಬುದರ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನೂ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳ ಪ್ರಮಾಣಗಳೊಡನೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿರುವ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದನ್ನು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

॥ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ॥

ಇತಶ್ಛಂದೋಽಕ್ಷರಾಹರಣೇನ... ಅನೇಕೇಷು ಛಂದಸ್ಸು ಗಾಯತ್ರ್ಯಾ ಏವ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದ್ವಾರತಯೋಪಾದಾನಂ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯಂ । ಇತರ ಛಂದಸ್ಸುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಐಕ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ಎಂಬ ಸ್ತುತಿಯು ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ತದ್ಯೈ ಕನಿಷ್ಠಂ ಛಂದಃ ಸದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಪ್ರಥಮಾ ಛಂದಸಾಂ ಯುಜ್ಯತೇ ತದು ತದ್ವಿರ್ಯೇಣೈವ ಯಚ್ಛ್ಯೇನೋ ಭೂತ್ವಾ ದಿವಃ ಸೋಮಮಾಭರತ್ ।

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೧-೬-೨-೧೦)

ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಚಿಕ್ಕದಾದರೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಎಲ್ಲಾ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಸ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಶ್ಯೇನರೂಪವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದಿತು ಎಂಬ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ತ್ರ್ಯಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಉಳಿದ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿಗೆ ತನ್ನ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಏಕಾದಶಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದುದೂ, ಏಕಾಕ್ಷರವಾಗಿ ಉಳಿದ ಜಗತೀಗೆ ತನ್ನೊಡನೆ ಸೇರಿದ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿನೊಡನೆ ಸೇರಿ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವನ್ನಾಗಿ ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದುದೂ ಹಿಂದೆ ಐತರೇಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. (ಐ. ಬ್ರಾ. ೧೩-೨೮).

ಗಾಯತ್ರೀ ಕನಿಷ್ಠಾ ಛಂದಸಾಗ್ಂ ಸತೀ ಯಜ್ಞಮುಖಂ ಪರೀಯಾಯ ।

(ತೈ. ಸಂ. ೬-೧-೬-೩)

ಅಥಾತಃ ಶಿರಃ । ತದ್ಗಾಯತ್ರೀಷು ಭವತ್ಯಗ್ರಂ ವೈ ಛಂದಸಾಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯಗ್ರಮಂಗಾನಾಂ ಶಿರಃ ।

(ಐ. ಆ. ೧-೪-೧)

ಶರೀರದ ಅಂಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಶಿರಸ್ಸೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವಂತೆ ಸಕಲ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಅನಂತರ ಅದರ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಛಂದಸ್ಸುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ **ಗಾಯತ್ರೀ ಛಂದಸಾಂ ಮಾತಾ** (ತೈ. ಉ. ೪-೧೫-೧) ಸಕಲ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಮಾತೆಯೆಂದು ಸ್ತುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಉಳಿದ ಇತರ ಛಂದಸ್ಸುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಛಂದಸ್ಸಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ರಚಿತವಾಗುವುವು. ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ (ಐ. ಆ ೧೦-೪-೧) **ಇತರೇಷಾಂ ಛಂದಸಾಮಸ್ಯೈವ ಚತುಶ್ಚತುರಕ್ಷರಾಧಿಕ್ಯೇನ ತತ್ತಚ್ಛಂದೋಭಿಃ ಪ್ರತಿಮಿಮಿತೇ ॥** ಇತರ ಛಂದಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ರಚಿಸಿವೆಯೆಂದು **ಛಂದಸಾಂ ಮಾತಾ** ಎಂಬ ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ವಿವರಣೆಯಿದೆ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳಾದರೆ—

ಉಷ್ಣಿಕ್	೨೪+೪	=	೨೮
ಅನುಷ್ಟುಪ್	೨೪+೪+೪	=	೩೨
ಬೃಹತೀ	೨೪+೪+೪+೪	=	೩೬
ಪಂಕ್ತಿಃ	೨೪+೪+೪+೪+೪+	=	೪೦

ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್	೨೪+೪+೪+೪+೪+೪	=	೪೪
ಜಗತೀ	೨೪+೪+೪+೪+೪+೪+೪	=	೪೮

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಉಷ್ಣಿಗಾದಿಗಳು ರಚಿತವಾಗಿವೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಅಲ್ಲದೇ ಸಕಲ ಯಜ್ಞಗಳಿಗೂ ಅಗ್ನಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾದುದರಿಂದಲೂ ಗಾಯತ್ರಿಛಂದಸ್ಸೇ ಅಗ್ನಿಪರ್ಯಾಯವಾದುದರಿಂದಲೂ ಇದು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಶಿರೋರೂಪವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಗಾಯತ್ರಂ ಪುರಸ್ತಾದ್ಗಾಯತಿ । ಅಗ್ನಿರ್ವೈಗಾಯತ್ರಮಗ್ನಿಮೇವಾಸ್ಯೈತಚ್ಛಿರಃ ಕರೋತ್ಯಥೋ ಶಿರಃ ॥

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೯-೧-೨-೩೫)

ಎಂದು ಇದರ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ.

ಶಿರೋ ವೈ ಯಜ್ಞಸ್ಯಾತಿಥ್ಯಂ ನವಾಕ್ಷರಾ ವೈ ಗಾಯತ್ರೀ ಅಷ್ಟೌ ತಾನಿ ಯಾನ್ಯನ್ವಾಹ ಪ್ರಣವೋ ನವಮಃ ಪೂರ್ವಾರ್ಧೋ ವೈ ಯಜ್ಞಸ್ಯ ಗಾಯತ್ರೀ ॥

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೩-೪-೧-೧೫)

ಗಾಯತ್ರಿಯು ನವಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದದ್ದು. ಪ್ರಣವವು ಒಂದು, ಉಳಿದ ಎಂಟು ಮೂಲರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯದು. ಯಜ್ಞಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವು. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ,

ಯೋ ಗಾಯತ್ರೀಂ ಹರಿಣೀಂ ।.... ಯಜಮಾನಗ್ಂ ಸ್ವರ್ಗಂ ಲೋಕಮಭಿವಹಂತೀಂ ।

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೧೧-೪-೧-೮)

ಇಂತಹ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಯಜಮಾನನನ್ನು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ. ಇದೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಭಾವ.

॥ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸರ್ವಸವನವ್ಯಾಪಕತ್ವ ॥

ಗಾಯತ್ರಿಯು ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಅತಿಪ್ರಧಾನಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುವುದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಮೂರನೆಯ ಅಂಶವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿರುವರು. **ಸರ್ವಸವನವ್ಯಾಪಕತ್ವಾಚ್ಚ ಯಜ್ಞಸ್ಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಃ ।** ಪ್ರಾತಃಸವನ, ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನ, ತೃತೀಯಸವನ ಎಂಬ ಈ ಮೂರು ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾದ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಹಾಯವು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಗಾಯತ್ರೀ ವೈ ಪ್ರಾತಃಸವನಂ ವಹತಿ । ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್‌ಮಾಧ್ಯಂದಿನಗ್ಂಸವನಂ ಜಗತೀ ತೃತೀಯಸವನಂ ತದ್ವಾ ಅನೇಕಾಕಿನ್ಯೇವ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್‌ಮಾಧ್ಯಂದಿನಗ್ಂಸವನಂ ವಹತಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾ ಚ ಬೃಹತ್ಯಾ ಚಾನೇಕಾಕಿನೀ ಜಗತೀ ತೃತೀಯಸವನಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯೋಷ್ಣಿಹಕಕುಭ್ಯಾಮನುಷ್ಟುಭಾ । ಗಾಯತ್ರ್ಯೇವೈಕಾಕಿನೀ ಪ್ರಾತಃಸವನಂ ವಹತಿ ।

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೪-೨-೪-೧೦)

ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪ್ರಾತಃಸವನವನ್ನೂ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನವನ್ನೂ, ಜಗತಿಯು ತೃತೀಯಸವನವನ್ನೂ ವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ, ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನವನ್ನು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೇ ವಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೃಹತಿ

ಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಗಾಯತ್ರಿಯು ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿಗೆ ನೆರವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲುದು. ಅದರಂತೆಯೇ ಜಗತಿಯೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೇ ತೃತೀಯಸವನವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಕುಭ್ ಮತ್ತು ಉಷ್ಣಿಕ್ಕಿನೊಡನೆ ಕೂಡಿದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ನೆರವಿನಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲುವು ಆದರೆ ಇತರ ಯಾವ ಛಂದಸ್ಸಿನ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಅಪೇಕ್ಷಿಸದೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾತಃಸವನವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲುದು. ಸರ್ವಸವನವ್ಯಾಪಕತ್ವವು ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿಗೆ ಏಕಾದಶಾಕ್ಷರವೂ, ಜಗತಿಗೆ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರವೂ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರವೂ ಇದ್ದರೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಏಕೆ ಈ ಮಹತ್ತ್ವವೆಂದರೆ, ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಮತ್ತು ಜಗತಿಗೆ ಅಕ್ಷರಾಧಿಕ್ಯವುಂಟಾಗಲು ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ಐತರೇಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದೆ: ಆ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ದಿಂದಲೇ ಸರ್ವಸವನವ್ಯಾಪಕತ್ವವೂ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಲಭಿಸಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಶತಪಥದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ರಮವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದರಿಂದ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೂ ಉದಾಹರಿಸಿದೆ.

> ಚತುರಕ್ಷರಾಣಿ ಹ ವಾ ಅಗ್ರೇ ಛಂದಾಗ್ಂಸ್ಯಾಸುಃ । ತತೋ ಜಗತೀ ಸೋಮಮಚ್ಛಾಪತತ್ಸಾ ತ್ರೀಣ್ಯಕ್ಷರಾಣಿ ಹಿತ್ವಾಜಗಾಮ ತತಸ್ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ ಸೋಮಮಚ್ಛಾಪತತ್ಸೈಕಮಕ್ಷರಗ್ಂ ಹಿತ್ವಾ-ಜಗಾಮ ತತೋ ಗಾಯತ್ರೀ ಸೋಮಮಚ್ಛಾಪತತ್ಸೈತಾನಿ ಚಾಕ್ಷರಾಣಿ ಹರದಿತ್ಯಾಗಚ್ಛ-ತ್ಸೋಮಂ ಚ ತತೋಽಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯಭವತ್ತಸ್ಮಾದಾಹುರಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ ಗಾಯತ್ರೀ ।
>
> (ಶ. ಬ್ರಾ. ೪-೩-೨-೭)

ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳು ಮಾತ್ರವಿದ್ದವು. ಸೋಮಾಹರಣಕ್ಕಾಗಿ ಜಗತಿಯು ಹಾರಿದಾಗ ಬಳಲಿ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಒಂದಕ್ಷರದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ನಂತರ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಹಾರಿ ಒಂದಕ್ಷರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂತುರಿಗಿತು. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಸೋಮವನ್ನು ತರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದ ನಾಲ್ಕಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಂದಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕ ವಾಗಿ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು.

> ತಯಾ ಪ್ರಾತಃಸವನಮತನ್ವತ । ತಸ್ಮಾದ್ಗಾಯತ್ರಂ ಪ್ರಾತಃಸವನಮತನ್ವತ ತಾಗ್ಂಹ ತ್ರಿಷ್ಟು-ಬುವಾಚೋಪ ತ್ವಾಹಮಾಯಾನಿ ತ್ರಿಭಿರಕ್ಷರೈರುಪ ಮಾ ಹ್ವಯಸ್ವ ಮಾ ಮಾ ಯಜ್ಞಾ-ದಂತರ್ಗಾ ಇತಿ ತಥೇತಿ ತಾಮುಪಾಹ್ವಯತ ತತ ಏಕಾದಶಾಕ್ಷರಾ ತ್ರಿಷ್ಟುಬಭವತ್ತಸ್ಮಾ-ದಾಹುಸ್ತ್ರೈಷ್ಟುಭಂ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಗ್ಂ ಸವನಮಿತಿ ॥
>
> (ಶ. ಬ್ರಾ ೪-೩-೨-೯)

ಇಂತಹ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವುಳ್ಳ ಗಾಯತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾತಃಸವನವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದರು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಾತಃಸವನವು ಗಾಯತ್ರೀ ಸಂಬಂಧಿಯಾದದ್ದು. ಅದೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನವನ್ನೂ ನೆರವೇರಿಸಲುಪ ಕ್ರಮಿಸಿದರು ಆಗ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಬಂದು, ನನಗೆ ಉಳಿದಿರುವ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ನಾನೂ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಯಜ್ಞಭಾಗವಿಲ್ಲದಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿತು. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು ಆದುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯೊಡನೆ ಸೇರಿದ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್‌ಛಂದಸ್ಸು ಏಕಾದಶಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಯಿತು.

ತಯೈವ ತೃತೀಯಸವನಮತನ್ವತ । ತಾಗ್ಂ ಹ ಜಗತ್ಯುವಾಚೋಪ ತ್ವಾಹಮಾಯಾನ್ಯೇಕೇ-
ನಾಕ್ಷರೇಣೋಪ ಮಾ ಹ್ವಯಸ್ವ ಮಾ ಮಾ ಯಜ್ಞಾದಂತರ್ಗಾ ಇತಿ ತಥೇತಿ ತಾಮುಪಾಹ್ವ-
ಯತ ತತೋ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರಾ ಜಗತ್ಯಭವತ್ತಸ್ಮಾದಾಹುರ್ಜಾಗತಂ ತೃತೀಯಸವನಮಿತಿ ।

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೪-೩-೨-೯)

ಅದೇ ಗಾಯತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ತೃತೀಯ ಸವನವನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆಗ ಜಗತಿಯು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ನನಗೆ ಯಜ್ಞಭಾಗವಿಲ್ಲದಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ. ನನ್ನ ಉಳಿದಿರುವ ಒಂದಕ್ಷರದೊಡನೆ ನಾನೂ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದಿತು. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿತು. ಜಗತಿಯು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಎಂಟಕ್ಷರಗಳೊಡನೆಯೂ ಪುನಃ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿನೊಡನೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸೇರಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಮೂರಕ್ಷರಗಳೊಡನೆಯೂ ಸೇರಿ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರವುಳ್ಳದ್ದಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ತೃತೀಯಸವನವು ಜಗತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ.

ತದಾಹುಃ । ಗಾಯತ್ರಾಣಿ ವೈ ಸರ್ವಾಣಿ ಸವನಾನಿ ಗಾಯತ್ರೀ ಹ್ಯೇವೈತದುಪಸೃಜಮಾನೈದಿತಿ
ತಸ್ಮಾತ್ಸಗ್ಂಸಿದ್ಧಂ ಪ್ರಾತಃಸವನೇ ಪ್ರತಿಗೃಹ್ಣೀಯಾತ್ ಸಗ್ಂಸಿದ್ಧಾ ಹಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾ-
ಗಚ್ಛತ್ ॥

(ಶ- ಬ್ರಾ. ೪-೩-೨-೧೦)

ಇಂತಹ ಸರ್ವಸವನವ್ಯಾಪಕತ್ವವಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಸಕಲಸವನಗಳೂ ಗಾಯತ್ರಿಗೇ ಸೇರಿದ್ದು. ಕೇವಲ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಮಾತ್ರ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಿತು ಎಂದು ಯಜ್ಞಕರ್ತರು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಇತರ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಂತೆ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಮತ್ತು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅದರ ಜಯಸೂಚಕವಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿವೆ. ಇಂತಹ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವೂ ಗಂಧರ್ವನೆಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಸವಿತೃದೇವತೋದ್ದೇಶಕವಾದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೂ ಅಡಕವಾಗಿದೆ ಎಂಬಂಶವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು

ಅಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯೋ ದೇವಃ ಸವಿತಾ.... ....ದಿವ್ಯೋ ಗಂಧರ್ವಃ ಕೇತಪೂಃ ಕೇತಂ ನಃ
ಪುನಾತ್ವಿತ್ಯಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯೋ ದಿವ್ಯೋ ಗಂಧರ್ವಃ । ಇಮಂ ನೋ ದೇವ ಸವಿತರ್ಯಜ್ಞಂ
ಪ್ರಣಯೇತಿ । ಅಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯೋ ದೇವಃ ಸವಿತಾ ಯದು ವಾ ಏಷ ಯಜ್ಞಿಯಂ ಕರ್ಮ
ಪ್ರಣಯತಿ ತದನಾರ್ತಗ್ಂ ಸ್ವಸ್ತ್ಯುದೃಚಮಶ್ನುತೇ ದೇವಾವ್ಯಮಿತಿ ಯೋ ದೇವಾನವದಿತ್ಯೇ-
ತತ್ಸಖಿವಿದಗ್ಂ ಸತ್ರಾಜಿತಂ ಧನಜಿತಗ್ಂ ಸ್ವರ್ಜಿತಮಿತಿ ಯ ಏತತ್ಸರ್ವಂ ವಿಂದಾದಿತ್ಯೇ
ತದೃಚೇತ್ಯೃಚಾ ಸ್ತೋಮಗ್ಂ ಸಮರ್ಧಯ ಗಾಯತ್ರೇಣ ರಥಂತರಂ ಬೃಹದ್ಗಾಯತ್ರ-
ವರ್ತನೀತಿ ಸಾಮಾನಿ ಸ್ವಾಹೇತಿ.... ....॥ ತಾನ್ಯೇತಾನ್ಯಷ್ಟೌ ಸಾವಿತ್ರಾಣಿ । ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾ
ಗಾಯತ್ರೀ ಗಾಯತ್ರೋಽಗ್ನಿರ್ಯಾವಾನಗ್ನಿರ್ಯಾವತ್ಯಸ್ಯ ಮಾತ್ರಾ ॥

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೬-೩-೧-೧೯,೨೧)

“ ಸವಿತೃದೇವನೇ, ನಮ್ಮ ಯಜ್ಞವು ಶೀಘ್ರವಾಗಿಯೂ, ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರುವಂತೆ ತ್ವರೆಪಡಿಸಿ ಪ್ರೇರಿಸು ” ಎಂಬ ವಾಜಸನೇಯಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯವನ್ನು (೧೧-೭) ಪಠಿಸಬೇಕು. ಸವಿತೃದೇವನೇ ಆದಿತ್ಯನು. ಯಜ್ಞಭಾಗವೆಲ್ಲಾ

ಅವನಿಗೇ ಸೇರಿದುದು. “ ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಕಾರಕನೂ, ಅಂತರಿಕ್ಷದ ಗಂಧರ್ವನೂ ಆದ ಸವಿತೃವೇ ಆದಿತ್ಯನು. ಅವನು ಯಜ್ಞವನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರುವಂತೆ ಮಾಡಲಿ ” ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ರಥಂತರಸಾಮವನ್ನು ಗಾಯತ್ರೀ ಛಂದಸ್ಸಿನೊಡನೆಯೂ, ಬೃಹತ್ ಸಾಮವನ್ನು ಗಾಯತ್ರೀಪ್ರಮಾಣದೊಡನೆಯೂ ಯೋಜಿಸಿ ಸಿದ್ಧಿಕಾರಕವಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಪಠಿಸದರೆ ಅದು ಸಂಪತ್ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನೂ, ಸ್ವರ್ಗಸಿದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಸರ್ವದಾ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಸವಿತೃವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಪಠಿಸುವ ಮಂತ್ರಗಳು ಅಷ್ಟಸಂಖ್ಯಾಕವಾಗಿವೆ. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದುದ ರಿಂದಲೇ ಈ ಮಂತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಎಂಟಾಗಿವೆ. ಯಜ್ಞಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಧಾನನಾದ ಅಗ್ನಿಯೇ ಗಾಯತ್ರವಾದುದರಿಂದ ಅಗ್ನಿಯ ವೈಭವವೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವೈಭವವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯಜ್ಞಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

:o:

೧೧. ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧನ ವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ? ಆಕ್ಷೇಪ ಮತ್ತು ಸಮಾಧಾನ.

ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅತೀತನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವನ್ನರಿಯಲು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪರಮ ಸಾಧನವೆಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುವುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಶಂಕೆಯು ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಯಜ್ಞಾಂಗವಾದ ಸಕಲ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಆಧಾರವೆಂದೂ ಇದನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಯೇ ಇತರ ಸಕಲಛಂದಸ್ಸುಗಳೂ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದವು ಎಂದೂ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳ ವರ್ಣನವು ಸತ್ಯವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಕರ್ಮಪ್ರಧಾನ ವಾದ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನವೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಸಾಧನವೂ ಹೇಗಾಗಬಲ್ಲುದು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವೆಂದೂ, ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮವಲ್ಲದ ಬೇರೊಂದು ಸಾಧನದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಶ್ರುತಿಗಳೇ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸಕಲ ಛಂದಸ್ಸುಗಳೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿರುವಾಗ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಮಹಿಮೆಯೇನು ಎಂದರೆ, ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಛಂದಸ್ಸುಗಳೂ ಸಹ ಕೇವಲ ಅಸ್ಥಿರವಾದ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವಾದವೆಂದೂ, ಗಾಯತ್ರಿಯು ಮಾತ್ರ ಶಾಶ್ವತವಾದುದೂ, ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವಾದುದೂ ಆದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಒದಗಿಸಬಲ್ಲುದು ಎಂದೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಐತರೇಯಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ “ ಏತದ್ಧ ವೈ ಯಜಮಾನಸ್ಯಾಧ್ಯಾತ್ಮಾನಮಿತಿ.... ” ಎಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು **ಪ್ರಉಗ**ಶಸ್ತ್ರಪಠನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಛಂದಸ್ಸನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕು ಎಂದರೆ,

> **ಗಾಯತ್ರಂ ಪ್ರಉಗಂ ಕುರ್ಯಾದಿತ್ಯಾಹುಸ್ತೇಜೋ ವೈ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸಂ ಗಾಯತ್ರೀ ತೇಜಸ್ವೀ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸೀ ಭವತೀತಿ । ಔಷ್ಣಿಹಂ ಪ್ರಉಗಂ ಕುರ್ಯಾದಿತ್ಯಾಹುರಾಯುರ್ವಾ ಉಷ್ಣಿಗಾ- ಯುಷ್ಮಾನ್ಭವತೀತಿ । ಆನುಷ್ಟುಭಂ ಪ್ರಉಗಂ ಕುರ್ಯಾದಿತ್ಯಾಹುಃ ಕ್ಷತ್ರಂ ವಾ ಅನುಷ್ಟುಪ್- ಕ್ಷತ್ರಸ್ಯಾಪ್ತ್ಯೈ ಇತಿ । ಬಾರ್ಹತಂ ಪ್ರಉಗಂ ಕುರ್ಯಾದಿತ್ಯಾಹುಃ ಶ್ರೀರ್ವೈ ಬೃಹತೀ ಶ್ರೀ-**

ಮಾನ್ಭವತೀತಿ । ಪಾಙ್ಕ್ತಂ ಪ್ರಉಗಂ ಕುರ್ಯಾದಿತ್ಯಾಹುರನ್ನಂ ವೈ ಪಙ್ಕ್ತಿರನ್ನವಾನ್ಭವತೀತಿ । ತ್ರೈಷ್ಟುಭಂ ಪ್ರಉಗಂ ಕುರ್ಯಾದ್ವೀರ್ಯಂ ವೈ ತ್ರಿಷ್ಟುಬ್ವೀರ್ಯವಾನ್ಭವತೀತಿ । ಜಾಗತಂ ಪ್ರಉಗಂ ಕುರ್ಯಾದಿತ್ಯಾಹುರ್ಜಾಗತಾ ವೈ ಪಶವಃ ಪಶುಮಾನ್ಭವತೀತಿ । ತದು ಗಾಯತ್ರಮೇವ ಕುರ್ಯಾದ್ಬ್ರಹ್ಮ ವೈ ಗಾಯತ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೈತದಹರ್ಬ್ರಹ್ಮಣೈವ ತದ್ಬ್ರಹ್ಮ ಪ್ರತಿಪದ್ಯತೇ ॥

(ಐ. ಆರಣ್ಯಕ. ೧-೧-೩)

ತೇಜೋಯುತವಾದುದೂ, ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೂಡಿದುದೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರೀಚ್ಛಂದಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಉಗಶಸ್ತ್ರವಿದ್ದರೆ ಇದನ್ನು ಪಠಿಸಿ ಯಜ್ಞಮಾಡತಕ್ಕ ಪುರುಷನೂ ಸಹ ತೇಜಸ್ವಿಯೂ, ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸ್ವಿಯೂ ಆಗುವನೆಂದು ಕೆಲವರ ಮತ. ಆದರೆ, ಜೀವಾತುವಾದ ಉಷ್ಣಿಕ್ಕಿನಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಪ್ರಉಗಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಿದರೆ ಯಜಮಾನನು ದೀರ್ಘಾಯುವನ್ನು ಪಡೆಯುವನೆಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಮತ. ವೀರ್ಯವತ್ತಾದ ಅನುಷ್ಟುಪ್ಪಿನಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದರೆ ಆಗ ಯಜಮಾನನು ವೀರ್ಯಯುತನಾಗುವನೆಂದು ಕೆಲವರೂ, ಸಂಪದ್ರೂಪವಾದ ಬೃಹತಿಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಪ್ರಉಗದ ಪಠನದಿಂದ ಯಜಮಾನನು ಸಂಪದ್ಯುಕ್ತನಾಗುವನೆಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವರೂ ಅನ್ನಾತ್ಮಕವಾದ ಪಙ್ಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಪಠಿಸಿದರೆ ಯಜಮಾನನು ಅನ್ನಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಕೂಡಿದನಾಗುವನೆಂದು ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯದವರೂ, ಶಕ್ತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿನಿಂದ ಶಕ್ತಿದಾಯಕವಾಗುವುದೆಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯದವರೂ ಪಶುಸಂಪದ್ರೂಪವಾದ ಜಗತಿಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಿದರೆ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಪಶುಸಂಪತ್ತು ಲಭಿಸುವುದೆಂದು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅನ್ನಾದಿಸಂಪತ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಶಾಶ್ವತವಾದ ಐಶ್ವರ್ಯಗಳು. ಶಾಶ್ವತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ಸಂಪತ್ತು ಲಭಿಸಬೇಕಾದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಪ್ರಉಗವನ್ನು ಪಠಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಲಭ್ಯವೆಂಬುದು ನಿರ್ವಿವಾದವಾದ ವಿಷಯ. ಆದುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧನವಾಗುವುದೇ ಹೊರತು ಇನ್ನಾವ ಛಂದಸ್ಸೂ ಆಗಲಾರದು ಎಂಬ ಮತವು ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗುತ್ತದೆ. **ತದು ಮಾಧುಚ್ಛಂದಸಂ** । ಈ ಗಾಯತ್ರೀನಿರ್ಮಿತವಾದ ಪ್ರಉಗವು ಮಧುಚ್ಛಂದಸ್ಸಿನಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಮಧುಚ್ಛಂದಸ್ ಎಂದರೇನು? ಈ ಹೆಸರು ಬರಲು ಕಾರಣವೇನು? ಗಾಯತ್ರಿಗೂ, ಮಧುಚ್ಛಂದಸ್ಸಿಗೂ ಇರತಕ್ಕ ನಿಕಟವಾದ ಸಂಬಂಧವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆಯೇ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವೆಂದೂ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಇದೇ ಸಾಧನವೆಂದೂ ಅನೇಕ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಪಠಿತವಾಗಿದೆ.

೧೨. ಕರ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ಯಜ್ಞವೇ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಿಯಾದುದರಿಂದ ಮೇಲಿನ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಶ್ರುತಿಪ್ರಮಾಣಗಳಿದ್ದರೂ ಸಹ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನವೇ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದು ಧ್ಯಾನ, ಸಮಾಧಿ ಮತ್ತು ತಪಸ್ಸು ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಟ್ಟರೆ ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಸಾಧಕವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ

ಮಾತ್ರ. ಯಜ್ಞವು ಕರ್ಮಪ್ರಧಾನವಾದುದು. ಆದುದರಿಂದ ಕರ್ಮಪ್ರಧಾನವಾದ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಆಶಂಕೆಗೂ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವು ಲಭಿಸಿ ಜ್ಞಾನದ ಅನ್ವೇಷಣದಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಧಾನಪಾತ್ರವನ್ನರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಯಜ್ಞದ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವೇನು ? ಯಜ್ಞದ ಧ್ಯೇಯವೇನು ? ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವಕ್ಕೂ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವಕ್ಕೂ ವಿರೋಧವೇ ? ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಕ್ಯಗಳೂ ಸಹ ಯಜ್ಞವನ್ನು ಕೇವಲ ಐಹಿಕಫಲಸಾಧಕವಾದ ಕರ್ಮವೆಂದು ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಲಯಕಾರಕನಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಗೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ.

> **ಸಂವತ್ಸರೋ ಯಜ್ಞಃ ಪ್ರಜಾಪತಿಃ ಸ ಯಾವಾನೇವ ಯಜ್ಞೋ ಯಾವತ್ಯಸ್ಯ ಮಾತ್ರಾ ತಾವಂತ-**
> **ಮೇವೈತತ್ಪರಿಗೃಹ್ಣಾತಿ ॥**
>
> (ಶ. ಬ್ರಾ. ೧-೨-೫-೧೨)

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪತಿಗೂ ಕಾಲಾತ್ಮಕವಾದ ಸಂವತ್ಸರಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ವತ್ಸರರೂಪವಾದ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಪ್ರಜಾಪತಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಇಂತಹ ಯಜ್ಞದ ನಿರ್ಮಾಣವು ಹೇಗೆಂದರೆ— **ತಂ ಛಂದೋಭಿರಭಿತಃ ಪರಿಗೃಹ್ಯ** ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಯಜ್ಞವೇದಿಯನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಯಜ್ಞನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಕಲಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಛಂದಸ್ಸುಗಳೇ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದವು. ಈ ಯಜ್ಞವೇದಿಯೂ ಸಹ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಬೇರೆಯಾದುದಲ್ಲ.

> **ತಾನಿ ವಾ ಏತಾನಿ ಸಪ್ತವಿಗ್ಂಶತಿರ್ನಕ್ಷತ್ರಾಣಿ । ಛಂದಾಗ್ಂಸಿ ಹ ತ್ವೇವೈಷೋಽಗ್ನಿಶ್ಚಿತಃ ।**
> **ತಾನಿ ವಾ ಏತಾನಿ ಸಪ್ತಚ್ಛಂದಾಗ್ಂಸಿ । .... ॥**
> **ಅಯಂ ವಾವ ಲೋಕ ಏಷೋಽಗ್ನಿಶ್ಚಿತಃ ।**
> **ಅಂತರಿಕ್ಷಗ್ಂಹ ತ್ವೇವೈಷೋಽಗ್ನಿಶ್ಚಿತಃ । .... ದ್ಯೌರ್ಹತ್ವೇವೇಷೋಽಗ್ನಿಶ್ಚಿತಃ । ....**
> **.... .... ಆದಿತ್ಯೋ ಹ ತ್ವೇವೈಷೋಽಗ್ನಿಶ್ಚಿತಃ । ....**

ಈ ಯಜ್ಞವೇದಿಕೆಯೇ ಪಾರ್ಥಿವಲೋಕವು, ಇದೇ ಅಂತರಿಕ್ಷವು, ಇದೇ ದ್ಯುಲೋಕವು, ಇದೇ ಆದಿತ್ಯನು, ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಮುನ್ನೂರ ಅರವತ್ತು ದಿಕ್ಕುಗಳೂ, ಅವಾಂತರದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಸುತ್ತುವರಿದಿವೆ. ಮುನ್ನೂರು ಅರವತ್ತು ಸಂಖ್ಯಾತಗಳಾದ ಯಜುಷ್ಮತಿಗಳೇ ಆದಿತ್ಯನ ಮುನ್ನೂರ ಅರವತ್ತು ರಶ್ಮಿಗಳಾಗಿವೆ. ಸೂದದೋಹಗಳೇ ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳಿಗೂ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ತತ್ತ್ವವಿಶೇಷಗಳು, ಇವೇ ಸಪ್ತಚ್ಛಂದಸ್ಸುಗಳು.

> **ಸರ್ವಾಣಿ ಹ ತ್ವೇವ ಭೂತಾನಿ । ಸರ್ವೇ ದೇವಾ ಏಷೋಽಗ್ನಿಶ್ಚಿತ ಆಪೋ ವೈ ಸರ್ವೇ ದೇವಾಃ**
> **ಸರ್ವಾಣಿ ಭೂತಾನಿ ತಾ ಹ್ಯೇತಾ ಆಪ ಏವೈಷೋಽಗ್ನಿಶ್ಚಿತಸ್ತಸ್ಯ ನಾವ್ಯಾ ಏವ ಪರಿಶ್ರಿತಃ ....**
> **ಆತ್ಮಾಯಮೇವ ಸ ಯೋಽಯಂ ಹಿರಣ್ಮಯಃಪುರುಷಃ ।**
>
> (ಶ. ಬ್ರಾ. ೧೦-೫-೪-೧ ರಿಂದ ೧೫)

ಆದಿತ್ಯನ ಸುತ್ತಲೂ ಮುನ್ನೂರ ಅರವತ್ತು ರಶ್ಮಿರೂಪಗಳಾದ ನಾವೆಗಳು ಸುತ್ತುವರಿದಿರುವಂತೆ ಈ ವೇದಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಯಜುಷ್ಮತೀರೂಪದ ದೇವಮಾನವಾದಿಗಳು ಸುತ್ತುವರಿದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವೇದಿಕೆಯ ದೇಹವೇ ಆದಿತ್ಯಾಂತ

ಗರ್ತನಾದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನು. ಈ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನ ಸ್ವರೂಪವು ಎಷ್ಟು ಆಕರ್ಷಕವಾದದ್ದು, ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಮಹತ್ತ್ವವುಳ್ಳದ್ದು ಎಂದರೆ—

ತಸ್ಯೈತೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠೇ । ರುಕ್ಮಶ್ಚ ಪುಷ್ಕರಪರ್ಣಂ ಚಾಪಶ್ಚಾದಿತ್ಯಮಂಡಲಂ .... ತಾವಿಂದ್ರಾಗ್ನೀ ದ್ವೇ ಸ್ರುಯಮಾತ್ಯಣ್ಣೇ ಇಯಂ ಚಾಂತರಿಕ್ಷಂ ಚ .... ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿಷ ಏತಾ ದೇವತಾ ಅಗ್ನಿರ್ವಾಯುರಾದಿತ್ಯ ಏತಾ ಹ್ಯೇವ ದೇವತಾಃ .... ಆತ್ಮಾ ಸ ಏಷಃ ಸರ್ವಾಸಾಮಪಾಂ ಮಧ್ಯೇ ಸ ಏಷ ಸರ್ವೈಃ ಕಾಮೈಃ ಸಂಪನ್ನಃ .... ॥

ಸ್ವರ್ಣಪಾತ್ರವೂ ಪುಷ್ಕರಪರ್ಣವೂ ಈ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನ ಎರಡು ಪಾದಗಳು. ಯಜ್ಞವೇದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ಸ್ರುಚಗಳೂ ಇವನ ಬಾಹುಗಳು. ಇವರೇ ಇಂದ್ರಾಗ್ನಿಗಳು. ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಇಷ್ಟಕಗಳೇ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳು. ಇವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಮೂರು. ಈ ಮೂರೂ ಸಹ ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು, ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯರನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ವೇದಿಯ ದೇಹವೇ ಸಕಲಕ್ಕೂ ಅಂತವಾಗಿದೆ. ಈ ವೇದೀರೂಪನಾದವನೂ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನೂ ಆದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನು ಸರ್ವಕಾಮಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದಿರುವುದರಿಂದ ಕಾಮರಹಿತನಾಗಿಯೂ ಪೂರ್ಣತೃಪ್ತನಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಈ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವು ವಿಶ್ವದ ಐಕ್ಯವನ್ನೂ, ಈ ಐಕ್ಯದ ನೆಲೆಯು ಪರಬ್ರಹ್ಮನೆಂಬ ತತ್ತ್ವವನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮೂಲತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪರಬ್ರಹ್ಮನೆಂದು ಕರೆದಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಸಂಹಿತಾ ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೆಂದು ಕರೆದಿದೆ. ಮತ್ತು ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಪ್ರಜಾಪತಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ. ವಿಶ್ವಸೃಷ್ಟಿಯು ಪ್ರಜಾಪತಿಯ ಯಜ್ಞದ ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲವು. ಜಗತ್ಕಾರಣನೂ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಅದ್ವಿತೀಯನಾಗಿಯೂ ಇದ್ದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಸೃಷ್ಟಿಸಾಧನವಾದ ಯಜ್ಞವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಆಹುತಿಯಾಗಿ ತನ್ನನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಾಯಿತು. **ಯ ಆತ್ಮದಾ ಬಲದಾ ।** (ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೨೧-೨) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ಯಾವ ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಸೃಷ್ಟಿಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದನೋ ಯಾವನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ದೇವಾದಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆಯೋ, ಮೃತ್ಯುವೂ ಅಮೃತತ್ತ್ವವೂ ಯಾವನ ಛಾಯೆಗಳೋ, ಅಂತಹ ವಿಶ್ವಹೇತುವಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಗೆ ನಾವೂ ಸಹ ಯಜ್ಞಕರ್ಮಗಳನ್ನಾಚರಿಸಿ ಆರಾಧಿಸೋಣ ಎಂದು ಯಜ್ಞದ ಪರಮಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿಡಬೇಕಾದ ಈ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಕೇವಲ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯಲ್ಲ. ಈ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾದ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಣಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ಇದು ಭುವನನಾಭಿಯಾದ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಜ್ಞಾನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುವ ಈ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳ ಯಜಮಾನನು ತನಗೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಜಾಪತಿರೂಪಿಯಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ವಿಶ್ವವ್ಯವಹಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವದಲ್ಲಡಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದರಿಯುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಆ ವಿಶ್ವಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ತಾನೂ ಭಾಗವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾನವೂ ಅಂತಶ್ಚಕ್ಷುಸ್ಸಿನ ದರ್ಶನವೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪಶ್ಯನ್ ಮನ್ಯೇ ಮನಸಾ ಚಕ್ಷಸಾ ತಾನ್ ಯ ಇಮಂ ಯಜ್ಞಮಯಜಂತ ಪೂರ್ವೇ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೩೦-೬)

ಈ ವಿಶ್ವವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಋಷಿಗಳನ್ನೂ ಸಹ ನಾನು ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದ ಅಂತಶ್ಚಕ್ಷುಸ್ಸಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅರಿತು ಅವರನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಧ್ಯಾನದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಯಾವ ಸವಿತೃದೇವನ ಭರ್ಗವನ್ನರಿಯಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿದೆಯೋ ಯಾವ ಮಹಾಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯಲು ನಮಗೆ ಧ್ಯಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಡು—**ಧಿಯೋ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್** ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆಯೋ ಅಂತಹ ಸವಿತೃದೇವತೆಯನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿದ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿ ಈ ಯಜ್ಞಪ್ರಯೋಜನವು ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಯುಂಜತೇ ಮನ ಉತ ಯುಂಜತೇ ಧಿಯೋ ವಿಪ್ರಾ ವಿಪ್ರಸ್ಯ ಬೃಹತೋ ವಿಪಶ್ಚಿತಃ ।
ವಿ ಹೋತ್ರಾ ದಧೇ ವಯುನಾವಿದೇಕ ಇನ್ಮಹೀ ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ಪರಿಷ್ಟುತಿಃ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೫-೮೧-೧)

ಯಜ್ಞಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದ ವಿಪ್ರರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಯೋಗರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸವಿತೃವನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವರು ಎಂದು ಧ್ಯಾನದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಈ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸವಿತೃವಿನ ದಿವ್ಯಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯುವುದೇ ಯಜ್ಞದ ಪರಮಪ್ರಯೋಜನವೆಂದಾಯಿತು. ಪ್ರಕೃತವಾದ **ತತ್ಸವಿತುಃ** ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಧೀಯನ್ನನುಗ್ರಹಿಸು ಎಂಬ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಮಹತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಧೀಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಅರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವಾಗ ಪುನಃ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವ ರೀತಿ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವು **ಯೋ ಯಜ್ಞೋ ವಿಶ್ವತಸ್ತಂತುಭಿಸ್ತತ ಏಕಶತಂ** ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ವಿಶ್ವತಂತುವೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದರಂತೆಯೇ ಯಜ್ಞನಿರ್ವಹಣಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿವರು ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಸಹ **ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ ಯದಿದಂ ಕಿಂಚ** ಜಂಗಮಾಜಂಗಮಾತ್ಮಕಗಳಾದ ಸಕಲಭೂತಗಳೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೇ ಇವೆ ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವನ್ನೂ ಸಕಲಜಗತ್ತನ್ನೂ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ.

೧೩. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಸಾಧನವೇ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ.

ಆದರೆ, **ಅಥಾತಃ ಶಿರಃ । ತದ್ಗಾಯತ್ರೀಷು ಭವತ್ಯಗ್ರಂ ವೈ ಛಂದಸಾಂ ಗಾಯತ್ರೀ ।** (ಐ. ಆ. ೧-೪-೧) ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಛಂದೋರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಯಾಗಾದಿಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೂ ಸಹ ಛಂದೋರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾದ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಛಂದಸ್ಸು ತತ್ತ್ವಾನ್ವೇಷಣೆಗೆ ಕೇವಲ ಸಾಧನವಾಗಬಲ್ಲುದೇ ವಿನಹ ಅದೇ ಸಾಧ್ಯವಸ್ತುವಾಗಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಛಂದಸ್ಸಿನ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿ

ಸುವ ತತ್ತ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿರಬಲ್ಲುದೇ, ಅದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬ ಆಶಂಕೆಯೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹುದೇ ಆಶಂಕೆಯು ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರದಲ್ಲೂ ಸಹ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಿ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ ಎಂಬ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿದೆ. ಆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವೂ ಸಹ ವೈದಿಕವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೇ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

ಅಪಿ ಯದುಕ್ತಂ ಪೂರ್ವಸ್ಮಿನ್ನಪಿ ವಾಕ್ಯೇ ನ ಬ್ರಹ್ಮ ಅಭಿಹಿತಮಸ್ತಿ । ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ ಯದಿದಂ ಕಿಂಚ, ಇತಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯಸ್ಯ ಛಂದಸೋಽಭಿಹಿತತ್ವಾತ್ ಇತಿ ತತ್ ಪರಿಹರ್ತವ್ಯಂ । ಕಥಂ ಪುನಃ ಛಂದೋಽಭಿಧಾನಾತ್ ನ ಬ್ರಹ್ಮ ಅಭಿಹಿತಂ ಇತಿ ಶಕ್ಯತೇ ವಕ್ತುಂ । ಯಾವತಾ ತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾ ಇತ್ಯೇತಸ್ಯಾಂ ಋಚಿ ಚತುಷ್ಪಾದ್ ಬ್ರಹ್ಮ ದರ್ಶಿತತ್ವಂ । ನೈತದಸ್ತಿ । ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಇತಿ ಗಾಯತ್ರೀಂ ಉಪಕ್ರಮ್ಯ ತಾಮೇವ ಭೂತಪೃಥಿವೀಶರೀರಹೃದಯವಾಕ್ಪ್ರಾಣಪ್ರಭೇದೈರ್ವ್ಯಾಖ್ಯಾಯ । ಸೈಷಾ ಚತುಷ್ಪದಾ ಷಡ್ವಿಧಾ ಗಾಯತ್ರೀ ತದೇತದೃಚಾಭ್ಯನೂಕ್ತಂ ತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾ ಇತಿ ತಸ್ಯಾಮೇವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾತರೂಪಾಯಾಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಂ ಉದಾಹೃತೋ ಮಂತ್ರಃ ಕಥಂ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಬ್ರಹ್ಮ ಚತುಷ್ಪಾತ್ ಅಭಿದಧ್ಯಾತ್ । ಯೋಽಪಿ ಯದ್ವೈತದ್ಬ್ರಹ್ಮ ಇತಿ ಬ್ರಹ್ಮಶಬ್ದಃ ಸೋಽಪಿ ಛಂದಸಃ ಪ್ರಕೃತತ್ವಾತ್ ಛಂದೋವಿಷಯ ಏವ .... ತಸ್ಮಾತ್ ಛಂದೋಽಭಿಧಾನಾತ್ ನ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಪ್ರಕೃತತ್ವಂ ॥

(ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ. ಶಾ. ಭಾ. ೧-೧-೨೫)

ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಸಕಲ ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾದ ಭೂತಗಳೆಲ್ಲವೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ (ಛಾ. ಉ. ೩-೧೨-೧) ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಅದು ಛಂದೋರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಹೊರತು ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸತಕ್ಕ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಸಮರ್ಥಿಸಲು ಪುನಃ ಅದೇ ಛಂದೋಗ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ **ಏತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾ**—ಇದರ ಮಹಿಮೆಯು ಅಷ್ಟು ಅಪಾರವಾದುದು (ಛಾ. ಉ. ೩-೧೨-೬) ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕುಪಾದದ ಬ್ರಹ್ಮದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀ ಶಬ್ದದಿಂದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವೇ ವಿನಹ ಕೇವಲ ಛಂದೋರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯು ಹೇಳಿದರೆ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಯು ಅದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದರ್ಥವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಾ ಆ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ರೀತಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. **ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ** ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನುಪಕ್ರಮಿಸಿ ಅದೇ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಭೂತ, ಪೃಥಿವಿ, ಶರೀರ, ಹೃದಯ, ವಾಕ್ಕು, ಪ್ರಾಣ ಎಂಬ ಅವಾಂತರಭೇದಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿ ಇದೇ ಚತುಷ್ಪದಾತ್ಮಕವಾದದ್ದು ಮತ್ತು ಆರು ವಿಧವಾದದ್ದು. ಇದನ್ನೇ ಋಙ್ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಏತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾ ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ಛಂದಸ್ಸಿನ ವರ್ಣನವು ಚತುಷ್ಪದಾತ್ಮಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ದೇಶಿಸಬಲ್ಲುದು ? ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಛಂದಸ್ಸೇ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾದುದರಿಂದ ಛಂದಸ್ಸಿನ ವಿಷಯವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ವಿಷಯವೇ ಇಲ್ಲ, ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಯು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿದೆ—

ನೈಷ ದೋಷಃ । ತಥಾ ಚೇತೋಽರ್ಪಣನಿಗದಾತ್ । ತಥಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯಚ್ಛಂದೋದ್ವಾರೇಣ ತದನುಗತೇ ಬ್ರಹ್ಮಣಿ ಚೇತಸಃ ಅರ್ಪಣಂ ಚಿತ್ತಸಮಾಧಾನಂ ಅನೇನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಕ್ಯೇನ ನಿಗದ್ಯತೇ । ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಇತಿ । ನ ಹಿ ಅಕ್ಷರಸಂನಿವೇಶಮಾತ್ರಾಯಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಃ ಸರ್ವಾತ್ಮಕತ್ವಂ ಸಂಭವತಿ । ತಸ್ಮಾತ್ ಯತ್ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯವಿಕಾರೇ ಅನುಗತಂ ಜಗತ್ಕಾರಣಂ ಬ್ರಹ್ಮ ತದಿಹ ಸರ್ವಂ ಇತ್ಯುಚ್ಯತೇ ... . ತಸ್ಮಾತ್ ಅಸ್ತಿ ಛಂದೋಽಭಿಧಾನೇಽಪಿ ಪೂರ್ವಸ್ಮಿನ್ ವಾಕ್ಯೇ ಚತುಷ್ಪಾತ್ ಬ್ರಹ್ಮ ನಿರ್ದಿಷ್ಟಂ । ತದೇವ ಜ್ಯೋತಿರ್ವಾಕ್ಯೇಽಪಿ ಪರಾಮೃಶ್ಯತೇ ಉಪಾಸನಾಂತರವಿಧಾನಾಯ ॥

(ಶ. ಭಾ. ಬ್ರ. ಸೂ. ೧-೧-೨೫)

ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಯ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವು ಸಮಂಜಸವಾಗಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಪರಮವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ ಧ್ಯಾನಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಛಂದಸ್ಸಿನ ದ್ವಾರಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಅನುಗತವಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಅರ್ಪಣಮಾಡಬೇಕೆಂದು **ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ** ಎಂಬ ಮಂತ್ರವಾಕ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಿದೆ. ಕೇವಲ ಅಕ್ಷರಗಳಸಂಯೋಗರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದೂ ಛಂದೋರೂಪಿಯಾದುದೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸರ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಅಸಮಂಜಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ **ಗಾಯತ್ರೀ** ಎಂಬ ಕಾರ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದೂ ಜಗತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣರೂಪವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದೂ ಆದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ವಸ್ತುವೆಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಕಾರ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಾರಣವು ಬೇರೆಯಾದುದಲ್ಲ ಎಂದು **ತದನನ್ಯತ್ವಮಾರಂಭಣ-ಶಬ್ದಾದಿಭ್ಯಃ** ಎಂಬ (೨-೧-೧೪) ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ.

ಬೇರೆ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಕಾರ್ಯದ ದ್ವಾರಾ ಕಾರಣರೂಪವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಉಪಾಸನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿರುತ್ತದೆ. (ಐ. ಆ. ೩-೨-೩)

ಸರ್ವೇಷು ಭೂತೇಷ್ವೇತಮೇವ ಬ್ರಹ್ಮೇತ್ಯಾಚಕ್ಷತೇ । ಸ ಏಷ ಸಂವತ್ಸರಸಮಾನಶ್ಚಕ್ಷುರ್ಮಯಃ ಶ್ರೋತ್ರಮಯಶ್ಛಂದೋಮಯೋ ಮನೋಮಯೋ ವಾಙ್ಮಯ ಆತ್ಮಾ ಸ ಯ ಏವಮೇತಂ .... ಶಂಸತಿ ॥

(ಐ. ಆ. ೩-೨-೩)

ಚಕ್ಷುಸ್, ಶ್ರೋತ್ರ, ಛಂದಸ್ಸು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾನಾರೂಪಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿರುವ ಕಾರಣವಸ್ತುವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು. ಈ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವನ್ನೇ ಛಂದಸ್ಸೇ ಮೊದಲಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಮೇಲಿನ ಅರ್ಥವನ್ನು ಈ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತವೆ.

ಆದುದರಿಂದ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀಪದವು ಛಂದಸ್ಸೆಂದು ಅರ್ಥವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದರೂ **ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ** ಎಂಬ ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯವು ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವನ್ನೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಛಂದಸ್ಸೆಂದು ಪರಿಗಣಿತವಾದರೂ ಸಹ, ಯಾವ ರೀತಿ ಅಲೌಕಿಕವೂ, ಲೌಕಿಕಸಾಮಾನ್ಯಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅತೀತವೂ ಕಾರಣವಸ್ತುವೂ ಆದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಲೌಕಿಕವಾದ ಕಾರ್ಯವಸ್ತುಗಳ ದ್ವಾರಾ ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸುವಂತೆಯೇ, ಗಾಯತ್ರೀತತ್ತ್ವವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವು **ಸೈಷಾ ಚತುಷ್ಪದಾ ಗಾಯತ್ರೀ** (ಛಾ. ಉ. ೩-೧೨-೫)

ಎಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಮೂರು ಪಾದಗಳು ಕಾರ್ಯರೂಪವಾದ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೂ, ತುರೀಯ (ನಾಲ್ಕನೆಯ) ಪಾದವು ಕಾರಣರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುವು. ಗಾಯತ್ರೀಪದಕ್ಕೆ ಛಂದಸ್ಸೆಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿದರೂ ಸಹ ಈ ಎರಡುಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದಿರತಕ್ಕ ಛಂದಸ್ಸೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯ ಮೂರು ಪಾದಗಳೂ ಸಹ ಲೌಕಿಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗತಕ್ಕವು ತುರೀಯ ಪಾದವು ಯೋಗದಿಂದಲೂ ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದು.

೧೪. ಛಂದಸ್ಸಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಲಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾನ್ವೇಷಣದಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ.

ದೇವಾ ವೈ ಮೃತ್ಯೋರ್ಬಿಭ್ಯತಸ್ತ್ರಯೀಂ ವಿದ್ಯಾಂ ಪ್ರಾವಿಶಂಸ್ತೇ ಛಂದೋಭಿರಾಚ್ಛಾದಯನ್ಯ-
ದೇಭಿರಾಚ್ಛಾದಯಂಸ್ತಚ್ಛಂದಸಾಂ ಛಂದಸ್ತ್ವಂ ।

(ಛಾ. ಉ. ೧-೪-೨)

ಎಂಬ ಈ ವಾಕ್ಯವು ಛಂದಸ್ಸಿನ ಸಾಮಾನ್ಯಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ದೇವತೆಗಳು ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಹೆದರಿ ತ್ರಯೀಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ ತ್ರಯೀವಿದ್ಯೆಯು ಇವರನ್ನು ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಮರೆಸಿತು. ಛಂದಶ್ಶಬ್ದವು, 'ಆಚ್ಛಾದಿಸು,' ಮರೆಸು ಎಂಬರ್ಥವುಳ್ಳ ಛದ್ ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆ. ಮೃತ್ಯುವಿನಿಂದ ಛಾದನಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಇವುಗಳಿಗೆ ಛಂದಸ್ಸೆಂದು ಹೆಸರು ಎಂದು ಇದರ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. (ಸಂತೋಷಪಡಿಸು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲೂ ಇದರ ಪ್ರಯೋಗವಿದೆ).

ಆದರೆ, ಮೃತ್ಯುಮುಖದಿಂದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಛಂದಸ್ಸುಗಳು ಮರೆಸಿದರೂ ಸಹ, ಮೃತ್ಯುವು ಈ ದೇವತೆಗಳು ತ್ರಯಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿತು ಎಂದು ಛಂದಸ್ಸುಗಳ ಶಕ್ತಿಯವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಲೌಕಿಕವಾದುದೂ ಕಾರ್ಯಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದೂ ಆಗಿರುವುದೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇಂತಹ ಛಂದಸ್ಸು ಸಂತೋಷಕಾರಕವಾದರೂ ಸಹ ಆ ಸಂತೋಷವು ಪರಿಮಿತಿಯುಳ್ಳದ್ದು. ಗಾಯತ್ರೀಛಂದಸ್ಸಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗಲೂ ಸಹ ಈ ವಿಧವಾದ ಎರಡು ರೂಪಗಳನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸಿ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿವೆ. ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮೊದಲಿನ ಮೂರು ಪಾದಗಳು ಅಪರತತ್ತ್ವವನ್ನೂ ತುರೀಯಪಾದವು ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುವು ಎಂದು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿವೆ.

ಭೂಮಿರಂತರಿಕ್ಷಂ ದ್ಯೌರಿತ್ಯಷ್ಟಾವಕ್ಷರಾಣಿ । ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಂ ಹ ವಾ ಏಕಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯೈ ಪದಂ ।
ಏತದು ಹೈವಾಸ್ಯಾ ಏತದೇವಂ ಪದಂ ವೇದ ।

(ಬೃ. ಉ. ೫-೧೪-೧)

ಭೂಮಿಃ, ಅಂತರಿಕ್ಷ, ದ್ಯೌಃ ಎಂಬ ಈ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಥಮಪಾದವು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ಸೇರಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಒಂದು ಪಾದವಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ಈ ಮೂರು ಲೋಕಗಳ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಪಡೆಯುವನು.

ಋಚೋ ಯಜೂಗ್‌ಂಷಿ, ಸಾಮಾನಿ ಇತ್ಯಷ್ಟಾವಕ್ಷರಾಣಿ। ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಂ ಹ ವಾ ಏಕಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯೈ ಪದಂ । ಏತದು ಹೈವಾಸ್ಯಾ ಏತತ್ । ಸ ಯಾವತೀಯಂ ತ್ರಯೀ ವಿದ್ಯಾ ತಾವದ್ಧ ಜಯತಿ ಯೋಽಸ್ಯಾ ಏತದೇವಂ ಪದಂ ವೇದ ।

(ಬೃ. ಉ. ೫-೧೪-೨)

ಋಚಃ, ಯಜೂಗ್ಂಷಿ, ಸಾಮಾನಿ ಎಂಬ ಈ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಎರಡನೆ ಪಾದವು. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ಜ್ಞಾನನಿಧಿಯಾದ ತ್ರಯಿಯಿಂದ ಲಭಿಸತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಡೆಯುವನು.

ಪ್ರಾಣೋಽಪಾನೋ ವ್ಯಾನ ಇತ್ಯಷ್ಟಾವಕ್ಷರಾಣಿ । ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಂ ಹ ವಾ ಏಕಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯೈ ಪದಂ । ಏತದು ಹೈವಾಸ್ಯಾ ಏತತ್ । ಸ ಯಾವದಿದಂ ಪ್ರಾಣಿ ತಾವದ್ಧ ಜಯತಿ ಯೋಽಸ್ಯಾ ಏತದೇವಂ ಪದಂ ವೇದ । ಅಥಾಸ್ಯಾ ಏತದೇವ ತುರೀಯಂ ದರ್ಶತಂ ಪದಂ ಪರೋರಜಾ ಯ ಏಷ ತಪತಿ । ಯದ್ವೈ ಚತುರ್ಥಂ ತತ್ತುರೀಯಂ ದರ್ಶತಂ ಪದಮಿತಿ ದದೃಶ ಇವ ಹ್ಯೇಷಃ । ಪರೋರಜಾ ಇತಿ ಸರ್ವಮು ಹ್ಯೇವೈಷ ರಜ ಉಪರ್ಯುಪರಿ ತಪತಿ । ಏವಂ ಹೈವ ಶ್ರಿಯಾ ಯಶಸಾ ತಪತಿ ಯೋಽಸ್ಯಾ ಏತದೇವಂ ಪದಂ ವೇದ ।

(ಬೃ ಉ. ೫-೧೪-೩)

ಪ್ರಾಣ, ಅಪಾನ, ವ್ಯಾನ ಎಂಬ ಮೂರು ತತ್ತ್ವಗಳೂ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮೂರನೆಯ ಪಾದವು. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ಪ್ರಾಣಿಜಾತದ ಸಕಲಶಕ್ತಿಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಪಡೆಯುವನು. ಸ್ವಪ್ರಭೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾ ಸಕಲಲೋಕಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯನೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ನಾಲ್ಕನೆಯಪಾದವು. ಲೋಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅತೀತವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಈ ಆದಿತ್ಯನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗೋಚರವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ದರ್ಶತಂ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವಿದೆ. ಅಂಧಕಾರಮಯವಾದ ಲೋಕ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೀರಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವುದರಿಂದ ಪರೋರಜಾಃ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವಿದೆ. ಈ ತುರೀಯ ಪಾದದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿತವನು ತೇಜಸ್ವಿಯೂ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೂಡಿದವನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ.

ಸೈಷಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯೇತಸ್ಮಿಂಸ್ತುರೀಯೇ ದರ್ಶತೇ ಪದೇ ಪರೋರಜಸಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾ । ತದ್ವೈ ತತ್ಸತ್ಯೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಂ । ಚಕ್ಷುರ್ವೈ ಸತ್ಯಂ । ಚಕ್ಷುರ್ಹಿ ವೈ ಸತ್ಯಂ .... ತಸ್ಮಾದಾಹು- ರ್ಬಲಂ ಸತ್ಯಾದೋಗೀಯ ಇತಿ । ಏವಂ ವೈಷಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯಧ್ಯಾತ್ಮಂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾ । ಸಾ ಹೈಷಾ ಗಯಾಂಸ್ತತ್ರೇ । ಪ್ರಾಣಾ ವೈ ಗಯಾಃ ತತ್ಪ್ರಾಣಾಂಸ್ತತ್ರೇ ತದ್ಯದ್ಗಯಾಂಸ್ತತ್ರೇ ತಸ್ಮಾದ್ಗಾಯತ್ರೀ ನಾಮ । ಸ ಯಾಮೇವಾಮೂಂ ಸಾವಿತ್ರೀಮನ್ವಾಹ । ಏಷೈವ ಸಾ । ಸ ಯಸ್ಮಾ ಅನ್ವಾಹ ತಸ್ಯ ಪ್ರಾಣಾಸ್ತ್ರಾಯಂತೇ ॥

ಪರೋರಜಸ್ಸೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವುದೂ, ದರ್ಶತವಾಗಿರುವುದೂ ಆದ ಈ ತುರೀಯ (ನಾಲ್ಕನೆಯ) ಪಾದದ ಮೇಲೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಸತ್ಯಲೋಕವು. ಆದುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿ ಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿದೆ ಚಕ್ಷುಸ್ಸೇ ಸತ್ಯವು. ಹೇಗೆಂದರೆ, ನಾನು ನೋಡಿದೆನು ಎಂದು ಒಬ್ಬನೂ, ನಾನು ಕೇಳಿದೆನು ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬನೂ ವಿವಾದಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನೋಡಿದವನ ಮಾತಿಗೇ ಅಧಿಕವಾದ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿರುತ್ತದೆ.

ಆ ಸತ್ಯವು ಶಕ್ತಿಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಣವೇ ಶಕ್ತಿಯು. ಆದುದರಿಂದ ಸತ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬಲವೇ ಅಧಿಕವಾದ ಸತ್ತ್ವವುಳ್ಳದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೇಹದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೇ ಗಯಗಳು. ಈ ಗಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಣವು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವುದಾದುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯೆಂಬ ಹೆಸರು. ಈ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ಗುರುವು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಉಪದೇಶರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡತಕ್ಕ ಸಾವಿತ್ರಿಯೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನು ಈ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ ಅವನ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಇದು ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ.

ತಾಂ ಹೈತಮೇಕೇ ಸಾವಿತ್ರೀಮನುಷ್ಟುಭಮನ್ವಾಹುಃ । ವಾಗನುಷ್ಟುಪ್ । ತದ್ವಾಚಮನುಬ್ರೂಮ ಇತಿ । ನ ತಥಾ ಕುರ್ಯಾತ್ । ಗಾಯತ್ರೀಮೇವ ಸಾವಿತ್ರೀಮನುಬ್ರೂಯಾತ್ । ಯದಿ ಹ ವಾ ಅಪ್ಯೇವಂವಿದ್ಬಹ್ವಿವ ಪ್ರತಿಗೃಹ್ಣಾತಿ ನ ಹೈವ ತದ್ಗಾಯತ್ರ್ಯಾ ಏಕಂಚನ ಪದಂ ಪ್ರತಿ ।

(ಛಾ. ಉ. ೫-೧೪-೫)

ವಾಕ್ಕೇ ಅನುಷ್ಟುಬ್ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದಲೂ ವಾಕ್ಕೇ ಗಾಯತ್ರೀರೂಪಿಯಾದುದರಿಂದಲೂ ಕೆಲವು ಗುರುಗಳು ಅನುಷ್ಟುಪ್‌ರೂಪದ ಸಾವಿತ್ರಿಯನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಗಾಯತ್ರೀರೂಪದ ಸಾವಿತ್ರಿಯನ್ನೇ ಉಪದೇಶಿಸಬೇಕು. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತ ಪುರುಷನು ಅತಿಪ್ರಭೂತವಾದ ದಾನವನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿದರೂ ಸಹ ಅದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಒಂದು ಪಾದಕ್ಕೂ ತುಲನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಸ ಯ ಇಮಾಂಸ್ತ್ರೀನ್‌ಲೋಕಾನ್ಪೂರ್ಣಾನ್ ಪ್ರತಿಗೃಹ್ಣೀಯಾತ್, ಸೋಽಸ್ಯಾ ಏತತ್ಪ್ರಥಮಂ ಪದಮಾಪ್ನುಯಾತ್ । ಅಥ ಯಾವತೀಯಂ ತ್ರಯೀ ವಿದ್ಯಾ ಯಸ್ತಾವತ್ಪ್ರತಿಗೃಹ್ಣೀಯಾತ್ ಸೋಽಸ್ಯಾ ಏತದ್ದ್ವಿತೀಯಂ ಪದಮಾಪ್ನುಯಾತ್ ಅಥ ಯಾವದಿದಂ ಪ್ರಾಣಿ ಯಸ್ತಾವತ್ಪ್ರತಿ-ಗೃಹ್ಣೀಯಾತ್ ಸೋಽಸ್ಯಾ ಏತತ್ತೃತೀಯಂ ಪದಮಾಪ್ನುಯಾತ್ ಅಥಾಸ್ಯಾ ಏತದೇವ ತುರೀಯಂ ದರ್ಶತಂ ಪದಂ ಪರೋರಜಾ ಯ ಏಷ ತಪತಿ । ನೈವ ಕೇನಚ ನಾಪ್ಯಂ ಕುತ ಉ ಏತಾವತ್ಪ್ರತಿಗೃಹ್ಣೀಯಾತ್ ।

(ಛಾ. ಉ. ೫-೧೪-೬)

ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾದ ಈ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವವನು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಥಮಪಾದವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಜ್ಞಾನನಿಧಿಯಾದ ವೇದತ್ರಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವವನು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಎರಡನೆಯ ಪಾದವನ್ನೂ ಕೇವಲ ಪ್ರಾಣಿಜಾತವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವವನು. ಮೂರನೆಯ ಪಾದವನ್ನೂ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ದರ್ಶತವೂ, ಪರೋರಜಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಆದ ತುರೀಯಪಾದದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದ ಪುರುಷನಿಗೆ ಲಭಿಸತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಸಂಪತ್ತು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವುದೂ ಇರಲಾರದು. **ತಸ್ಮಾದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಏವಂಪ್ರಕಾರೋಪಾಸ್ಯಾ** (ಶಂ. ಭಾ). ಆದುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪೂರ್ಣರೂಪವು ಧ್ಯಾನರೂಪದಿಂದ ಉಪಾಸಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಏವಂ ಹೈವೈವಂ ವಿದ್ಯದ್ಯಪಿ ಬಹ್ವಿವ ಪಾಪಂ ಕುರುತೇ ಸರ್ವಮೇವ ತತ್ಸಂಪ್ಸಾಯ ಶುದ್ಧಃ ಪೂತೋಽಜರೋಽಮೃತಃ ಸಂಭವತಿ ।

(ಛಾ. ಉ. ೫-೧೪-೮)

ಈ ಗಾಯತ್ರೀತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿತವನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಸಹ ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ದಹಿಸಿ ತಾನು ಶುದ್ಧನೂ, ಅಜರನೂ, ಅಮರ್ತ್ಯನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಅಗ್ನಿಯೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ

ಮುಖವಾದುದರಿಂದ ತಸ್ಯಾ ಅಗ್ನಿರೇವ ಮುಖಂ—ಗಾಯತ್ರೀತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿತವನು ಪಾಪಗಳನ್ನು ದಹಿಸುವ ಅಗ್ನಿಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಕೃತವೂ ಅವ್ಯಾಕೃತವೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪೂರ್ಣಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ವಿವರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಛಾಂದೋಗ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಉದಾಹೃತವಾಗಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

---

೧೫. ನಿಯಮಿತವಾದ ಅಕ್ಷರಸಮೂಹವುಳ್ಳ ಛಂದಸ್ಸು ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯಾಗಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ?

ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ ಯದಿದಂ ಕಿಂಚ ವಾಗ್ವೈ ಗಾಯತ್ರೀ ವಾಗ್ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ ಗಾಯತಿ ತ್ರಾಯತೇ ಚ ।

(ಛಾ. ಉ. ೩-೧೨-೧)

ಛಂದೋಮಾತ್ರಾಯಾಃ ಸರ್ವಭೂತತ್ವಮನುಪಪನ್ನಂ ಇತಿ ಗಾಯತ್ರೀಕಾರಣಂ ವಾಚಂ ಶಬ್ದರೂಪಮಾಪಾದಯತಿ ಗಾಯತ್ರೀ ವಾಗ್ವೈ ಗಾಯತ್ರೀತಿ ॥

(ಶ. ಭಾ.)

ಚೇತನಾಚೇತನಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲ ಭೂತಜಾತಗಳೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಒಂದು ಆಶಂಕೆಗೂ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ವಾಗ್ವೈ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂದು ವಾಕ್ಕಿಗೂ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಕೇವಲ ಅಕ್ಷರ ಸಮುದಾಯರೂಪವಾದ ಛಂದಸ್ಸಿಗೆ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವೂ- ಸರ್ವಭೂತತ್ವವೂ ಹೇಗೆ ಸಂಭವಿಸಲ್ಲುದು, ಎಂಬುದು ಆಶಂಕೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ವಾಕ್ಕೇ ಗಾಯತ್ರಿಯೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದು. ವಾಕ್ಕಿನ ಶಕ್ತಿಸ್ವರೂಪಗಳೇನು ಎಂದರೆ ವಿಶ್ವವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸಿ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವುದೇ ಅದರ ಶಕ್ತಿ. ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಪಂಚದ ಅಸ್ತಿತ್ವವೂ ಅದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗುವುದರಿಂದಲೂ ಸಮಸ್ತಪ್ರಪಂಚದ ರಕ್ಷಣಾನಿರ್ವಹಣವೂ ವಾಕ್ಕಿಗೇ ಸೇರಿದ್ದರಿಂದಲೂ, ವಾಕ್ಕೇ ಸಮಸ್ತಪ್ರಪಂಚವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ತದಾತ್ಮಕವಾಗಿದೆ. ಈ ವಾಗ್ದೇವಿಯೇ ಗಾಯತ್ರ್ಯಭಿಧಾನದಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೆಂಬುದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಒಂದಂಶವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದಂತಾಯಿತು ಅಲ್ಲದೇ,

ಯಾ ವೈ ಸಾ ಗಾಯತ್ರೀಯಂ ವಾವ ಸಾ ಯೇಯಂ ಪೃಥಿವ್ಯಸ್ಯಾಂ ಹೀದಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಮೇತಾಮೇವ ನಾತಿಶೀಯತೇ ।

(ಛಾ. ಉ. ೩-೧೨-೨)

ಸಕಲಭೂತಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಗಾನಮಾಡುತ್ತಲೂ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಲೂ ಇರುವುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ವಾಕ್ಕೆಂದು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಇಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪೃಥಿವಿಯ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಇಷ್ಟ

ಪೃಥಿವಿಯೆಂದು ಕರೆದಿದೆ. ಸಮಸ್ತಭೂತಗಳೂ ಪೃಥಿವಿಯನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಇಲ್ಲೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮೀರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಪೃಥಿವಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ.

---

೧೬. ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಉಪಾಸನೆಮಾಡತಕ್ಕ ಎರಡು ಕ್ರಮಗಳು. ಬಾಹ್ಯರೂಪ ಪ್ರಪಂಚದೊಡನೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ.

ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಪುರುಷನು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಎರಡು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಉಪಾಸನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಒಂದನೆಯದಾಗಿ, ಪೃಥಿವ್ಯಂತರಿಕ್ಷಾದಿ ಸಮಸ್ತ ಬಾಹ್ಯಪ್ರಪಂಚಗಳನ್ನೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ದ್ವಾರಾ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ತಿಳಿದು ಅವೆಲ್ಲವೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವಿಭೂತಿವಿಶೇಷಗಳೆಂದೇ ಅರಿಯಬಹುದು. ಅಥವಾ ಪುರುಷನ ದೇಹಾಂತರ್ಗತವಾದ ತತ್ತ್ವವಿಶೇಷಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತುಅವುಗಳೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವಿಭೂತಿವಿಶೇಷಗಳೇ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಸಹ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಸಹ ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳು ವರ್ಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಯಾ ವೈ ಸಾ ಪೃಥಿವೀಯಂ ವಾವ ಸಾ ಯದಿದಮಸ್ಮಿನ್ಪುರುಷೇ ಶರೀರಮಸ್ಮಿನ್ ಹೀಮೇ ಪ್ರಾಣಾಃ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾ ಏತದೇವ ನಾತಿಶೀಯಂತೇ ॥

(ಛಾ. ಉ. ೩-೧೨-೩)

ಯಾವ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ನಾವು ಪೃಥಿವಿಯೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ, ಆ ತತ್ತ್ವವೇ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಸಂಘಾತರೂಪದಲ್ಲಿ ಪುರುಷನ ದೇಹವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಕಲಭೂತಗಳೂ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ಸಕಲ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣಗಳೂ ಸಹ ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಸಕಲಭೂತಗಳೂ ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನತಿಕ್ರಮಿಸಿಹೋಗದೇ ನಿಯತವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಈ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣಗಳೂ ಸಹ ದೇಹನಿಯಮವನ್ನತಿಕ್ರಮಿಸದೇ ತಮ್ಮ ನಿಯತವಾದ ಎಲ್ಲೆಯೊಳಗಿರುತ್ತವೆ.

ಯದ್ವೈ ತತ್ಪುರುಷೇ ಶರೀರಮಿದಂ ವಾವ ತದ್ಯದಿದಮಸ್ಮಿನ್ನಂತಃ ಪುರುಷೇ ಹೃದಯಮಸ್ಮಿನ್ಹೀಮೇ ಪ್ರಾಣಾಃ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾ ಏತದೇವ ನಾತಿಶೀಯಂತೇ ॥

(ಛಾ. ಉ. ೩-೧೨-೪)

ಯಾವ ದೇಹತತ್ತ್ವವನ್ನು ಗಾಯತ್ರಿಯೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ ಆ ತತ್ತ್ವವೇ ಪುರುಷನ ಹೃದಯಪುಂಡರೀಕವು. ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣತತ್ತ್ವವು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿರುವುದು ಇಲ್ಲಿಯೇ. ಪ್ರಾಣತತ್ತ್ವವು ಈ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನತಿಕ್ರಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸೈಷಾ ಚತುಷ್ಪದಾ ಷಡ್ವಿಧಾ ಗಾಯತ್ರೀ ತದೇತದೃಚಾಭ್ಯನೂಕ್ತಂ ।

ಇಂತಹ ನಾಲ್ಕುಪಾದಗಳುಳ್ಳದ್ದೂ, ಷಡ್ವಿಧವಾದದ್ದೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ—

ಏತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾತೋ ಜ್ಯಾಯಾँಶ್ಚ ಪೂರುಷಃ ।
ಪಾದೋಽಸ್ಯ ವಿಶ್ವಾ ಭೂತಾನಿ ತ್ರಿಪಾದಸ್ಯಾಮೃತಂ ದಿವಿ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೯೦-೩)

ಇದು ಪರಮಪುರುಷನ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯದ ವರ್ಣನವು. ಏತಾವಾನ್ ಎಂದರೆ ತ್ರಿಕಾಲಾತ್ಮಕವಾದುದೂ, ಚೇತನಾ ಚೇತನರೂಪವುಳ್ಳದ್ದೂ ಆದ ಯಾವ ಸಕಲವಾದ ವಿಶ್ವವಿದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲಾ ಈ ಪರಮಪುರುಷನ ವಿಭೂತಿಯು. ಆದರೆ ಆ ಪುರುಷನ ಸ್ವಂತ ಮಹಿಮೆಯು ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅತ್ಯಧಿಕವಾದುದು. ಸಕಲವಿಶ್ವವೂ ಸಹ ಈ ಪುರುಷನ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಒಂದು ಅಂಶಮಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ಉಳಿದ ಅಂಶಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಹ ನಾಶರಹಿತವಾದುದೂ, ಪ್ರಕಾಶಾತ್ಮಕ ವಾದುದೂ, ಅಪ್ರಾಕೃತವೂ ಆದ ಅವನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲೇ ಪ್ರಭಾರೂಪವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾದ ಅಂತಸ್ತತ್ತ್ವದೊಡನಿರುವ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ವರ್ಣನೆ.

:o:

ಈ ವರ್ಣನದಲ್ಲಿ ಪರಮಪುರುಷನಿಗೂ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಇದನ್ನು ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾ ಚಾರ್ಯರು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ **ತಾವಾನಸ್ಯ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯಸ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಸಮಸ್ತಸ್ಯ ಮಹಿಮಾ ವಿಭೂತಿವಿಸ್ತಾರಃ** ॥ ಗಾಯತ್ರಿಯೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಸ್ವರೂಪವೂ ವಿಭೂತಿವಿಶೇಷವೂ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಪಾದ, ತ್ರಿಪಾತ್ ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿರುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮೇಲೆ ಉದಾಹರಿಸಿರುವ ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಸಹ ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೂ ಛಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತವಾಗಿರು ವುದಕ್ಕೂ ಕೆಲವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿರುವವು. ಮೊದಲು ಆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಅನಂತರ **ಪಾದ ತ್ರಯ, ತುರೀಯಪಾದ** ಇತ್ಯಾದಿ ವರ್ಣನಗಳು ಪರವಸ್ತುವಿನ ಯಾವ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತವಾದ **ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ** ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತನಾಗಿರುವ ಸವಿತೃದೇವತೆಯೇ ಪರತತ್ತ್ವವಾದರೆ ಆಗ ಈ ವಿಶೇಷಣಗಳು ಸಂಹಿತಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ ಮುಂತಾದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಸಕಲಭೂತಗಳೂ, ತ್ರಯೀವಿದ್ಯೆಯೂ, ಪೃಥ್ವಿಯೂ, ಶರೀರವೂ, ಹೃದಯವೂ, ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣವೂ ಸಹ ಪರವಸ್ತುತತ್ತ್ವಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅಥವಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಪರವಸ್ತುವಿನ ಒಂದು ಪಾದವು. ಈ ಪಾದವು ಮೂರ್ತವು. ಎಂದರೆ ಲೌಕಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ಉಳಿದ ಮೂರು ಪಾದಗಳೂ ಸಹ **ತ್ರಿಪಾದೂರ್ಧ್ವಮುದೈತ್** (ಋ. ಸಂ. ೧೦-೯೦-೩). ಎಂಬಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಅಜರವಾದ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾಗಿ ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ ಎಂದು ಛಂದೋಗ್ಯದ ವರ್ಣನೆ. ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದ ವಿವರಣೆಯು ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಮೂರು ಪಾದಗಳೂ ಸಹ ಲೋಕತ್ರಯಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ, ಋಗಾದಿವಾಗ್ರೂಪ ವಾಗಿಯೂ, ಪ್ರಾಣಾಪಾನವ್ಯಾನರೂಪವಾಗಿಯೂ ಇವೆ. ಇವು ಮೂರ್ತ (concrete) ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ತುರೀಯ (ಚತುರ್ಥ) ಪಾದವು ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮೀರಿದ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾಗಿ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು

ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದ ವರ್ಣನೆ. ಇವೆರಡು ವಿವರಣೆಗಳಲ್ಲೂ ತಾತ್ತ್ವಿಕವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಅಧಿಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆವಿರೋಧವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ, ಗಾಯತ್ರ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವಿನ ತುರೀಯಪಾದದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಇತರ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆ ವರ್ಣಿಸಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

---

೧೭. ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪಾದತ್ರಯ ಮತ್ತು ತುರೀಯಪಾದಗಳ ಸ್ವರೂಪ. ಪಾದೋಽಸ್ಯ ವಿಶ್ವಾ ಭೂತಾನಿ ಎಂಬ ವಿವರಣೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಮಾಂಡೂಕ್ಯಕಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತತ್ಸಂಬಂಧವಾದ ಇತರ ಭಾಷ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ತುರೀಯ ಪದವು ಪಾರಿಭಾಷಿಕವಾದ ಸಂಕೇತವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾದ ತತ್ತ್ವಸ್ವರೂಪವರ್ಣನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪುರುಷನ ಜಾಗ್ರದಾದ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ,

ಸರ್ವಗ್ಂ ಹ್ಯೇತದ್ಬ್ರಹ್ಮಾಯಮಾತ್ಮಾ ಬ್ರಹ್ಮ ಸೋಽಯಮಾತ್ಮಾ ಚತುಷ್ಪಾತ್ ।
(ಮಾ. ಉ. ೨)

ಆತ್ಮನಿಗೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ, ಪಾದಚತುಷ್ಟಯಾತ್ಮಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವಿನ ಅಥವಾ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯಾದ ಆತ್ಮನ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಓಂಕಾರಕ್ಕೆ ಅಭಿಧೇಯನಾಗಿರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೂ ಅಪರ ಬ್ರಹ್ಮವೂ ಆಗಿರುವ ಈ ಆತ್ಮನು ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳುಳ್ಳವನು. ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂದರೆ,

(೧) **ಜಾಗರಿತಸ್ಥಾನೋ ಬಹಿಷ್ಪ್ರಜ್ಞಃ—**
ಎಚ್ಚರವೆಂಬ ಸ್ಥಾನವುಳ್ಳ ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಳ್ಳವನು

(೨) **ಸ್ವಪ್ನಸ್ಥಾನೋಽಂತಃಪ್ರಜ್ಞಃ—**
ಸ್ವಪ್ನಸ್ಥಾನವುಳ್ಳ ಅಂತಃಪ್ರಜ್ಞನು.

(೩) **ಸುಷುಪ್ತಸ್ಥಾನ ಏಕೀಭೂತಃ—**
ಕನಸ್ಸನ್ನೂ ಕಾಣದೇ ಪ್ರಜ್ಞಾನಘನವಾದ ಸುಷುಪ್ತಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾಜ್ಞನು.

(೪) **ನಾಂತಃಪ್ರಜ್ಞಂ ನ ಬಹಿಷ್ಪ್ರಜ್ಞಂ ನೋಭಯತಃ ಪ್ರಜ್ಞಂ .... ಅದೃಷ್ಟಮವ್ಯವಹಾರ್ಯಂ .... ಶಾಂತಂ ಶಿವಮದ್ವೈತಂ ಚತುರ್ಥಂ ಮನ್ಯಂತೇ ಸ ಆತ್ಮಾ ಸ ವಿಜ್ಞೇಯಃ ॥**

ಅಂತಃ ಪ್ರಜ್ಞನಲ್ಲದವನೂ, ಬಹಿಷ್ಪ್ರಜ್ಞನಲ್ಲದವನೂ, ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕದವನೂ, ಶಾಂತನೂ, ಶಿವನೂ, ಏಕಾತ್ಮಪ್ರತ್ಯಯಸಾರನೂ ಅದ್ವೈತಸ್ವರೂಪನೂ ಆದ ಆತ್ಮನು ತುರೀಯನು

ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಿರುವ ಮೂರು ಪಾದಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳವನಾಗಿರುವನೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇದೇ ಆತ್ಮನನ್ನು ಏಷ ತ ಆತ್ಮಾಂತರ್ಯಾಮ್ಯಮೃತೋಽದೃಷ್ಟೋ ದ್ರಷ್ಟಾಽ-

ಶ್ರುತಃ ಶ್ರೋತಾ । (ಬೃ. ಉ. ೩-೭-೨೩) ತಾನು ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಆದರೆ ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದವನು, ತಾನು ಸಕಲವನ್ನೂ ಕೇಳತಕ್ಕವನು ಆದರೆ ಲೋಕದ ಶ್ರವಣಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕದವನು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ. ವಿಶ್ವದ ಪಾದತ್ರಯವನ್ನೂ ಮೀರಿದ ತುರಿಯಪಾದವುಳ್ಳವನು, ಎಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ **ತುರೀಯಾ**ವಸ್ಥೆಯು ದರ್ಶನದ (Philosophical Systems) ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಸ್ವರೂಪವರ್ಣನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಅಪ್ರಾಕೃತವೂ, ಅಲೌಕಿಕವೂ ಆದ ತತ್ತ್ವವಿಶೇಷವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ **ತುರೀಯ** ಪದವನ್ನು ಇದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಏಷ ಸ್ಯ ಭಾನುರುದಿಯರ್ತಿ ಯುಜ್ಯತೇ ರಥಃ ಪರಿಜ್ಮಾ ದಿವೋ ಅಸ್ಯ ಸಾನವಿ ।
ಪೃಕ್ಷಾಸೋ ಅಸ್ಮಿನ್ಮಿಥುನಾ ಅಧಿ ತ್ರಯೋ ದೃತಿಸ್ತುರೀಯೋ ಮಧುನೋ ವಿ ರಪ್ಶತೇ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೪-೪೫-೧)

ಇದು ಆದಿತ್ಯನ ಗತಿವರ್ಣನವು. ಅವನ ರಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕ ಮೂರು ವಿಧವಾದ ಅನ್ನವಿಶೇಷಗಳೂ, ಇವನ್ನು ಮೀರಿದ ಮಾಧುರ್ಯವುಳ್ಳದ್ದೂ, (ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕಾದಿಗಳಲ್ಲಿ **ಮಧು**ವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ) ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದುದೂ ಆದ ತುರೀಯವಾದ (ನಾಲ್ಕನೆಯ) ಅನ್ನವೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದಿದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕನೆಯ **ಮಧು**ರೂಪವಾದ ಅನ್ನವು ಸ್ವಪ್ರಭೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸಹ ಮೊದಲಿನ ಮೂರೂ ಅನ್ನಗಳಿಗೂ ಇದಕ್ಕೂ ತಾತ್ತ್ವಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುತ್ತದೆ. ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನ ಪ್ರಭೆಯು, ಕೇವಲ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಭೆಗಿಂತಲೂ ಅತಿಶಯವಾದ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂತೆ, ಮಧ್ವಾತ್ಮಕವಾದ ಈ ಅನ್ನದ ಪ್ರಭೆಯು ಸ್ತುತ್ಯರ್ಹವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಸ್ವರ್ಭಾನೋರಧ ಯದಿಂದ್ರ ಮಾಯಾ ಅವೋ ದಿವೋ ವರ್ತಮಾನಾ ಅವಾಹನ್ ।
ಗೂಳ್ಹಂ ಸೂರ್ಯಂ ತಮಸಾಪವ್ರತೇನ ತುರೀಯೇಣ ಬ್ರಹ್ಮಣಾವಿಂದದತ್ರಿಃ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೫-೪೦-೬)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ನಾಲ್ಕುವಿಧವಾದ ತಮಸ್ಸನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಆವೃತಗಳಾದ ಪ್ರಭಾವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಅತ್ರಿಋಷಿಯು ಅರಿತನು ಎಂದಿದೆ. ಇದು ಸೂರ್ಯಪ್ರಭೆಯ ವರ್ಣನೆ. ಎಂದರೆ, ಸೂರ್ಯನ ಸ್ವರೂಪವು ಪ್ರಪಂಚದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದೇವಿಧವಾದದ್ದು. ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳತಕ್ಕ ಪ್ರಭೆಯು ಲೋಕಸಾಧಾರಣವಾದುದ್ದು. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅತಿಶಯವಾದ ಪ್ರಭಾವಿಶೇಷವು ಸಾಧಾರಣವಾದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಸಹಾಯವೂ ತತ್ಪ್ರೇರಿತವಾದ ಧ್ಯಾನವಿಶೇಷವೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಂತೆಯೇ ತಮೋರೂಪದ ಅಜ್ಞಾನವೆಂದಾಗಲಿ ಅಜ್ಞಾನರೂಪದ ತಮಸ್ಸೆಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿದರೆ ಆಗ **ತುರೀಯಾವಸ್ಥೆ**ಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಆದಿತ್ಯನ ದಿವ್ಯಪ್ರಭೆಯನ್ನರಿಯಲು **ತುರೀಯ** ಮಂತ್ರದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆಯೇ,

ಚಮೂಷಚ್ಛ್ಯೇನಃ ಶಕುನೋ ವಿಭೃತ್ವಾ ಗೋವಿಂದುರ್ದ್ರಪ್ಸ ಆಯುಧಾನಿ ಬಿಭ್ರತ್ ।
ಅಪಾಮೂರ್ಮಿಂ ಸಚಮಾನಃ ಸಮುದ್ರಂ ತುರೀಯಂ ಧಾಮ ಮಹಿಷೋ ವಿವಕ್ತಿ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೯-೯೬-೧೯)

ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಲೋಕದ ಸ್ತುತಿಯಿದೆ. ಅಂತರಿಕ್ಷವನ್ನು ಸೇವಿಸತಕ್ಕ ಸೋಮನು ಸೂರ್ಯಲೋಕವನ್ನೂ ಮೀರಿರತಕ್ಕ ಚಂದ್ರಲೋಕವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಎಂಬುದು ಮಂತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇದೇ ಚಂದ್ರ ಲೋಕವು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದು ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದ ದಿವ್ಯಲೋಕ ವೆಂದು ತೋರಿಸಲು ಸಾಯಣರು **ಸೂರ್ಯಲೋಕಸ್ಯೋಪರಿ ವರ್ತಮಾನೇ** ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ **ತುರೀಯ**ಪದವು ಚಂದ್ರನ **ದಿವ್ಯಧಾಮ**ವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತಾ ವಿಶೇಷಾರ್ಥವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಅಲೌಕಿಕವಾದ ಪರತತ್ತ್ವನಿರ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ **ತುರೀಯ**ಪದದ ಪ್ರಯೋಗವಿದೆ.

ಈ ತುರೀಯಃಭಾಗವು ವಿಶ್ವದ ಉಳಿದ ಮೂರು ಭಾಗಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೀರಿದುದು ಎನ್ನುವಾಗ, ಅವ ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನವಾದುದು ಎಂದರ್ಥಮಾಡಬಾರದು. ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವು ಪ್ರಾಕೃತವಾದ ವಿಶ್ವವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅತೀತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ, **ಸ ಭೂಮಿಂ ವಿಶ್ವತೋ ವೃತ್ವಾತ್ಯತಿಷ್ಠದ್ದ-ಶಾಂಗುಲಂ** (ಋ. ಸಂ. ೧೦-೯೦-೧) ಒಂದೇ ಆದ ಪರಮಪುರುಷತತ್ತ್ವವು ವಿಶ್ವವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ದಶಾಂಗುಲ ಪರಿಮಾಣದಷ್ಟು ಅತೀತವಾಗಿ ನಿಂತಿತು ಎಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ- ಇಲ್ಲಿ **ದಶಾಂಗುಲಂ** ಎಂಬುವಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮುಂದೆ ಸಂದರ್ಭಾನುಸಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

೧೮. ಪರಮಪುರುಷನ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವ ಮತ್ತು ತದತಿರಿಕ್ತತ್ವ.

ರೂಪಂರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ ತದಸ್ಯ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿಚಕ್ಷಣಾಯ ।
ಇಂದ್ರೋ ಮಾಯಾಭಿಃ ಪುರುರೂಪ ಈಯತೇ ಯುಕ್ತಾ ಹ್ಯಸ್ಯ ಹರಯಃ ಶತಾ ದಶ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೬-೪೭-೧೮)

ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇದು ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಉದಾಹೃತ ವಾಗಿರುವ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಮಂತ್ರವು. ಇದು ಇಂದ್ರನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಇಂದ್ರನ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಇಂದ್ರನೇ ಅಗ್ನಿ, ವಿಷ್ಣು, ರುದ್ರ ಇತ್ಯಾದನೇಕ ದೇವತಾರೂಪಗಳನ್ನೂ, ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸಕಲ ಪ್ರಾಕೃತತತ್ತ್ವಗಳ ರೂಪಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿ, ಒಂದೇ ಆದ ದೇವತಾತತ್ತ್ವವು ವಿಶ್ವರೂಪವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಸಾಯಣರು ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾದ ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದನಾಮಂತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವದ ಸ್ವರೂಪ ವರ್ಣನೆಯೇ ಈ ಮಂತ್ರವೆಂದೂ ಸಹ ಅರ್ಥಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದ್ರನೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನೆಂದರ್ಥ. ಆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಆಕಾಶದಂತೆ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ ಮತ್ತು ಸದಾನಂದರೂಪನು ಒಂದೇ ಪರಮಾತ್ಮರೂಪವು ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಸಕಲ ದೇಹಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಆಯಾ ಉಪಾಧಿಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಜೀವಾತ್ಮಎಂಬ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನೂ ವಿಭಾಗ ವನ್ನೂ ಹೊಂದುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವೂ ವಿಶ್ವಾತೀತವಾದ ರೂಪವೂ ಸಮಾನಧರ್ಮವಾಗಿರತಕ್ಕ ಪರಮಾತ್ಮನು ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಅಗ್ನಿರ್ಯಥೈಕೋ ಭುವನಂ ಪ್ರವಿಷ್ಟೋ ರೂಪಂರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ ।
ಏಕಸ್ತಥಾ ಸರ್ವಭೂತಾಂತರಾತ್ಮಾ ರೂಪಂರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ ॥
(ಕಠ ೫-೯))

ಇತ್ಯಾದ್ಯುಪನಿಷನ್ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ವರ್ಣಿತವಾದೆ. **ವೃಕ್ಷ ಇವ ಸ್ತಬ್ಧೋ ದಿವ ತಿಷ್ಠತ್ಯೇಕಸ್ತೇನೇದಂ ಪೂರ್ಣಂ ಪುರುಷೇಣ-ಸರ್ವಂ** ವಿಶ್ವದ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ವಿಶ್ವಾತೀತನಾಗಿ ವೃಕ್ಷ

ದೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಅಚಲನಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿತನಾಗಿರುವ ಪರಮಪುರುಷನಿಂದ ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯಾಪಿತವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಈ ವ್ಯಾಪಕತ್ವ ಧರ್ಮವು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸ್ವರೂಪವರ್ಣನಕಾಲದಲ್ಲೂ ಸಹ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಏತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾತೋಜ್ಯಾಯಾಂಶ್ಚ ಪೂರುಷಃ ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇದೇ ಅಂಶವನ್ನು ಛಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಳಗೆ ಉದಾಹರಿಸಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

---

೧೯. ಬಾಹ್ಯಾಕಾಶ ಮತ್ತು ಹೃದಯಾಕಾಶಗಳ ಸಾಧರ್ಮ್ಯ.

:o:

ಯದ್ವೈ ತದ್ಬ್ರಹ್ಮೇತೀದಂ ವಾವ ತದ್ಯೋಽಯಂ ಬಹಿರ್ಧಾ ಪುರುಷಾದಾಕಾಶೋ ಯೋ ವೈ ಸ ಬಹಿರ್ಧಾ ಪುರುಷಾದಾಕಾಶಃ ॥ ಅಯಂ ವಾವ ಸ ಯೋಽಯಮಂತಃ ಪುರುಷ ಆಕಾಶೋ ಯೋ ವೈ ಸೋಽಂತಃಪುರುಷ ಆಕಾಶಃ ಅಯಂ ವಾವ ಸ ಯೋಽಯಮಂತರ್ಹೃದಯ ಆಕಾಶಸ್ತದೇತತ್ಪೂರ್ಣಮಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪೂರ್ಣಾಮಪ್ರವರ್ತಿನೀಂ ಶ್ರಿಯಂ ಲಭತೇ ಯ ಏವಂ ವೇದ ॥

(ಛಾ. ಉ. ೩-೧೨-೭ ರಿಂದ ೯)

ಗಾಯತ್ರೀರೂಪದಿಂದ ಸ್ತುತವಾಗಿ ಪಾದಚತುಷ್ಟಯವುಳ್ಳ ಈ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವೇ ಬಾಹ್ಯಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ಆಕಾಶರೂಪವಾಗಿದೆ. ಪುರುಷನಿಗೆ ಬಾಹ್ಯಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ಈ ಆಕಾಶತತ್ತ್ವವೇ ಪುರುಷನ ಅಂತಸ್ತತ್ತ್ವವೂ ಆಗಿದೆ. ಈ ಹೃದಯಾಕಾಶದಲ್ಲಿರುವ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೂ ಅಚಲವೂ ಆಗಿದೆ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದುದೂ ಶಾಶ್ವತವೂ ಸ್ಥಿರವೂ ಆದ ಜ್ಞಾನಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಸೌಖ್ಯವನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕದಲ್ಲಿರುವ ಈ ಪರತತ್ತ್ವದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಧ್ಯಾನಮುಖದಿಂದ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು.

ದಹ್ರಂ ವಿಪಾಪಂ ವರವೇಽಶ್ಮಭೂತಂ ಯತ್ಪುಂಡರೀಕಂ ಪುರಮಧ್ಯಸಗ್ಸ್ಥಂ ।
ತತ್ರಾಪಿ ದಹ್ರಂ ಗಗನಂ ವಿಶೋಕಸ್ತಸ್ಮಿನ್ಯದಂತಸ್ತದುಪಾಸಿತವ್ಯಂ ॥

(ತೈ. ಉ. ಉ. ೪-೧೨-೩)

ಎಂಬ ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವೇ ಅಂತರ್ಹೃದಯಾಕಾಶಃ ಎಂಬ ಛಾಂದೋಗ್ಯದ ವಾಕ್ಯದಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದಲೇ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಹೃದಯಾಕಾಶವೆಂದರೇನು ? ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕವೆಂದರೇನು ? ಈ ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕಾಂತರ್ಗತವಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ತತ್ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಪೃಥಿವ್ಯಂತರಿಕ್ಷಾದಿಸಕಲಬಾಹ್ಯವಿಶ್ವವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿಯೂ ಇರುವ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಅಧಿಷ್ಠಾನವಾಗಿರುವ ಆಕಾಶತತ್ತ್ವವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಾದರೆ, ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅಂಗಗಳಾದ ಭೂರಾದಿವ್ಯಾಹೃತಿಗಳಿಗೂ ಈ ಆಕಾಶತತ್ತ್ವಕ್ಕೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ ? ಭೂರಾದಿವ್ಯಾಹೃತಿಗಳೇ ಅವಯವಗಳಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಪ್ರಣವಕ್ಕೂ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವೇನು ? ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರಣವವು ಯಾವ ರೀತಿ ಮುಖ್ಯಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ ? ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪ್ರಣವಾತ್ಮಕವೇ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಅಂತರ್ಬಹಿಶ್ಚ ತತ್ಸರ್ವಂ ವ್ಯಾಪ್ಯ ನಾರಾಯಣಃ ಸ್ಥಿತಃ । ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಸಕಲಭುವನಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ಬಾಹ್ಯತತ್ತ್ವವಾವುದೋ ಪುರುಷನ ಹೃದಯಾಂತರ್ಗತವಾಗಿರುವ ತತ್ತ್ವವೂ ಅದೇ ಎಂದು ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವು ಬ್ರಹ್ಮ, ಆಕಾಶ, ಗಾಯತ್ರೀ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾಮಾಂತರಗಳಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತ, ಈ ಅಂತರ್ಬಹಿರ್ವ್ಯಾಪ್ಯತ್ವವು ಬ್ರಹ್ಮ, ಆಕಾಶ, ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂಬ ಮೂರು ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗಲೂ ಸಹ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಮತ್ತು ಮೂರೂ ಸಹ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದ ನಾಮಾಂತರಗಳೆಂದೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ.

> **ಏಷಾ ಗಾಯತ್ರ್ಯಧ್ಯಾತ್ಮಂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾ ಸಾ ಹ್ಯೇಷಾ ಗಯಾಂಸ್ತತ್ರೇ ಪ್ರಾಣಾ ವೈ ಗಯಾಸ್ತತ್ಪ್ರಾಣಾಂಸ್ತತ್ರೇ ತದ್ಯದ್ಗಯಾಂಸ್ತತ್ರೇ ತಸ್ಮಾದ್ಗಾಯತ್ರೀ ನಾಮ ಸ ಯಾಮೇವಾಮೂಂ ಸಾವಿತ್ರೀಮನ್ವಾಹೈಷೈವ ಸಾ ಸ ಯಸ್ಮಾ ಅನ್ವಾಹ ತಸ್ಯ ಪ್ರಾಣಾಂಸ್ತ್ರಾಯತೇ ॥**
>
> (ಬೃ. ಉ. ೫-೧೪-೪)

ಎಂದು ಮೇಲೆ ಉದಾಹೃತವಾಗಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವಂತೆ ಪರೋರಜಾಃ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾದುದೂ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕವಾದುದೂ ಆದ ಯಾವ ಗಾಯತ್ರೀತತ್ತ್ವವಿದೆಯೋ, ಅದೇ ಅಧ್ಯಾತ್ಮರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೃದಯಾಂತರ್ಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅಂತರ್ಬಹಿರ್ವ್ಯಾಪಕತ್ವವು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಆಕಾಶದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾ,

> **ಯಾವಾನ್ ವಾ ಅಯಮಾಕಾಶಸ್ತಾವಾನೇಷೋಽಂತರ್ಹೃದಯ ಆಕಾಶ ಉಭೇ ಅಸ್ಮಿನ್ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವೀ ಅಂತರೇವ ಸಮಾಹಿತೇ ಉಭಾವಗ್ನಿಶ್ಚ ವಾಯುಶ್ಚ ಸೂರ್ಯಾಚಂದ್ರಮಸಾವುಭೌ ವಿದ್ಯುನ್ನಕ್ಷತ್ರಾಣಿ ಯಚ್ಚಾಸ್ಯೇಹಾಸ್ತಿ ಯಚ್ಚ ನಾಸ್ತಿ ಸರ್ವಂ ತದಸ್ಮಿನ್ ಸಮಾಹಿತಮಿತಿ ॥**
>
> (ಛಾ. ಉ. ೮-೧-೩)

ದೇಹರೂಪವಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಪುರದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ ಪುಂಡರೀಕರೂಪವೂ ಆದ ಗೃಹವಿದೆ. ಅದು ಹೃದಯಾಕಾಶವು. ಅದು ಬ್ರಹ್ಮನ ಆವಾಸಸ್ಥಾನವು. ಅದರ ಅನ್ವೇಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು **ಅಥ ಯದಿದಮಸ್ಮಿನ್ ಬ್ರಹ್ಮಪುರೇ ದಹರಂ ಪುಂಡರೀಕಂ ವೇಶ್ಮ ದಹರೋಽಸ್ಮಿನ್ನಂತರಾಕಾಶಸ್ತಸ್ಮಿನ್ಯದಂತಸ್ತದನ್ವೇಷ್ಟವ್ಯಂ ತದ್ವಾವ ವಿಜಿಜ್ಞಾಸಿತವ್ಯಮಿತಿ** (ಛಾ. ಉ. ೮-೧-೧). ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಹತ್ತಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಈ ಅಂತರಾಕಾಶದ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂದರೆ, ಬಾಹ್ಯಾಕಾಶವು ಎಷ್ಟು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಹರಡಿರುವುದೋ ಅಷ್ಟೇ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಈ ಹೃದಯಾಕಾಶವು ಹರಡಿರುವುದು. ಇದರಲ್ಲೇ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳೆರಡೂ ಹರಡಿರುವುವು. ಅಲ್ಲದೇ, ವಾಯ್ವಗ್ನಿಗಳೂ, ಚಂದ್ರಸೂರ್ಯರೂ, ವಿದ್ಯುತ್ತೂ, ನಕ್ಷತ್ರಗಳೂ, ದೇಹಾಂತರ್ಗತವಾಗಿರುವುದೂ, ಆಗಿಲ್ಲದಿರುವುದೂ ಆದ ಸಮಸ್ತವೂ ಈ ದಹರಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿದೆ. ಈ ಹೃದಯಾಕಾಶವು ಅತಿಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದು. ಪಾಪರಹಿತವಾದುದು. ಇದು ಉತ್ತಮವಾದ ಆವಾಸಸ್ಥಾನವು. ಇದು ಪುಂಡರೀಕರೂಪದಲ್ಲಿ ದೇಹರೂಪವಾದ ಪುರದ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಈ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಆಕಾಶವಿದ್ದು ಆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವಡಗಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಉಪಾಸನೆಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೃದಯಾಕಾಶವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

೨೦. ವಾಗ್ರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರೀ ಮತ್ತು ನಾಮರೂಪವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಮೂಲವಾದ ಆಕಾಶ.

ವಾಗ್ವೈ ಗಾಯತ್ರೀ । ವಾಗ್ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ ಗಾಯತಿ ತ್ರಾಯತೇ ಚ । ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಪಂಚದ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ವಾಕ್ಕಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗುವುದರಿಂದಲೂ, ಸಮಸ್ತಪ್ರಪಂಚದ ರಕ್ಷಣಾನಿರ್ವಹಣವೂ ವಾಕ್ಕಿಗೇ ಸೇರಿದ್ದರಿಂದಲೂ ವಾಕ್ಕೇ ಸಮಸ್ತಪ್ರಪಂಚವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ತದಾತ್ಮಕವಾಗಿದೆ. ಈ ವಾಗ್ದೇವಿಯೇ ಗಾಯತ್ರ್ಯಭಿಧಾನದಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿವೃತವಾಗಿರುವ ಹೃದಯಾಕಾಶಕ್ಕೂ, ಶಬ್ದಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರ್ಯಭಿಧಾನದಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದುದೂ ಆದ ವಾಕ್ಕಿಗೂ ಆಧಾರಾಧೇಯಭಾವವೂ, ಆದುದರಿಂದಲೇ ಎರಡಕ್ಕೂ ಐಕ್ಯವೂ ಸಹ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇದೇ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಛಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ತಿಳಿಸುತ್ತಾ, ಸಮಸ್ತಲೋಕವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಮೂಲವಾದ ವಾಕ್ಕಿಗೆ ಆಕಾಶವೇ ಆಧಾರವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ.

> ಆಕಾಶೋ ವೈ ನಾಮ ನಾಮರೂಪಯೋರ್ನಿರ್ವಹಿತಾ ತೇ ಯದಂತರಾ ತದ್ಬ್ರಹ್ಮ ತದಮೃತಂ ಸ ಆತ್ಮಾ ।
>
> (ಛಾ. ಉ. ೮-೧೪-೧)

ನಾಮರೂಪಗಳೆಂದು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ವಿಭಾಗವನ್ನು ಕೊಡಲು ಆಕಾಶವೇ ಕಾರಣ. ಇದರಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಗತನಾಗಿರುವವನೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು, ಪರಮಾತ್ಮನು. ಈ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಭಾಷ್ಯದ ದಹರಾಧಿಕರಣದ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಉದ್ಧರಿಸಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಈ ದಹರಾಕಾಶಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

> ಪ್ರಸಿದ್ಧೇಶ್ಚ—ಇತಶ್ಚ ಪರಮೇಶ್ವರ ಏವ ದಹರೋಽಸ್ಮಿನ್ನಂತರಾಕಾಶ ಇತ್ಯುಚ್ಯತೇ । ಯತ್ಕಾರಣಮಾಕಾಶಶಬ್ದಃ ಪರಮೇಶ್ವರೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಃ । ಆಕಾಶೋ ವೈ ನಾಮ.... ....ಸ ಆತ್ಮಾ ಸರ್ವಾಣಿ ಹ ವಾ ಇಮಾನಿ ಭೂತಾನ್ಯಾಕಾಶಾದೇವ ಸಮುತ್ಪದ್ಯಂತೇ (ಛಾ. ಉ. ೧-೯-೧) ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಯೋಗದರ್ಶನಾತ್ ॥
>
> (ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಭಾಷ್ಯ. ೧-೩-೧೭)

ಈ ಅಂತರ್ಹೃದಯಾಕಾಶವೇ ಪರಮೇಶ್ವರನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಬಾಹ್ಯಾವಿರ್ಭಾವಗಳಾದ ನಾಮರೂಪಗಳ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಆಕಾಶವೇ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಈ ಸಕಲಭೂತಗಳೂ ಆಕಾಶದಿಂದಲೇ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತವೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳಿದ್ದು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಸಹ ದಹರಾಕಾಶವು ಬ್ರಹ್ಮಾವಾಸಸ್ಥಾನವೆಂದು ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯೇ ಎಂದು ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

> ಸಾ ಇಯಂ ಶಬ್ದಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಿಕಾ ವಾಕ್ ಉತ್ಕೃಷ್ಟೇ ಹೃದಯಾಕಾಶೇ ಮೂಲಾಧಾರೇ ಸಹಸ್ರಾಕ್ಷರಾ ಅನೇಕಾಕಾರೇಣ ವ್ಯಾಪ್ತಾ ಭವತಿ ॥
>
> (ಶಂ. ಭಾ.)

ಶಬ್ದಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದ ಈ ವಾಕ್ಕು ಅತಿಶಯವಾದುದೂ ಹೃದಯಾಕಾಶರೂಪವಾದುದೂ ಆದ ಮೂಲಾಧಾರದಲ್ಲಿದ್ದು ಅಪರಿಮಿತವಾದ ಆಕಾರಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ವಿಶ್ವವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತದೆ. ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ವರ್ಣನದಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯಭಿಧಾನವಾದ ಶಬ್ದಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೂ ಆಕಾಶಾತ್ಮಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವು. ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಖ್ಯವಾದ ಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

೨೧. ಪರತತ್ತ್ವದ ಜ್ಯೋತೀರೂಪ.

ಅಥ ಯ ಏಷೋಽಂತರೇ ಹೃತ್ಪುಷ್ಕರ ಏವಾಶ್ರಿತೋಽನ್ನಮತ್ತಿ ಸ ಏಷೋಽಗ್ನಿರ್ದಿವಿ ಶ್ರಿತಃ ಸೌರಃ ಕಾಲಾಖ್ಯೋಽದೃಶ್ಯಃ ಸರ್ವಭೂತಾನ್ಯನ್ನಮತ್ತೀತಿ । ಕಃ ಪುಷ್ಕರಃ ಕಿಂಮಯೋ ವೇತಿ। ಇದಂ ವಾವ ತತ್ಪುಷ್ಕರಂ ಯೋಽಯಮಾಕಾಶೋಽಸ್ಯೇಮಾಶ್ಚತಸ್ರೋ ದಿಶಶ್ಚತಸ್ರ ಉಪ-ದಿಶೋ ದಲಸಂಸ್ಥಾ ಆಸಂ । ಅರ್ವಾಗ್ನಿಚರತ ಏತೌ ಪ್ರಾಣಾದಿತ್ಯಾ ಏತಾ ಉಪಾಸೀತೋ-ಮಿತ್ಯೇತದಕ್ಷರೇಣ ವ್ಯಾಹೃತಿಭಿಃ ಸಾವಿತ್ರ್ಯಾ ಚೇತಿ ॥

(ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್. ೬-೨)

ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಅನ್ನವನ್ನು ಭುಜಿಸುತ್ತಿರುವ ಪುರುಷನೇ ಸರ್ವಭಕ್ಷಕನೂ ಕಾಲಾತ್ಮನೂ ಆದಿತ್ಯರೂಪಿಯೂ ಆದ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕವಾವುದು ? ಇದರ ಸ್ವರೂಪವೇನು ಎಂದರೆ, ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಆಕಾಶವೇ ಈ ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕವು. ನಾಲ್ಕು ಮುಖ್ಯದಿಕ್ಕುಗಳೂ ನಾಲ್ಕು ಉಪದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಸಹ ಈ ಆಕಾಶಾತ್ಮಕವಾದ ಪುಷ್ಕರದ ದಳಗಳು. ಪುಷ್ಕರಸ್ಥವಾದ ಆತ್ಮನೂ ಆಕಾಶಸ್ಥನಾದ ಆದಿತ್ಯನೂ ಸಹ ಪರಸ್ಪರ ಅಭಿಮುಖರಾಗಿದ್ದಾರೆ. **ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ** ಎಂಬ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳಿಂದಲೂ, ಅಕ್ಷರವಾದ ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಪ್ರಣವದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು **ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಧೀಮಹಿ** ಎಂಬ ಸಾವಿತ್ರೀರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರೀಪಠನದಿಂದಲೂ ಸಹ ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಉಪದೇಶಿಸಿದೆ.

ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಎಂಬ ವಿಭಾಗವು ಜ್ಯೋತಿರೂಪನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಂತೆಯೇ **ಪ್ರಣವ** ಮತ್ತು **ಗಾಯತ್ರೀ**ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸುತ್ತದೆ. **ಬ್ರಹ್ಮವು** ಸಾಧ್ಯ ; **ಪ್ರಣವ** ಮತ್ತು **ಗಾಯತ್ರಿ**ಗಳು ಸಾಧನಗಳೆಂಬ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಉಪಾಸ್ಯ ಮತ್ತು ಉಪಾಸನಸಾಧನ ಎಂಬ ಲೌಕಿಕವಾದ ವಿಭಾಗ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಈ ಸಾಧ್ಯವೂ ಸಾಧನವೂ ಒಂದೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಶ್ರುತಿಯು ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿಯಲು ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಸಾಧನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಈ ಸಾಧನವು ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದುದು. ಆದುದರಿಂದ, ಸಾಧ್ಯವಾದ ಪರತತ್ತ್ವದ ಜ್ಯೋತಿಸ್ಸ್ವರೂಪವೇನು ? ಸಾಧನವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಣವದ ಜ್ಯೋತಿಸ್ಸ್ವರೂಪವಾವುದು ಮತ್ತು ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನರಿಯುವ ಧ್ಯಾನದ ಸ್ವರೂಪವೇನು, ತತ್ಸವಿತುಃ

ಎಂಬ ಮಹಾಮಂತ್ರವೊಂದರಲ್ಲೇ ಈ ಸಾಧ್ಯ, ಸಾಧನ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನ ಎಂಬ ಮೂರು ರೂಪಗಳೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿವೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದೇ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಸದ್ಯಃ ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಸ ತ್ರೇಧಾತ್ಮಾನಂ ವ್ಯಾಕುರುತಾದಿತ್ಯಂ ತೃತೀಯಂ ವಾಯುಂ ತೃತೀಯಂ ಸ ಏಷ ಪ್ರಾಣಸ್ತ್ರೇಧಾ ವಿಹಿತಃ । ತಸ್ಯ ಪ್ರಾಚೀ ದಿಕ್ಶಿರೋಽಸೌ ಚಾಸೌ ಚೇರ್ಮೌ । ತಸ್ಯ ಪ್ರಾಚೀ ದಿಕ್ಶಿರೋಽಸೌ ಚೇರ್ಮೌ । ಅಥಾಸ್ಯ ಪ್ರತೀಚೀ ದಿಕ್ಪುಚ್ಛಮಸೌ ಚಾಸೌ ಚ ಸಕ್ಥ್ಯೌ ದಕ್ಷಿಣಾ ಚೋದೀಚೀ ಚ ಪಾರ್ಶ್ವೇ ದ್ಯೌಃ ಪೃಷ್ಠಮಂತರಿಕ್ಷಮುದರಮಿಯಮುರಃ ಸ ಏಷೋಽಪ್ಸು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತೋ ಯತ್ರ ಕ್ವ ಚೈತಿ ತದೇವ ಪ್ರತಿತಿಷ್ಠತ್ಯೇವಂ ವಿದ್ವಾನ್ ।

(ಬೃ. ಉ. ೧-೨-೩)

ಮೇಧ್ಯಾತ್ಮವೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾದ ಈ ಪರಬ್ರಹ್ಮವು ಮೂರು ವಿಧವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಒಂದು ಪಾರ್ಥಿವಾಗ್ನಿ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಇನ್ನೊಂದು ಆದಿತ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರನೆಯದು ವಾಯುರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದವು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳ ಪ್ರಾಣವೇ ಈ ಮೂರು ಅವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆಯೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಅಗ್ನ್ಯಾದಿ ಜ್ಯೋತಿಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಈ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ಸಹ ಅಶ್ವದ ಅವಯವಗಳಂತಿವೆ. ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕೇ ಇದರ ತಲೆ, ಮುಂಭಾಗದ ಕಾಲುಗಳು ಮತ್ತು ಪಾರ್ಶ್ವಗಳು. ಪಶ್ಚಿಮವೇ ಇದರ ಹಿಂಭಾಗದ ಪಾದಗಳು ಮತ್ತು ಹಿಂಭಾಗದ ಎರಡು ಪಾರ್ಶ್ವಗಳು. ಎರಡು ಭಾಗದ ಎಲುಬುಗಳೂ ಸಹ ದಕ್ಷಿಣೋತ್ತರರೂಪಗಳು. ಪೃಷ್ಠವೇ ದ್ಯುಲೋಕವು. ಉದರವೇ ಅಂತರಿಕ್ಷವು. ಉರಸ್ಸೇ ಪೃಥ್ವಿಯು. ಅದು ಅಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನೂ ಸಹ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮೂರು ವಿಧವಾದ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ವಿವರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು ತ್ರಯಃ ಕೇಶಿನಃ ಋತುಥಾ ವಿ ಚಕ್ಷತೇ । (ಋ. ಸಂ. ೧೬೪-೪೪) ಇತ್ಯಾದಿ ಋಕ್ಕುಗಳ ವಿಶೇಷವಿಷಯ ಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ವರ್ಣಿತವಾದ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯ ಮೂರು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಈ ಮೂರು ವಿಧವಾದ ಜ್ಯೋತಿಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಅಥವಾ ತದ್ರೂಪವೇ ಆಗಿರುವ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮವು, ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನು. ಈ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನೇ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ,

ಕೇಶ್ಯಗ್ನಿಂ ಕೇಶೀ ವಿಷಂ ಕೇಶೀ ಬಿಭರ್ತಿ ರೋದಸೀ ।
ಕೇಶೀ ವಿಶ್ವಂ ಸ್ವರ್ದೃಶೇ ಕೇಶೀದಂ ಜ್ಯೋತಿರುಚ್ಯತೇ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೩೬-೧)

ಕೇಶಿಯು, ಎಂದರೆ, ಪ್ರಕಾಶಮಾನನೂ ರಶ್ಮ್ಯಾತ್ಮಕನೂ ಆದ ಆದಿತ್ಯನು ಅಗ್ನಿಯನ್ನೂ ಉದಕವನ್ನೂ ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ ಅವನೇ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಸಕಲ ವಿಶ್ವವೂ ಅವನ ಪ್ರಭಾಮಯವಾದ ಸ್ವರೂಪವನು. ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ವಿಶ್ವಪ್ರಭುವಿಗೆ ಕೇಶಿಯೆಂಬ ಹೆಸರು ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

ಯಜ್ಜ್ಯೋತಿರಮೃತಂ ಬ್ರಹ್ಮ ಯದ್ಯೋಗಾತ್ಸಮುಪಾಶ್ನುತೇ ।
ತಜ್ಜ್ಞಾನಮಭಿತುಷ್ಟಾವ ಸೂಕ್ತೇನಾಥ ಬೃಹಸ್ಪತಿಃ ॥

(ಬೃ. ದೇ. ೭-೧೧೯)

ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಜ್ಯೋತಿಯೇ ಜ್ಞಾನವು. ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಸಾಧ್ಯ. ಆ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನೇ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯು (ಋ. ಸಂ. ೧೦-೭೧) ಸ್ತುತಿಸಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಬೃಹದ್ದೇವತೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆ.

ಯತ್ರ ಜ್ಯೋತಿರಜಸ್ರಂ ಯಸ್ಮಿಲ್ಲೋಕೇ ಸ್ವರ್ಹಿತಂ ।
ತಸ್ಮಿನ್ ಮಾಂ ಧೇಹಿ ಪವಮಾನಾಮೃತೇ ಲೋಕೇ ಅಕ್ಷಿತ ಇಂದ್ರಾಯೇಂದೋ ಪರಿ ಸ್ರವ ॥
(ಋ ಸ. ೯-೧೧೩-೭)

ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪದ ವಿವರಣವಿದೆ. ಇಂತಹ ಜ್ಯೋತೀರೂಪ ವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವು, **ಭೂಃ**, **ಭುವಃ**, **ಸ್ವಃ** ಎಂಬ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯ ಎಂಬ ಮೂರು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಮೇಲಿನ ವಾಕ್ಯಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಈ ಮೂರು ಜ್ಯೋತಿಗಳೂ ನಾಮಾಂತರಗಳಿಂದಲೂ ಸಹ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ

ಅಗ್ನಿರ್ವಾಯುರಾದಿತ್ಯಃ ಕಾಲೋ ಯಃ ಪ್ರಾಣೋಽನ್ನಂ ಬ್ರಹ್ಮಾ ರುದ್ರೋ ವಿಷ್ಣುರಿತ್ಯೇಕೇಽನ್ಯ ಮಭಿಧ್ಯಾಯಂತಿ ...॥

(ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್. ೪-೫)

ಈ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯ ಮೂರು ರೂಪಗಳನ್ನು ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು, ಆದಿತ್ಯ ಎಂದು ಕೆಲವರೂ, ಕಾಲ, ಪ್ರಾಣ ಅನ್ನ ಎಂದು ಕೆಲವರೂ, ಬ್ರಹ್ಮ, ರುದ್ರ ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣು ಎಂದು ಕೆಲವರೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿ ಉಪಾಸನೆ ಮಾಡುವರು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಅತ್ಯುತ್ತಮವೂ ಸತ್ಯಾತ್ಮಕವೂ ಆಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ಮೂರ್ತರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೀರಿದ ಯಾವ ತತ್ತ್ವವು ತುರೀಯವೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವುದೋ ಅದೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ತಿನ ಸ್ತುತಿ ಇದೆ. ಇದೇ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಪರತತ್ತ್ವದ ತುರೀಯಪಾದವೆಂದು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಪಾದ ಗಳನ್ನು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾ, **ತಸ್ಯಾ ಉಪಸ್ಥಾನಂ ಗಾಯತ್ರ್ಯೇಕಪದೀ, ದ್ವಿಪದೀ, ತ್ರಿಪದೀ, ಚತುಷ್ಪದ್ಯಪದಸಿ ನ ಹಿ ಪದ್ಯಸೇ । ನಮಸ್ತೇ ತುರೀಯಾಯ ದರ್ಶತಾಯ ಪದಾಯ ಪರೋರಜಸೇ** (ಬೃ. ಉ. ೫-೧೪-೭) ಎಂದು ಸ್ತುತಿಸಿದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳನ್ನೂ, ಪರೋರಜಸೇ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳ ವಿಶೇಷಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದೆ.

---

೨೨. ಪರಂಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಮೂರ್ತರೂಪಗಳು (ಭೂರಾದಿ ವ್ಯಾಹೃತಿವಿಭಾಗಗಳು)

ಪರಂಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವು ಯಾವ ರೀತಿ, ಅಗ್ನ್ಯಾದಿ ಜ್ಯೋತೀರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಮಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೋ, ಅದೇ ರೀತಿ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಣವವೂ ಸಹ ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯರೂಪ ವಾದ ಜ್ಯೋತಿಗಳಿಗೆ ಆಧಾರವಾದ ಭೂರಾದಿ ಲೋಕತ್ರಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು ಈ ಪ್ರಣವವು ಪರಬ್ರಹ್ಮನೇ ಅಲ್ಲದೇ ಬೇರೆಯಲ್ಲ ಎಂಬುದೂ ಸಹ ಖಚಿತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಣವಾತ್ಮಕ

ವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ತ್ರಿಪ್ರಕಾರಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ತತ್ತದ್ದೇಶಕಾಲೀನವಾದ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪಾನುಗುಣವಾದ ನಾಮಾಂತರಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವುದೂ ಮತ್ತು ಸಾವಿತ್ರ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯಿಂದ ಪರಬ್ರಹ್ಮರೂಪಾತ್ಮಕ ವೆಂದು ಸ್ತುತವಾಗಿರುವುದೂ ಸಹ ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿಶದವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ, ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ, ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಣವವೂ ಸಹ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಒಂದೇ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವದ ನಾಮಾಂತರಗಳು, ಎಂಬುದೂ ಸಹ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. **ಉಪಾಸೀತ ಓಮಿತ್ಯೇತದಕ್ಷರೇಣ ವ್ಯಾಹೃತಿಭಿಃ ಸಾವಿತ್ರ್ಯಾ ಚೇತಿ** ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳಿಂದಲೂ, ಪ್ರಣವದಿಂದಲೂ, ಸಾವಿತ್ರೀಪಠನದಿಂದಲೂ (೩-೬೨-೧೦) ಧ್ಯಾನವನ್ನಾಚರಿಸಿ ಬ್ರಹ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಯಾವ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆಯೋ ಅದೇ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವು ರೂಪದಲ್ಲೂ ಪ್ರಣವರೂಪದಲ್ಲೂ ಪರಿಣಮಿತವಾಗಿರುವುದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿ, ಗಾಯತ್ರಿಯಿಂದ ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ.

> **ದ್ವೇ ವಾವ ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ರೂಪೇ ಮೂರ್ತಂ ಚಾಮೂರ್ತಂ ಚಾಥ ಯದಸತ್ಯಂ ಯದಮೂರ್ತಂ ತತ್ಸತ್ಯಂ ತದ್ಬ್ರಹ್ಮ ತಜ್ಜ್ಯೋತಿಃ ಯಜ್ಜ್ಯೋತಿಃ ಸ ಆದಿತ್ಯಃ ಸ ವಾ ಏಷ ಓಮಿತ್ಯೇತದಾತ್ಮಾಭವತ್ ಸ ತ್ರೇಧಾತ್ಮಾನಂ ವ್ಯಕುರುತಾ ಓಮಿತಿ ತಿಸ್ರೋ ಮಾತ್ರಾ ಏತಾಭಿಃ ಸರ್ವಮಿದಮೋತಂ ಪ್ರೋತಂ ಚೈವಾಸ್ಮೀತ್ಯೇವಂ ಹ್ಯಾಹೈತದ್ವಾ ಆದಿತ್ಯ ಓಮಿತ್ಯೇವಂ ಧ್ಯಾಯತ ಆತ್ಮಾನಂ ಯುಂಜೀತೇತಿ ॥**
>
> (ಮೈ. ಉ. ೬-೩)

ಬ್ರಹ್ಮನ ರೂಪಗಳು ಎರಡು. ಮೂರ್ತ ಮತ್ತು ಅಮೂರ್ತ. ಮೂರ್ತವು ಅಸತ್ಯ. ಅಮೂರ್ತವು ಸತ್ಯ. ಅದೇ ಸತ್ಯಾತ್ಮಕವೂ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವೂ ಆದ ಬ್ರಹ್ಮವಾಗಿದೆ. ಈ ಜ್ಯೋತಿಯೇ ಆದಿತ್ಯನು. ಈ ಜ್ಯೋತಿರೂಪನೂ ಆದಿತ್ಯಾತ್ಮನೂ ಆದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಪ್ರಣವವೇ ಆತ್ಮನು. (ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅಗ್ನಿ, ಆದಿತ್ಯ ಮತ್ತು ವಾಯು ಎಂದು ಮೂರು ರೂಪಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿತನಾದನು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ರೀತಿಯ ವಿಭಾಗವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ). ಈ ಪ್ರಣವವು ಅಕಾರ, ಉಕಾರ ಮತ್ತು ಮಕಾರ ಎಂದು ಮೂರು ರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಪ್ರಣವದ ಈ ಅ, ಉ ಮತ್ತು ಮ ಎಂಬ ಅವಯವಗಳಿಂದಲೇ ಸಮಸ್ತಪ್ರಪಂಚವೂ ಸಹ ಓತಪ್ರೋತಗಳಂತೆ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿವೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ, ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕನಾದ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಪ್ರಣವಾತ್ಮನೆಂದೇ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು

ಮೂರ್ತರೂಪದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಣವದ ಸ್ವರೂಪವು ತ್ರಿಪ್ರಕಾರವಾಗಿದೆ. ಈ ಭಾಗಗಳೇ ಪರಮಾತ್ಮನ ಅವಯವಗಳೆಂದೂ ಕರೆಯಲ್ಪಡಬಹುದು. ಅವುಗಳ ರೂಪಗಳು ಈ ರೀತಿಯಿವೆ—

ಅಥಾನ್ಯತ್ರಾಪ್ಯುಕ್ತಂ ಸ್ವನವತ್ಯೇಷಾಸ್ಯ ತನೂರ್ಯಾ ಓಮಿತಿ (ಅ. ಉ. ಮ.)

ಅಥ ಸ್ತ್ರೀ, ಪುಂ, ನಪುಂಸಕ ಇತಿ	....	ಲಿಂಗವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಅಗ್ನಿಃ, ವಾಯುಃ, ಆದಿತ್ಯ ಇತಿ	....	ಭಾಸ್ವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಬ್ರಹ್ಮ, ರುದ್ರೋ. ವಿಷ್ಣುರಿತಿ	....	ಅಧಿಪತಿವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಗಾರ್ಹಪತ್ಯೋ ದಕ್ಷಿಣಾಗ್ನಿ ರಾಹವನೀಯ ಇತಿ	....	ಮುಖವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಋಗ್ಯಜುಃ ಸಾಮೇತಿ	....	ವಿಜ್ಞಾನವತ್ಯೇಷಾ

ಅಥ ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಇತಿ .... ಲೋಕವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಭೂತಂ ಭವ್ಯಂ ಭವಿಷ್ಯದಿತಿ .... ಕಾಲವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಪ್ರಾಣೋಽಗ್ನಿಸ್ಸೂರ್ಯ ಇತಿ .... ಪ್ರತಾಪವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಅನ್ನಮಾಪಶ್ಚಂದ್ರಮಾ ಇತಿ .... ಆಪ್ಯಾಯನವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಬುದ್ಧಿರ್ಮನೋಽಹಂಕಾರ ಇತಿ .... ಚೇತನವತ್ಯೇಷಾ
ಅಥ ಪ್ರಾಣೋಽಪಾನೋ ವ್ಯಾನ ಇತಿ .... ಪ್ರಾಣವತ್ಯೇಷಾ

ಇತ್ಯತ ಓಮಿತ್ಯುಕ್ತೇನೈತಾಃ ಪ್ರಸ್ತುತಾ ಅರ್ಚಿತಾ ಅರ್ಪಿತಾ ಭವಂತೀತ್ಯೇವಂ .... ಬ್ರಹ್ಮಯದೋ-ಮಿತ್ಯೇತದಕ್ಷರಮಿತಿ ।

(ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್. ೬–೫)

ಸ್ತ್ರೀ, ಪುಮಾನ್ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕಗಳೆಂಬುದು ಲಿಂಗಾತ್ಮಕವಾದ ವಿಭಾಗವು. ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯ ಎಂಬುದು ಪ್ರಕಾಶಾತ್ಮಕವಾದುದು. ಬ್ರಹ್ಮ, ರುದ್ರ ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣು ಎಂಬುದು ಅಧಿಪತಿರೂಪವಾದುದು. ಗಾರ್ಹಪತ್ಯ, ದಕ್ಷಿಣಾಗ್ನಿ ಮತ್ತು ಆಹವನೀಯ ಎಂಬುದು ಮುಖಾತ್ಮಕವು. ಋಕ್, ಯಜುಃ ಮತ್ತು ಸಾಮ ಎಂಬುದು ವಿಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವು ; ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಎಂಬು ಲೋಕಾತ್ಮಕವೂ ; ಭೂತ, ವರ್ತಮಾನ, ಭವಿಷ್ಯತ್ ಎಂದು ಕಾಲಾತ್ಮಕವೂ, ಪ್ರಾಣ, ಅಗ್ನಿ, ಸೂರ್ಯ ಎಂದು ಪ್ರತಾಪರೂಪವೂ, ಅನ್ನ, ಆಪಃ, ಚಂದ್ರಮಾಃ ಎಂದು ವೃದ್ಧಿಸ್ವರೂಪವೂ; ಬುದ್ಧಿ, ಮನಃ, ಅಹಂಕಾರ ಎಂದು ಚೈತನ್ಯರೂಪವೂ ; ಪ್ರಾಣ, ಅಪಾನ ಮತ್ತು ವ್ಯಾನ ಎಂಬ ಪ್ರಾಣರೂಪವೂ ಉಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಪ್ರಣವರೂಪದಿಂದ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು. ಸಕಲ ಜಗತ್ತೂ ಸಹ ಪ್ರಣವಾವಯವಗಳಾದ ವ್ಯಾಹೃತಿಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ, ತತ್ಸವಿತುಃ ಎಂಬ ಸವಿತೃದೇವತಾ ಪ್ರಾರ್ಥನಾರೂಪವಾದ ಮಂತ್ರದಿಂದಲೇ ಈ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಆರಾಧಿಸಬೇಕು.

೨೪. ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿ ಜಗದ್ರೂಪಗಳಾದ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳೇ ತನ್ಮೂಲವಾದ ಬ್ರಹ್ಮದ ಉಪಾಸನೆಗೆ ಮುಖ್ಯಸಾಧನ

ಮೇಲಿನ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ಇದರ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲೂ ಸಹ ಎರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿ ಲೋಕತ್ರಯವೂ ಭೂರಾದಿ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದವೆಂದೂ, ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ, ಗಾಯತ್ರ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮೋಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಅಥಾವ್ಯಾಹೃತಂ ವಾ ಇದಮಾಸೀತ್ ಸ ಸತ್ಯಂ ಪ್ರಜಾಪತಿಸ್ತಪಸ್ತಪ್ತ್ವಾನುವ್ಯಾಹರದ್ಭೂರ್ಭುವಸ್ಸ್ವರಿತ್ಯೇಷೈವಾಸ್ಯ ಪ್ರಜಾಪತೇಃ ಸ್ಥವಿಷ್ಠಾ ತನೂರ್ಯಾ ಲೋಕವತೀತಿ ಸ್ವರಿತ್ಯಸ್ಯಾಃ ಶಿರೋ ನಾಭಿರ್ಭುವೋ ಭೂಃ ಪಾದಾ ಆದಿತ್ಯಶ್ಚಕ್ಷುಃ । ಚಕ್ಷುರಾಯತ್ತಾ ಹಿ ಪುರುಷಸ್ಯ ಮಹತೀ ಮಾತ್ರಾ ಚಕ್ಷುಷಾ ಹ್ಯಯಂ ಮಾತ್ರಾಶ್ಚರತಿ ಸತ್ಯಂ ವೈ ಚಕ್ಷುರಕ್ಷಿಣ್ಯವಸ್ಥಿತೋ ಹಿ ಪುರುಷಃ

ಸರ್ವಾರ್ಥೇಷು ಚರತ್ಯೇತಸ್ಮಾತ್ ಭೂರ್ಭುವಃ ಸ್ವರಿತ್ಯುಪಾಸೀತಾನೇನ ಹಿ ಪ್ರಜಾಪತಿರ್ವಿಶ್ವಾತ್ಮಾ ವಿಶ್ವಚಕ್ಷುರಿವೋಪಾಸಿತೋ ಭವತೀತ್ಯೇವಂ ಹ್ಯಾಹೈಷಾ ವೈ .... ತಸ್ಮಾದೇಷೋಪಾಸೀತ ||

(ಮೈ. ಉ. ೬-೬)

ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಶ್ವವು ಅವ್ಯಾಹೃತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಸತ್ಯಾತ್ಮನೂ, ಪ್ರಜಾಪತಿರೂಪನೂ ಆದ ಪರಮಪುರುಷನು ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸಿ ಭೂಃ, (ಪೃಥ್ವೀ), ಭುವಃ (ಅಂತರಿಕ್ಷ), ಸ್ವಃ (ಆದಿತ್ಯಲೋಕ) ಎಂದು ವ್ಯಾಹರಿಸಿದನು. ಇದೇ ಪ್ರಜಾಪತಿಯ ಪ್ರಪಂಚಾತ್ಮಕವಾದ ಸ್ಥೂಲರೂಪವು. ಆದಿತ್ಯಲೋಕವೇ ಈ ರೂಪದ ಶಿರಸ್ಸು ಅಂತರಿಕ್ಷವೇ ನಾಭಿಯು. ಪೃಥ್ವಿಯೇ ಪಾದಗಳು. ಸರ್ವವನ್ನೂ ವೀಕ್ಷಿಸಲು ಸಾಧನವಾದ ಚಕ್ಷುಸ್ಸೇ ಆದಿತ್ಯರೂಪವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಎಂಬ ವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪದ ಸಾಧನದಿಂದ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಜಾಪತಿರೂಪನಾದ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಸಕಲಲೋಕಗಳಿಗೂ ಅಂತರಾತ್ಮನು, ದಿವ್ಯಚಕ್ಷುಸ್ಸು ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಪೂಜ್ಯನು. ಸಕಲ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವೂ ಯಾವ ಪ್ರಜಾಪತಿರೂಪನಾದ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆಯೋ ಆ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಸಾವಿತ್ರ್ಯಾಖ್ಯವಾದುದೂ, ವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪವಾದುದೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರೀಮಂತ್ರದಿಂದಲೇ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು. ಅದರ ಕ್ರಮವೇನೆಂದರೆ,

ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಮಿತ್ಯಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯಃ ಸವಿತಾ ಸ ವಾ ಏವಂ ಪ್ರವರಣೀಯ ಆತ್ಮಕಾಮೇನೇತ್ಯಾಹುರ್ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಃ ||

ಅತ್ಯಂತ ಪೂಜ್ಯವಾದ ಆ ಸವಿತೃವಿನ ಮಹತ್ತೇಜಸ್ಸು ಎಂದರೆ, ಆ ಸವಿತೃವಾರು? ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವ ಆದಿತ್ಯನೇ ಸವಿತೃವು. ಆತ್ಮಾನುಸಂಧಾನಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪುರುಷನು ಈ ಸವಿತೃವಿನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿತು ಉಪಾಸಿಸಬೇಕೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳು ಉಪದೇಶಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಧೀಮಹೀತಿ ಸವಿತಾ ವೈ ದೇವಸ್ತತೋ ಯೋಽಸ್ಯ ಭರ್ಗಾಖ್ಯಸ್ತಂ ಚಿಂತಯಾಮೀತ್ಯಾಹುರ್ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಃ ||

ಆ ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯೋಣ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಿಸೋಣ. ಈ ಸವಿತೃವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು. ಇದರ ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳ ಉಪದೇಶವಾಗಿದೆ.

ಧಿಯೋ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ ಇತಿ ಬುದ್ಧಯೋ ವೈ ಧಿಯಃ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾದಿತಿ ಬುದ್ಧಯೋ ವೈ ಧಿಯಸ್ತಾ ಯೋಽಸ್ಮಾಕಂ ಪ್ರಚೋದಯಾದಿತ್ಯಾಹುರ್ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಃ ||

(ಮೈ ಉ. ೬-೭)

ಅದೇ ಸವಿತೃವು ನಮಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಿ. ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವನ್ನರಿಯಲು ನಮಗೆ ಚೈತನ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತತ್ಸವಿತುಃ ಎಂಬ ಋಕ್ಕಿನ ನಿರ್ವಚನರೂಪವಾದ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅದನ್ನು ಇದೇ ಮಂತ್ರದ ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

೨೪. ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಈ ಜ್ಯೋತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ.

———

ಅಥ ಯದತಃ ಪರೋ ದಿವೋ ಜ್ಯೋತಿರ್ದೀಪ್ಯತೇ ವಿಶ್ವತಃ ಪೃಷ್ಠೇಷು ಸರ್ವತಃ ಪೃಷ್ಠೇಷ್ವನು-ತ್ತಮೇಷೂತ್ತಮೇಷು ಲೋಕೇಷ್ವಿದಂ ವಾವ ತದ್ಯದಿದಮಸ್ಮಿನ್ನಂತಃ ಪುರುಷೇ ಜ್ಯೋತಿಃ ॥

(ಛಾ. ಉ ೩-೧೩-೭)

ದ್ಯುಲೋಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೀರಿದುದೂ ಮತ್ತು ಯಾವುದನ್ನು ಮೀರಿ ಇತರ ಯಾವ ಲೋಕವೂ ಇಲ್ಲವೋ ಅಂತಹ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಹಾಜ್ಯೋತಿಯು ಬೆಳಗುವುದೋ ಅದೇ ಜ್ಯೋತಿಯು ಪುರುಷನ ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯಾವ ಮಹತ್ತೇಜಸ್ಸು ಛಾಂದೋಗ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ಇಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ಈ ಜ್ಯೋತಿಯೇ ಪರತತ್ತ್ವದ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ **ಜ್ಯೋತಿಶ್ಚರಣಾಭಿಧಾನಾತ್** ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆ. (ಬ್ರ. ಸೂ. ೧-೧-೨೫) ಮತ್ತು ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದಾದ ಆಶಂಕವನ್ನು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಯಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹೇಳಿರುವ ಸಮಾಧಾನವೂ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. **ಛಂದೋಭಿಧಾನಾನ್ನೇತಿ ಚೇನ್ನ** (೧-೧-೨೬) ಎಂಬ ಸೂತ್ರವನ್ನೂ ಸಹ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿ ಛಂದೋರೂಪಿಯಾದ **ಗಾಯತ್ರಿ**ಯೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದುದೆಂಬು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಈ ಛಂದಸ್ಸಿನಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೆಂದೂ ಸಹ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಗಾಯತ್ರಾಖ್ಯಚ್ಛಂದೋದ್ವಾರೇಣ ತದನುಗತೇ ಬ್ರಹ್ಮಣಿ ಚೇತಸೋಽರ್ಪಣಂ ಚಿತ್ತಸಮಾಧಾನ-ಮನೇನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಕ್ಯೇನ ನಿಗದ್ಯತೇ ।

(ಬ್ರ. ಸೂ. ಶಂ. ೧-೧-೨೫)

ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಛಂದಸ್ಸಿನ ಮೂಲಕವೇ ತದನುಗತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಚೇತಸ್ಸನ್ನರ್ಪಿಸಿ ತದಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ **ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಧೀಮಹಿ** ಎಂಬ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಲ್ಲಿ **ಧೀಮಹಿ** ಎಂಬ ಪದವು ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನ ಎರಡು ಪ್ರಕಾರವನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. **ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕಂ ತೇಜಃ ಧ್ಯೇಯತಯಾ ಮನಸಾ ಧಾರಯಾಮಃ** ಎಂದು ಸಾಯಣರು ಧೀಮಹಿ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. **ಶಾಧಿ ಯಾಂ ದೇವತಾಮುಪಾಸ್ಯೇ** (ಛಾ. ಉ. ೪-೨-೨) **ತಂ ಪಶ್ಯತೇ ನಿಷ್ಕಲಂ ಧ್ಯಾಯಮಾನಃ** (ಮುಂ. ಉ. ೩-೧-೮) ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ "**ಉಪಾಸ್**" "**ವಿದ್**" "**ಧ್ಯೈ**" ಎಂಬ ಮೂರು ಧಾತುಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಧ್ಯಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಜ್ಞಾನವೆಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರುವಂತೆ **ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಧೀಮಹಿ** ಎನ್ನುವಾಗಲೂ ಸಹ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನವೆಂದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಈ ಧ್ಯಾನವು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮೂಲಕ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ, ಇದರ ಪ್ರಕಾರವೇನು ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಯುಂಜತೇ ಮನ ಉತ ಯುಂಜತೇ ಧಿಯೋ ವಿಪ್ರಾ ವಿಪ್ರಸ್ಯ ಬೃಹತೋ ವಿಪಶ್ಚಿತಃ ।
ವಿ ಹೋತ್ರಾ ದಧೇ ವಯುನಾವಿದೇಕ ಇನ್ಮಹೀ ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ಪರಿಷ್ಟುತಿಃ ॥

(ಋ. ಸಂ ೫-೮೧-೧)

ಮೇಧಾವಿಗಳಾದ ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಸವಿತ್ರಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ವರ್ಣಿಸುವ ಈ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಪುರುಷನ ಧ್ಯೇಯವೆಲ್ಲವೂ ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಧ್ಯಾನವು ಯಾವ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿರಬೇಕು ? ಧ್ಯಾನದ ವಿಷಯವೇನು ? ಬ್ರಹ್ಮಪರವಾದ ಈ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸಾಧನವೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ? ಅಥವಾ ಗಾಯತ್ರೀರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ?

೨೫. ಧ್ಯಾನಸಾಧಕವಾದುದೂ, ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಆದ ಪ್ರಣವದ ಸ್ವರೂಪ.

ತೇಜೋಜ್ಯೋತಿರ್ಯಜ್ಜ್ಯೋತಿಃ ಸ ಆದಿತ್ಯಃ ಸ ವಾ ಏಷ ಓಮಿತ್ಯೇತದಾತ್ಮಾಭವತ್ ಸ ತ್ರೇಧಾತ್ಮಾ-
ನಂ ವ್ಯಕುರುತಾ ಓಮಿತಿ ತಿಸ್ರೋ ಮಾತ್ರಾ ಏತಾಭಿಃ ಸರ್ವಮಿದಮೋತಂ ಪ್ರೋತಂ
ಚೈವಾಸ್ಮೀತ್ಯೇವಂ ಹ್ಯಾಹೈತದ್ವಾ ಆದಿತ್ಯ ಓಮಿತ್ಯೇವಂ ಧ್ಯಾಯತ ಆತ್ಮಾನಂ ಯುಂಜೀತೇತಿ॥
(ಮೈ. ಉ. ೬-೩)

ಮೇಲೆ ವರ್ಣಿತವಾದ ಆದಿತ್ಯಜ್ಯೋತಿಯು ಓಂಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಅದು ಮೂರು ಪ್ರಕಾರವಾಯಿತು. ವ್ಯಾಹೃತಿತ್ರಯಾತ್ಮಕವಾದ ಈ ಓಂಕಾರದಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಓತಪ್ರೋತರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿವೆಯೆಂದೂ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಈ ಆದಿತ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಭೂರಾದಿ ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತನ್ನೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದುದೂ, ಓಂಕಾರಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಆದ ಪ್ರಣವದ ಮೂಲಕವೇ ಸಾಧ್ಯವು. ಈ ಪ್ರಣವಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೇ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಸಕಲ ಜಗತ್ತುಗಳ ಐಕ್ಯವೂ ಸಹ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ಏತತ್ತೇಜೋ ಯದಸಾವಾದಿತ್ಯ ಓಮಿತ್ಯೇತದಕ್ಷರಸ್ಯ ಚೈತತ್ ತಸ್ಮಾದೋಮಿತ್ಯನೇನೈತದುಪಾ-
ಸೀತಾಜಸ್ರಂ ಇತ್ಯೇಕೋಽಸ್ಯ ಸಂಬೋಧಯಿತಾ ॥
(ಮೈ. ಉ. ೬-೪)

ಸಮಸ್ತವಿಶ್ವಕ್ಕೂ ಏಕಮಾತ್ರ **ಸಂಬೋಧಯಿತೃ** (ಪ್ರಕಾಶಕನು) ವಾಗಿರುವವನೂ, ಪ್ರಣವಾತ್ಮನೂ ಆದ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೇ ಅರಿಯಬೇಕು. ಆದರೆ ಧ್ಯಾನಸಾಧನವಾಗಿರುವಾಗ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಪ್ರಣವಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಎರಡರ ಸ್ವರೂಪವೂ ಭೂರಾದಿ ವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪಾತ್ಮಕವೇ ಆಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಪ್ರಣವವೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅವಯವವೇ ಆಗಿದೆ.

ನವಾಕ್ಷರಾಣಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯಷ್ಟೌ ತಾನಿ ಯಾನ್ಯನ್ವಾಹ ಪ್ರಣವೋ ನವಮಃ ॥
(ಶ. ಬ್ರಾ. ೩-೪-೧-೧೫)

ಗಾಯತ್ರಿಯು ನವಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿದೆ. ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಪ್ರಣವವು ಒಂಭತ್ತನೆಯದು. ಇದು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪಠಿಸತಕ್ಕ ಮಂತ್ರದ ಅವಯವವೇ ಆಗಿದೆಯೆಂದು ಧ್ಯಾನಸಾಧನವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ನಿಯತವಾಗಿ ಪಠಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಣವವೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾತ್ಮಕವೇ ಆಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. **ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ** ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನೇ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವೆಂದು ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ತ್ರಿಕಾಲಾತೀತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದರಿಂದ ಪ್ರಣವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಮಂತ್ರವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. **ನ ಹಿ ಪ್ರಣವಾದಧಿಕಂ ಕಿಂಚಿನ್ಮಂತ್ರಜಾತ್ರಮಸ್ತಿ ತ್ರಿಕಾಲಾತೀತಸ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಪ್ರತಿಪಾದಕತ್ವಾತ್.** ಈ ಪ್ರಣವದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

> **ಓಮಿತ್ಯೇತದಕ್ಷರಮಿದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ ತಸ್ಯೋಪವ್ಯಾಖ್ಯಾನಂ ಭೂತಂ ಭವದ್ಭವಿಷ್ಯದಿತಿ ಸರ್ವಮೋಂಕಾರ ಏವ । ಯಚ್ಚಾನ್ಯತ್ತ್ರಿಕಾಲಾತೀತಂ ತದಪ್ಯೋಂಕಾರ ಏವ ॥**
>
> (ಮಾ. ಉ. ೧)

ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವೂ ಓಂಕಾರಮಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಪ್ರಣವವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಎಂಬ ಈ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ,

> **ಯದಿದಂ ಅರ್ಥಜಾತಂ ಅಭಿಧೇಯಭೂತಂ ತಸ್ಯ ಅಭಿಧಾನಾವ್ಯತಿರೇಕಾತ್ ಅಭಿಧಾನಸ್ಯ ಚ ಓಂಕಾರಾವ್ಯತಿರೇಕಾತ್ ಓಂಕಾರ ಏವೇದಂ ಸರ್ವಂ ಪರಂ ಚ ಬ್ರಹ್ಮ ಅಭಿಧಾನಾಭಿಧೇಯೋಪಾಯಪೂರ್ವಕಮೇವ ಗಮ್ಯತ ಇತಿ ಓಂಕಾರ ಏವ । ತಸ್ಯ ಏತಸ್ಯ ಪರಾಪರಬ್ರಹ್ಮರೂಪಸ್ಯ ಅಕ್ಷರಸ್ಯ ಓಂ ಇತ್ಯೇತಸ್ಯ ಉಪವ್ಯಾಖ್ಯಾನಂ ॥**
>
> (ಮಾ. ಉ. ಶ. ಭಾ. ೧)

ನಾಮರೂಪಗಳಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಯಾವ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಭಿಧೇಯವಾಗಿರುವುವೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಓಂಕಾರಮಯವೇ ಆಗಿವೆ. ಅಭಿಧಾನವೂ ಸಹ (ನಿರ್ದೇಶಮಾಡುವ ಕ್ರಮವೂ) ಓಂಕಾರವೇ ಆಗಿದೆ. ಪರಬ್ರಹ್ಮವೂ ಸಹ ಅಭಿಧಾನ ಮತ್ತು ಅಭಿಧೇಯ ಎಂಬ ಸಾಧನದ ಮೂಲಕವಾಗಿಯೇ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತಾದುದರಿಂದ ಅದೂ ಓಂಕಾರವೇ. ಅಂತಹ ಪರಾಪರಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದ ಓಂ ಎಂಬೀ ಅಕ್ಷರದ ಉಪಾಖ್ಯಾನವು ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಅರಿತು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಪ್ರಣವಕ್ಕೂ ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದ ಗಾಯತ್ರೀಜಪನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಣವದ ಮಹತ್ವವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧನವೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾವಯವವೂ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯೂ ಆದ ಪ್ರಣವವೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರೀರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಗವಾಗಿದ್ದು ತದಾತ್ಮಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧಕವಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನೂ ವಿಶದವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

> **ಏತದ್ವಾವ ತತ್ಸ್ವರೂಪಂ ನಭಸಃ ಖೇಽಂತರ್ಭೂತಸ್ಯ ಯತ್ ಪರಂ ತೇಜಸ್ತ್ರೇಧಾಭಿಹಿತಮಗ್ನ್ಯಾವಾದಿತ್ಯೇ ಪ್ರಾಣ ಏತದ್ವಾವ ತತ್ ಸ್ವರೂಪಂ ನಭಸಃ ಖೇಽಂತರ್ಭೂತಸ್ಯ ಯದೋ-**

ಮಿತ್ಯೇತದಕ್ಷರಮನೇನೈವ ತದುದ್ಬುಧ್ಯೈತ್ಯುದಯತ್ಯುಚ್ಛ್ವಸತ್ಯಜಸ್ರಂ ಬ್ರಹ್ಮಧೀಯಾಲಂಬಂ .... ||

(ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್. ೭-೧೧)

ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕದಲ್ಲಿರುವ ಆಕಾಶವೇ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು. ಇದು ಆದಿತ್ಯ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಮಿತವಾಗಿದೆ. (ಇದರ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದೆ) ಹೃತ್ಪುಂಡರೀಕದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವೇ ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಪ್ರಣವವಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಣವದಿಂದಲೇ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ, ಉದಯಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಸರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಜ್ಯೋತಿಯೇ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ಆಲಂಬನವು. ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಮಾತೃವೂ, ವೇದಗಳಿಗೆ ಸಾರಭೂತವೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರೀರೂಪವೇ ಈ ಪ್ರಣವಾತ್ಮಕವಾಗಿದೆ. (ಏತದ್ಭಾವ ತತ್ಸ್ವರೂಪಂ) ಧ್ಯಾನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವರ ಅನುಸಂಧಾನವೇ ಬ್ರಹ್ಮದ ಅನುಸಂಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಈ ಅನುಸಂಧಾನದಿಂದ ಸಾಧ್ಯಸಾಧನಗಳೆರಡೂ ಒಂದೇ ಎಂದರಿಯಬಹುದು. ಈ ಪ್ರಣವವೇ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂಬುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ—

ಓಮಿತಿ ಬ್ರಹ್ಮ | ಓಮಿತೀದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ | ಓಮಿತ್ಯೇತದನುಕೃತಿ ಹ ಸ್ಮ ವಾ ಅಪ್ಯೋ ಶ್ರಾವಯೇತ್ಯಾಶ್ರಾವಯಂತಿ | ಓಮಿತಿ ಸಾಮಾನಿ ಗಾಯಂತಿ | ಓಗ್ಂ ಶೋಮಿತಿ ಶಸ್ತ್ರಾಣಿ ಶಗ್ಂಸಂತಿ | ಓಮಿತ್ಯಧ್ವರ್ಯುಃ ಪ್ರತಿಗರಂ ಪ್ರತಿಗೃಣಾತಿ | ಓಮಿತಿ ಬ್ರಹ್ಮಾ ಪ್ರಸೌತಿ | ಓಮಿತ್ಯಗ್ನಿಹೋತ್ರಮನುಜಾನಾತಿ | ಓಮಿತಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಃ ಪ್ರವಕ್ಷ್ಯನ್ನಾಹ ಬ್ರಹ್ಮೋಪಾಪ್ನವಾನೀತಿ | ಬ್ರಹ್ಮೈವೋಪಾಪ್ನೋತಿ ||

(ತೈ. ಉ. ೧-೮)

ಓಂ ಎಂಬುದೇ (ಪ್ರಣವವೇ) ಬ್ರಹ್ಮವು. ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವೂ ಓಂ ಎಂಬುದೇ ಆಗಿದೆ. ಅದೇ ಅನುಕರಣವು. ಸಾಮಗಾನಮಾಡುವವರೂ ಅಧ್ವರ್ಯ್ವಾದಿಗಳೂ ಇದರಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿಗರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಪಡೆಯೋಣ ಎಂದು ವೇದಾಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವನು ಓಂಕಾರೋಚ್ಚಾರಣದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಓಂ ಎಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನು. ಇದರ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ ಯ ಏತದೇವಂ ವಿದ್ವಾನಕ್ಷರಂ ಪ್ರಣೌತ್ಯೇತದೇವಾಕ್ಷರಂ ಸ್ವರಮಮೃತಮಭಯಂ ಪ್ರವಿಶತಿ ತತ್ಪ್ರವಿಶ್ಯ ಯದಮೃತಾ ದೇವಾಸ್ತದಮೃತೋ ಭವತಿ ||

(ಛಾ. ಉ. ೧-೪-೫)

ಈ ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಪ್ರಣವವು ಅಮೃತವೂ ಅಭಯಾತ್ಮಕವೂ ಆಗಿದೆ. ದೇವತೆಗಳೂ ಸಹ ಇದರ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಅಮೃತತ್ವವನ್ನೂ ಅಭಯವನ್ನೂ ಪಡೆದರು. ಯಾರು ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತು ಈ ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಸ್ವರದ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವರು ಅಮೃತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಭಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. **ಯುಂಜತೇ ಮನ ಉತ ಯುಂಜತೇ** ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಚಿತ್ತಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಜ್ಞಾನಾನ್ವೇಷಣೆಯೂ ಪ್ರಣವದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಧ್ಯೇಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಎಂಬುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂದರೆ—

ಪ್ರಣವೋ ಧನುಃ ಶರೋ ಹ್ಯಾತ್ಮಾ ಬ್ರಹ್ಮ ತಲ್ಲಕ್ಷ್ಯಮುಚ್ಯತೇ ।
ಅಪ್ರಮತ್ತೇನ ವೇದ್ಧವ್ಯಂ ಶರವತ್ತನ್ಮಯೋ ಭವೇತ್ ॥

(ಮು. ಉ. ೨-೨-೪)

ಪ್ರಣವವೇ ಧನುಸ್ಸು. ಆತ್ಮನೇ ಬಾಣ. ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಲಕ್ಷ್ಯ. ಅದನ್ನು ಎಚ್ಚರತಪ್ಪದೇ ಹೊಡೆಯಬೇಕು. ಬಾಣದಂತೆ ತನ್ಮಯವಾಗಬೇಕು. ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಣವು ಹೋಗಿ ಸೇರುವುದಕ್ಕೆ ಧನಸ್ಸು ಹೇಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದೋ ಅದರಂತೆ ಆತ್ಮನೆಂಬ ಬಾಣವು ಅಕ್ಷರವೆಂಬ ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರುವುಪಕ್ಕೆ ಪ್ರಣವವು ಸಾಧಕವಾಗಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಧ್ಯಾನಸಾಧನ ವಾದ ಪ್ರಣವದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ ಅಲ್ಲದೇ,

ಯಃ ಪುನರೇತಂ ತ್ರಿಮಾತ್ರೇಣೋಮಿತ್ಯೇತೇನೈವಾಕ್ಷರೇಣ ಪರಂ ಪುರುಷಮಭಿಧ್ಯಾಯೀತ ಸ ತೇಜಸಿ ಸೂರ್ಯೇ ಸಂಪನ್ನಃ । ಯಥಾ ಪಾದೋದರಸ್ತ್ವಚಾ ವಿನಿರ್ಮುಚ್ಯತ ಏವಂ ಹ ವೈ ಸ ಪಾಪ್ಮನಾ ವಿನಿರ್ಮುಕ್ತಃ ಸ ಸಾಮಭಿರುನ್ನೀಯತೇ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಂ ಸ ಏತಸ್ಮಾಜ್ಜೀವ-ಘನಾತ್ಪರಾತ್ಪರಂ ಪುರಿಶಯಂ ಪುರುಷಮೀಕ್ಷತೇ ॥

(ಪ್ರಶ್ನ. ಉ. ೫-೫)

ಪ್ರಣವದ ಅವಯುವಗಳೂ, ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅವಯವಗಳಾದ ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಎಂಬ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುವೂ ಆದ ಅ, ಉ, ಮ ಎಂಬ ಮೂರು ಮಾತ್ರೆಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪರಮಪುರುಷನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುವ ಪುರುಷನು ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸಿನೊಡನೆ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ಪವು ತನ್ನ ಪೊರೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಶುದ್ಧವಾಗುವಂತೆ ಇಂತಹ ಉಪಾಸಕನೂ ಸಹ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಪವನ್ನು ತಳೆದುಕೊಂಡು ಪೂತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಸಾಮಗಾನದ ಮೂಲಕ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲ್ಪಡುವನು. ಚೇತನಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲ ಜೀವಘನ ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮನಾದವನೂ ಹೃದಯಾಂತರ್ಗತನೂ ಆದ ಪರಮಾತ್ಮನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಈ ಧ್ಯಾನದ ಫಲವೇನೆಂದರೆ,

ತಿಸ್ರೋ ಮಾತ್ರಾ ಮೃತ್ಯುಮತ್ಯಃ ಪ್ರಯುಕ್ತಾ ಅನ್ಯೋನ್ಯಸಕ್ತಾ ಅನವಿಪ್ರಯುಕ್ತಾಃ ।
ಕ್ರಿಯಾಸು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರಮಧ್ಯಮಾಸು ಸಮ್ಯಕ್ಪ್ರಯುಕ್ತಾಸು ನ ಕಂಪತೇ ಜ್ಞಃ ॥

(ಪ್ರ. ಉ, ೫-೬)

ಈ ಮೂರು ಮಾತ್ರೆಗಳೂ ಸಹ ಪ್ರತ್ಯೇಕಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟು ಒಂದರ ಸಂಬಂಧವು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕಿಲ್ಲದೇ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾದರೆ ಆಗ ನಾಶಕಾರಕವಾಗುವುವು. ಬಾಹ್ಯವೂ, ಅಭ್ಯಂತರವೂ, ಮಧ್ಯಮವೂ ಆದ ಮಾನವನ ಶಾರೀರಕವಾದ ಕ್ರಿಯೆ ಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಯೋಜಿಸಿ ಅವುಗಳ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವಂತೆ ಉಪಾಸಿಸಿ ಸಕಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದರೆ ಆಗ ಪುರುಷನು ಯಾವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಹೆದರದೆ ಅಚಲ ನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ

ಋಗ್ಭಿರೇತಂ ಯಜುರ್ಭಿರಂತರಿಕ್ಷಂ ಸಾಮಭಿರ್ಯತ್ತತ್ಕವಯೋ ವೇದಯಂತೇ ।
ತಮೋಂಕಾರೇಣೈವಾಯತನೇನಾನ್ವೇತಿ ವಿದ್ವಾನ್ಯತ್ತಚ್ಛಾಂತಮಜರಮಮೃತಭಯಂ ಪರಂ ಚೇತಿ॥

(ಪ್ರ. ಉ. ೫-೭)

ಈ ರೀತಿ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಪುರುಷನು ಋಕ್ಕುಗಳಿಂದ ಈ ಲೋಕವನ್ನೂ, ಯಜುಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಂತರಿಕ್ಷವನ್ನೂ ಸಾಮಗಳಿಂದ ಕವಿಗೋಚರವಾದ ಆದಿತ್ಯಲೋಕವನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಇವುಗಳೆಲ್ಲದರ ಸಮನ್ವಯರೂಪವಾದ ಓಂಕಾರದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಶಾಂತವೂ, ಜರೆಯಿಲ್ಲದ್ದೂ, ಮರಣರಹಿತವಾದದ್ದೂ, ಭಯರಹಿತವಾದದ್ದೂ ಮತ್ತು ಪರಾತ್ಪರವಾದುದೂ ಆದ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಈ ರೀತಿಯಾದ ಮೇಲಿನ ವರ್ಣನೆಗಳಿಂದಲೂ ವಿವರಣೆಗಳಿಂದಲೂ ಸಹ **ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಪ್ರಣವಕೂ** ಸಮಾನಧರ್ಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದಂತಾಗಿದೆ. ವ್ಯಾವಹಾರಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರಣವವು ಪೂರ್ವ; ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪಶ್ಚಾತ್ ಎಂದು ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಕಾಲಕ್ರಮವು ತಿಳಿಸಿದ್ದರೂ ಸಹ ಪ್ರಣವದ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವಗಳೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವಗಳಾಗಿಯೇ ಇವೆ.

———

೨೬. ಪ್ರಣವ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರೀ ಎರಡೂ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಗಳೇ; ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸುವಃ, ಮಹಃ ಎಂಬ ವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮದ ಉಪಾಸನೆಯ ಫಲ.

———

ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧನವಾದ ಇವೆರಡೂ ಸಹ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಗಳೇ ಆಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಆಗ, ಸವಿತೃವೆಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟನಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮನು ಲೌಕಿಕಪ್ರಭೇದರೂಪಗಳೂ **ಪ್ರಣವ** ಮತ್ತು **ಗಾಯತ್ರಿಗಳ** ಸಮಾನಾವಯವಗಳೂ ಆದ **ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳ** ಸ್ವರೂಪಗಳೇನು ? ಅವುಗಳ ಪ್ರಭೇದಗಳೆಷ್ಟು ; ಪ್ರಣವಾತ್ಮಕವೂ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳ ಸಾಧಕಸ್ವರೂಪವೇನು ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳ ಪರಿಶೀಲನವು ಸದ್ಯಃ ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಣವಾವಯವಗಳಿಂದ **ಅ, ಉ,** ಮ ಎಂಬ ಅಕ್ಷರಗಳು **ಪುಂ, ಸ್ತ್ರೀ, ನಪುಂಸಕ**ಗಳೆಂದೂ, ಇತರ ವಿಧವಾಗಿಯೂ ಸಹ ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವುದನ್ನು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾದ ವಿಭಾಗಗಳು ತೈತ್ತಿರೀಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ, ತೈತ್ತಿರೀಯೋಪನಿಷತ್ತಿನ ವಿಭಾಗಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ, ಉಪಾಸನಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಬಹಳ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೂ ಸಹ ಈ ವಿಭಾಗಗಳಿಗೆ ಉಪಾಸನಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತೈತ್ತಿರೀಯದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ವಿಭಾಗಗಳು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ—

ಅನಂತರಂ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮನೋ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಅಂತರುಪಾಸನಂ ಸ್ವಾರಾಜ್ಯಫಲಂ ಪ್ರಸ್ತೂಯತೇ (ತೈ. ಉ. ಶ. ಭಾ. ೧-೫) ಸಂಹಿತೆಗಳ ವಿಷಯಕವಾದ ಉಪಾಸನೆಯೂ ಸಹ ಜ್ಞಾನಸಾಧಕವೆಂದು ತಿಳಿಸಿ, ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾರಾಜ್ಯವೆಂಬ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡುವ ವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಅಂತತಃ ಉಪಾಸನೆಮಾಡುವ ಕ್ರಮವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೆಂದು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾ ಬ್ರಹ್ಮೋಪಾಸನೆಯ ಅವತರಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರ ಕ್ರಮವು ಹೀಗಿದೆ—

ಭೂರ್ಭುವಃ ಸುವರಿತಿ ವಾ ಏತಾಸ್ತಿಸ್ರೋ ವ್ಯಾಹೃತಯಃ । ತಾಸಾ ಮುಹಸ್ಮೈ ತಾಂ ಚತುರ್ಥೀಂ। ಮಾಹಾಚಮಸ್ಯಃ ಪ್ರವೇದಯತೇ । ಮಹ ಇತಿ । ತತ್ ಬ್ರಹ್ಮ । ಸ ಆತ್ಮಾ । ಅಂಗಾನ್ಯನ್ಯಾ ದೇವತಾಃ । ಭೂರಿತಿ ವಾ ಅಯಂ ಲೋಕಃ । ಭುವ ಇತ್ಯಂತರಿಕ್ಷಂ । ಸುವರಿತ್ಯಸೌ ಲೋಕಃ । ಮಹ ಇತ್ಯಾದಿತ್ಯಃ । ಆದಿತ್ಯೇನ ವಾವ ಸರ್ವೇ ಲೋಕಾ ಮಹೀಯಂತೇ । ಭೂರಿತಿ ವಾ ಅಗ್ನಿಃ । ಭುವ ಇತಿ ವಾಯುಃ । ಸುವರಿತ್ಯಾದಿತ್ಯಃ । ಮಹ ಇತಿ ಚಂದ್ರಮಾಃ । ಚಂದ್ರಮಸಾ ವಾವ ಸರ್ವಾಣಿ ಜ್ಯೋತೀಗ್ಂಷಿ ಮಹೀಯಂತೇ । ಭೂರಿತಿ ವಾ ಋಚಃ । ಭುವ ಇತಿ ಸಾಮಾನಿ । ಸುವರಿತಿ ಯಜೂಗ್ಂಷಿ । ಮಹ ಇತಿ ಬ್ರಹ್ಮ । ಬ್ರಹ್ಮಣಾ ವಾವ ಸರ್ವೇ ವೇದಾ ಮಹೀಯಂತೇ । ಭೂರಿತಿ ವೈ ಪ್ರಾಣಃ । ಭುವ ಇತ್ಯಪಾನಃ । ಸುವರಿತಿ ವ್ಯಾನಃ । ಮಹ ಇತ್ಯನ್ನಂ । ಅನ್ನೇನ ವಾವ ಸರ್ವೇ ಪ್ರಾಣಾ ಮಹೀಯಂತೇ । ತಾ ವಾ ಏತಾಶ್ಚತಸ್ರಶ್ಚತುರ್ಧಾ। ಚತಸ್ರಶ್ಚತಸ್ರೋ ವ್ಯಾಹೃತಯಃ । ತಾ ಯೋ ವೇದ । ಸ ವೇದ ಬ್ರಹ್ಮ । ಸರ್ವೇಽಸ್ಮೈ ದೇವಾ ಬಲಿಮಾವಹಂತಿ ॥

(ತೈ. ಉ. ೧-೫)

ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸುವಃ ಎಂಬ ಮೂರು ಅಂಗರೂಪಗಳಾದ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳು ನಾಲ್ಕನೆಯ **ಮಹಃ** ಎಂಬ ವ್ಯಾಹೃತಿಯನ್ನು ಮಾಹಾಚಮಸ್ಯನು ತಿಳಿದನು. (ಋಷ್ಯನುಸ್ಮರಣಮಪಿ ಉಪಾಸನಾಂಗಂ (ಶ. ಭಾ.) ಋಷಿಯ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯೂ ಸಹ ಉಪಾಸನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುತ್ತದೆ). **ಮಹಃ** ಎಂಬ ನಾಮಾಂಕಿತವಾದ ಈ ವ್ಯಾಹೃತಿಯೇ ಮಹತ್ತಾದ ಬ್ರಹ್ಮವು. ಅದೇ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಆತ್ಮನು. ಉಳಿದವೆಲ್ಲ ಅದರ ಅಂಗಗಳು.

ಇತರಾಶ್ಚ ವ್ಯಾಹೃತಯೋ ಲೋಕಾಃ ದೇವಾಃ ವೇದಾಃ ಪ್ರಾಣಾಶ್ಚ ಮಹಃ ಇತ್ಯನೇನ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮನಾ ಆದಿತ್ಯಚಂದ್ರಬ್ರಹ್ಮಾನ್ನಭೂತೇನ ವ್ಯಾಪ್ಯಂತೇ ಯತಃ ॥

(ಶ. ಭಾ.)

ಭೂರಾದಿ ಸಕಲಲೋಕಗಳೂ, ದೇವತೆಗಳೂ, ವೇದಗಳೂ, ಪ್ರಾಣಗಳೂ ಸಹ **ಮಹಃ** ಎಂಬ **ಆದಿತ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಬ್ರಹ್ಮ** ಮತ್ತು **ಅನ್ನ** ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಮಹಾವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪವಾದ ಆತ್ಮನಿಂದ ವ್ಯಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಈ **ಮಹಃ** ಎಂಬ ಆತ್ಮನ ಅಂಗಗಳು. **ಅಂಗಾನ್ಯನ್ಯಾ ದೇವತಾಃ** ಎಂದು ಹೇಳಿರುವಲ್ಲಿ **ದೇವತಾ** ಎಂಬುದು ಉಪಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಆತ್ಮವ್ಯಾಪ್ಯವಾದ ಸಕಲ ಲೌಕಿಕಸತ್ವಗಳೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿವೆ. **ತಾ ವಾ ಏತಾಶ್ಚತಸ್ರಶ್ಚತುರ್ಧಾ** ಎಂಬ ವಿಭಾಗದ ಕ್ರಮವು ಈ ರೀತಿಯಿದೆ—

(೧) **ಭೂಃ** ಎಂಬುದೇ **ಈ ಲೋಕವು. ಭುವಃ** ಎಂಬುದು ಅಂತರಿಕ್ಷವು. **ಸುವಃ** ಎಂಬುದು **ದ್ಯುಲೋಕವು. ಮಹಃ** ಎಂದರೆ ಆದಿತ್ಯನು. ಆದಿತ್ಯನಿಂದಲೇ ಸಕಲಲೋಕಗಳೂ ಮಹತ್ತಾಗುತ್ತವೆ. ಇವನೇ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು.

(೨) **ಭೂಃ** ಎಂಬುದೇ ಅಗ್ನಿಯು, **ಭುವಃ** ಎಂಬುದೇ **ವಾಯುವು. ಸುವಃ** ಎಂಬುದೇ ಆದಿತ್ಯನು. **ಮಹಃ** ಎಂದರೆ **ಚಂದ್ರನು.** ಚಂದ್ರನಿಂದಲೇ ಜ್ಯೋತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮಹತ್ತಾಗುತ್ತವೆ. (ಈ ಚಂದ್ರಲೋಕವು

ಆದಿತ್ಯಲೋಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೀರಿರುವುದೆಂದೂ, ಇಲ್ಲಿ ರೂಢವಾಗಿರುವ ಚಂದ್ರಬಿಂಬವೆಂಬರ್ಥವಲ್ಲವೆಂದೂ ಹಿಂದೆ ೧-೧೬೪ನೇ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

(೩) **ಭೂಃ** ಎಂಬುದೇ **ಋಕ್ಕು**ಗಳು. **ಭುವಃ** ಎಂಬುದು **ಸಾಮ**ಗಳು. **ಸುವಃ** ಎಂಬುದು **ಯಜುಸ್ಸು**ಗಳು. **ಮಹಃ** ಎಂಬುದು ಬ್ರಹ್ಮ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಸಕಲವೂ ಮಹತ್ತಾಗುತ್ತವೆ.

(೪) ನಾಲ್ಕನೆಯ ವಿಭಾಗಗಳಾದ **ಭೂಃ** ಎಂದರೆ **ಪ್ರಾಣವು. ಭುವಃ** ಎಂದರೆ **ಅಪಾನವು. ಸುವಃ** ಎಂದರೆ **ವ್ಯಾನವು. ಮಹಃ** ಎಂದರೆ **ಅನ್ನವು.** ಸಕಲ ಪ್ರಾಣಗಳ ಮಹತ್ವಕ್ಕೂ ಅನ್ನವೇ ಕಾರಣವು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯುಳ್ಳವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಯಾವನು ಅರಿಯುತ್ತಾನೆಯೋ ಅವನು ಪೂರ್ಣನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಅರಿತಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಇವನನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಲಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಭೂಃ, ಭುವಃ, **ಸುವಃ** ಎಂಬ ನಾಮಾಂಕಿತರಾದ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೂ ಸಹ **ಮಹಃ** ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅಂಗಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಮೇಲೆ ಯಾವ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೆಯೋ, ಅಂತಹ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಸಾಧನವಾದ ಉಪಾಸನೆಯ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಸಹ ತೈತ್ತಿರೀಯದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

> **ಸ ಯ ಏಷೋಽಂತರ್ಹೃದಯ ಆಕಾಶಃ । ತಸ್ಮಿನ್ನಯಂ ಪುರುಷೋ ಮನೋಮಯಃ । ಅಮೃತೋ ಹಿರಣ್ಮಯಃ । ಅಂತರೇಣ ತಾಲುಕೇ । ಯ ಏಷಸ್ತನ ಇವಾವಲಂಬತೇ । ಸೇಂದ್ರಯೋನಿಃ । ಯತ್ರಾಸೌ ಕೇಶಾಂತೋ ವಿವರ್ತತೇ । ವ್ಯಪೋಹ್ಯ ಶೀರ್ಷಕಪಾಲೇ । ಭೂರಿತ್ಯಗ್ನೌ ಪ್ರತಿತಿಷ್ಠತಿ । ಭುವ ಇತಿ ವಾಯೌ । ಸುವರಿತ್ಯಾದಿತ್ಯೇ । ಮಹ ಇತಿ ಬ್ರಹ್ಮಣಿ । ಆಪ್ನೋತಿ ಸ್ವಾರಾಜ್ಯಂ । ಆಪ್ನೋತಿ ಮನಸಸ್ಪತಿಂ । ವಾಕ್ಪತಿಶ್ಚಕ್ಷುಷ್ಪತಿಃ । ಶ್ರೋತ್ರಪತಿರ್ವಿಜ್ಞಾನಪತಿಃ । ಏತತ್ತತೋ ಭವತಿ । ಆಕಾಶಶರೀರಂ ಬ್ರಹ್ಮ । ಸತ್ಯಾತ್ಮಪ್ರಾಣಾರಾಮಂ ಮನ ಆನಂದಂ ಶಾಂತಿಸಮೃದ್ಧಮಮೃತಂ । ಇತಿ ಪ್ರಾಚೀನಯೋಗ್ಯೋಪಾಸ್ವ ॥**
>
> (ತೈ. ಉ. ೧-೬)

ಹೃದಯಾಂತರ್ಗತವಾದ ಯಾವ ಈ ಆಕಾಶವಿದೆಯೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಮನೋಮಯನೂ, ಅಮೃತನೂ, ಹಿರಣ್ಮಯನಾದ ಪುರುಷನೂ ಇದ್ದಾನೆ. ಎರಡು ದವಡೆಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವುದು ಸ್ತನದಂತೆ ನೇತಾಡುತ್ತಿರುವುದೋ, ಎಲ್ಲಿ ಕೂದಲುಗಳ ಕೊನೆಯು ಇಬ್ಬಗೆಯಾಗಿರುವುದೋ ಅದೇ ಇಂದ್ರನ ಯೋನಿಯು. ಉಪಾಸಕನು—**ಭೂಃ,** ಎಂಬ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿಯೂ, **ಭುವಃ** ಎಂಬ ವಾಯುವಿನಲ್ಲಿಯೂ, **ಸುವಃ** ಎಂಬ ಆದಿತ್ಯನಲ್ಲಿಯೂ, **ಮಹಃ** ಎಂಬ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಾರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರಭುವಾಗುತ್ತಾನೆ. ವಾಕ್ಕುಗಳಿಗೂ, ಚಕ್ಷುಸ್ಸುಗಳಿಗೂ, ಶ್ರೋತ್ರಗಳಿಗೂ ವಿಜ್ಞಾನಗಳಿಗೂ ಒಡೆಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಆಕಾಶಶರೀರವೂ, ಸರ್ವಾತ್ಮವೂ ಪ್ರಾಣಾರಾಮವೂ, ಮನ ಆನಂದವೂ, ಶಾಂತಿಸಮೃದ್ಧವೂ ಅಮೃತವೂ ಆಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತನಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ.

> **ತೇಷು ಆತ್ಮಭಾವೇನ ಸ್ಥಿತ್ವಾ ಆಪ್ನೋತಿ ಬ್ರಹ್ಮಭೂತಃ ಸ್ವಾರಾಜ್ಯಂ ಸ್ವರಾಡ್ಭಾವಂ । ಸ್ವಯಮೇವ ರಾಜಾ ಅಧಿಪತಿರ್ಭವತಿ ಅಂಗಭೂತಾನಾಂ ದೇವಾನಾಂ ಯಥಾಬ್ರಹ್ಮ ॥**
>
> (ಶ. ಭಾ.)

ಸಕಲವ್ಯಾಹೃತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮಭಾವದಿಂದ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಆಗಿ ಸ್ವಾರಾಜ್ಯವನ್ನು ಎಂದರೆ ಸ್ವರಾಡ್ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತಾನೇ ರಾಜನು. ಅಂಗವಾಗಿರುವ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮವು ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ತಾನೂ ಅಧಿಪತಿಯು. ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಬಲಿಯನ್ನರ್ಪಿಸುವರೋ ಅದರಂತೆ ಇವನಿಗೂ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಹ್ಮವು ಸರ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಒಡೆಯನಾಗಿರುವಂತೆ ಇವನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಆರಾಮನಾಗಿಯೂ, ಆನಂದಸ್ವರೂಪನಾಗಿಯೂ, ಶಾಂತಚಿತ್ತನಾಗಿಯೂ, ಮರಣರಹಿತನಾಗಿಯೂ, ಆಗುವುದರಿಂದ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮನಾದ ಬ್ರಹ್ಮದ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡು ಎಂದು ಪ್ರಾಚೀನಯೋಗ್ಯನಿಗೆ ಮಾಡಿರುವ ಉಪದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪವಾದ ಉಪಾಸನೆಯ ಸ್ವರೂಪವು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

———: o :———

೨೭. ಆದಿತ್ಯರೂಪನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನ ದಿವ್ಯಗಾನವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವ ಗಾಯತ್ರೀ ಮತ್ತು ಪ್ರಣವವೂ ಗಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೇ ಇವೆ.

———————

ಹೀಗೆ ಭೂರಾದಿ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕಗಳಾದ ಪ್ರಣವವೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಸಹ ತದಕ್ಷರನಿರ್ದಿಷ್ಟಗಳಾದ ಭೂರಾದಿಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ಪರತತ್ತ್ವದ ಅನುಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧನವಾಗುತ್ತವೆಂದು ಶ್ರುತಿಗಳು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತವೆ. ಯಾವ ಮಹಾಮಂತ್ರವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು **ಗಾಯತಿ, ತ್ರಾಯತೇ ಚ** ಅದು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಗಾನಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿ ಅದರ ವಿಶೇಷಗುಣವನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಓಂಕಾರಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಣವವನ್ನೂ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ.

ಓಂ ಇತ್ಯೇತದಕ್ಷರಮುದ್ಗೀಥಮುಪಾಸೀತ । ಓಮಿತಿ ಹ್ಯುದ್ಗಾಯತಿ ॥

(ಛಾ. ಉ. ೧-೧-೧)

ಓಂ ಎಂಬ ವರ್ಣವನ್ನು ಉದ್ಗೀಥವೆಂದು ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು. ಇದು ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಗಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತಿಸುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕವಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವೇ ಉದ್ಗೀಥರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ಅಥ ಖಲು ಯ ಉದ್ಗೀಥಃ ಸ ಪ್ರಣವೋ ಯಃ ಪ್ರಣವ ಸ ಉದ್ಗೀಥ ಇತ್ಯಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯ ಉದ್ಗೀಥ ಏಷ ಪ್ರಣವ ಓಮಿತಿ ಹ್ಯೇಷ ಸ್ವರನ್ನೇತಿ ॥

(ಛಾ. ಉ. ೧-೫-೧)

ಉದ್ಗೀಥವೇ ಪ್ರಣವವು. ಪ್ರಣವವೇ ಉದ್ಗೀಥವು. ಆದಿತ್ಯನೇ ಉದ್ಗೀಥವು ಮತ್ತು ಪ್ರಣವಾತ್ಮಕನು. ಯಾವ ಆದಿತ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ಪ್ರಣವವೆಂದೂ ಉದ್ಗೀಥವೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆಯೋ, ಪುರುಷನ ಹೃದಯಾಂತರ್ಗತನಾಗಿರುವ ಪುರುಷನೂ ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ,

ಅಥ ಯ ಏಷೋಽಂತರಕ್ಷಿಣಿ ಪುರುಷೋ ದೃಶ್ಯತೇ ಸೈವರ್ಕ್ಸಾಮ .... ಯಾವಮುಷ್ಯ ಗೋಷ್ಣೌತೌ ಗೋಷ್ಣೌ ಯನ್ನಾಮ ತನ್ನಾಮ ॥

(ಛಾ. ಉ. ೧-೭-೫)

ಆದಿತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪರತತ್ತ್ವವು ಯಾವ ರೀತಿ ಗಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತದೆಯೋ ಅದರಂತೆಯೇ ಪುರುಷಾಂತರ್ಗತವಾದ ತತ್ತ್ವವೂ ಸಹ ಅದೇ ನಾಮದಿಂದ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಗಾನಾತ್ಮಕವಾದ ದಿವ್ಯಪುರುಷನನ್ನು ಗಾನಾತ್ಮಕವೂ ಜಗದ್ರಕ್ಷಕವೂ ಆದ ಪ್ರಣವದಿಂದಲೂ ಗಾಯತ್ರೀಮಹಾಮಂತ್ರದಿಂದಲೂ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧನವೂ, ಬ್ರಹ್ಮರೂಪವೂ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಈ ಗಾಯತ್ರೀಪಠನದಿಂದ ಮಾನವನ ದುರಿತಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾಗುತ್ತವೆ

ಅಗ್ನಿರೇವ ಮುಖಂ ಯದಿ ಹ ವಾ ಅಪಿ ಬಹ್ವಿವಾಗ್ನಾವಭ್ಯಾದಧತಿ ಸರ್ವಮೇವ ತತ್ಸಂದಹತ್ಯೇ-
ವಂ ಹೈವೈವಂ ವಿದ್ಯದ್ಯಪಿ ಬಹ್ವಿವ ಪಾಪಂ ಕುರುತೇ ಸರ್ವಮೇವ ತತ್ಸಂಪ್ಸಾಯ ಶುದ್ಧಃ
ಪೂತೋಽಜರೋಽಮೃತಃ ಸಂಭವತಿ ॥

(ಬೃ. ಉ. ೫-೧೪-೮)

ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮುಖವೇ ಅಗ್ನಿಯು. ಯಾವ ರೀತಿ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಅಧಿಕವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರೂ ಸಹ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ದಹಿಸುವುದೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದ ಪುರುಷನು ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಸಹ ಅವನ ದುರಿತಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾಗಿ ಅವನು ಅಜರನೂ ಅಮೃತನೂ ಶುದ್ಧನೂ ಪವಿತ್ರಾತ್ಮನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮಹಾಪ್ರಭಾವವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆ ಈ ಮಹಾಮಂತ್ರದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿದು ಇದನ್ನು ಉಪಾಸಿಸುವವನು ಬ್ರಹ್ಮಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಲು ತೈತ್ತಿರೀಯ ಆರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಕಥಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದರ ಮಹಿಮೆಯು ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿತ. ವಾಗಿದೆ.

೨೮. ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಶಂಸೆ.

ರಕ್ಷಾಗ್ಂಸಿ ಹ ವಾ ಪುರೋಽನುವಾಕೇ ತಪೋಽಗ್ರಮತಿಷ್ಠಂತ ತಾನ್ಪ್ರಜಾಪತಿರ್ವರೇಣೋಪಾ-
ಮಂತ್ರಯತ ತಾನಿ ವರಮವೃಣೀತಾದಿತ್ಯೋ ನೋ ಯೋದ್ಧಾ ಇತಿ ತಾನ್ಪ್ರಜಾಪತಿರಬ್ರವೀ-
ದ್ಯೋಧಯಧ್ವಮಿತಿ ತಸ್ಮಾದುತ್ತಿಷ್ಠಂತಗ್ಂ ಹ ವಾ ತಾನಿ ರಕ್ಷಾಗ್ಸ್ಯಾದಿತ್ಯಂ ಯೋಧಯಂತಿ
ಯಾವದಸ್ತಮನ್ವಗಾತ್ತಾನಿ ಹ ವಾ ಏತಾನಿ ರಕ್ಷಾಗ್ಂಸಿ ಗಾಯತ್ರಿಯಾಭಿಮಂತ್ರಿತೇನಾಂಭಸಾ
ಶಾಮ್ಯಂತಿ ತದು ಹ ವಾ ಏತೇ ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಃ ಪೂರ್ವಾಭಿಮುಖಾಸ್ಸಂಧ್ಯಾಯಾಂ ಗಾಯ-
ತ್ರಿಯಾಭಿಮಂತ್ರಿತಾ ಆಪ ಊರ್ಧ್ವಂ ವಿಕ್ಷಿಪಂತಿ ತಾ ಏತಾ ಆಪೋ ವಜ್ರೀ ಭೂತ್ವಾ ತಾನಿ
ರಕ್ಷಾಗ್ಂಸಿ ಮಂದೇಹಾರುಣೇ ದ್ವೀಪೇ ಪ್ರಕ್ಷಿಪಂತಿ ಯತ್ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಂ ಪ್ರಕ್ರಮಂತಿ ತೇನ
ಪಾಪ್ಮಾನಮವಧೂನ್ವಂತ್ಯುದ್ಯಂತಮಸ್ತಂಯಂತಮಾದಿತ್ಯಮಭಿಧ್ಯಾಯನ್ಕುರ್ವನ್ ಬ್ರಾಹ್ಮ-
ಣೋ ವಿದ್ವಾನ್ತ್ಸಕಲಂ ಭದ್ರಮಶ್ನುತೇಽಸಾವಾದಿತ್ಯೋ ಬ್ರಹ್ಮೇತಿ ಬ್ರಹ್ಮೈವ ಸನ್ ಬ್ರಹ್ಮಾ-
ಪ್ಯೇತಿ ಯ ಏವಂ ವೇದ ॥

(ತೈ. ಆ. ೨-೨)

ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸರು ಉಗ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸಿದರು. ಆಗ ದೇವನಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ವರವು ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವರು ನಮಗೆ ಸೂರ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಅವಕಾಶವನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಬಹುದು ಎಂದು ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಸಮ್ಮತಿಸಿದನು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ರಾಕ್ಷಸರು ಸೂರ್ಯನು ಉದಯಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಅವನೊಡನೆ ಹೋರಾಡಲುಪಕ್ರಮಿಸಿ ಅಸ್ತಕಾಲದವರೆಗೂ ಹೋರಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುವರು. ಆದರೆ **ಗಾಯತ್ರೀ** ಪಠನದಿಂದ ಪೂತವಾದ ಉದಕದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳು ಪ್ರಾತಃಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ (ಸಾಯಂಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ) ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಪಠಿಸಿ ತತ್ಪೂತವಾದ ಉದಕದಿಂದ ಅರ್ಘ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅರ್ಘ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಈ ಉದಕಬಿಂದುಗಳು ವಜ್ರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು **ಮಂದೇಹಾರಣ**ವೆಂಬ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಎಸೆಯುತ್ತದೆ. ನಂತರ ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣನಮಸ್ಕಾರಪೂರ್ವಕವಾದ ಪೂಜೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಪಾಪವನ್ನು ನೀಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು (ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಯು) ಸೂರ್ಯೋದಯಕಾಲದಲ್ಲೂ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತಮಯಕಾಲದಲ್ಲೂ ಸಹ **ಗಾಯತ್ರೀ**ಯನ್ನು ಪಠಿಸಿ ಅರ್ಘ್ಯವನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತಲೂ ಮತ್ತು ತನ್ಮೂಲಕ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಉಪಾಸಿಸಿ ಧ್ಯಾನಿಸಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಸಕಲವಿಧವಾದ ಭದ್ರವೂ (ಕಲ್ಯಾಣವೂ) ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. **ಆದಿತ್ಯನೇ** ಪರಬ್ರಹ್ಮನು. ಗಾಯತ್ರ್ಯುಪಾಸ್ಯನಾದ ಆದಿತ್ಯನೇ ಬ್ರಹ್ಮನೆಂದರಿತು ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಪುರುಷನು ಬ್ರಹ್ಮಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಗಾಯತ್ರೀಪಠನದ ಪ್ರಶಂಸೆಯಿದೆ.

ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮಹತ್ತ್ವ

:o:

ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದೂ ಮಾನವನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಧ್ಯೇಯವನ್ನು ತಿಳಿಸತಕ್ಕದ್ದೂ ಆದ **ತತ್ಸವಿತುಃ** ಎಂಬ ಮಂತ್ರವೇ **ಗಾಯತ್ರೀ**ಯೆಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಂತ್ರದ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯು ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿ ಜಗತ್ತಿನ ಸಕಲ ತತ್ತ್ವಜಿಜ್ಞಾಸುಗಳ ಚಿತ್ತವನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸಿದೆ. ಸಕಲರೂ ಸಹ ಇದನ್ನು ಮಾನವನ ಉದಾತ್ತಧ್ಯೇಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಮಹಾಮಂತ್ರವೆಂದು ಕೊಂಡಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಇತಿಹಾಸದ ಅರುಣೋದಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಜ್ಞರಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ವೇದಗಳಲ್ಲೂ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲೂ ಉಪದೇಶಿಸಿದ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಭಾರತವು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಿಲ್ಲದೇ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದಲ್ಲೇ ನಿರತವಾದ ಅವರ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಚಿತ್ತವು ಅಂಧಕಾರಾತ್ಮಕವಾದ ತಮಸ್ಸನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ದಿವ್ಯತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ವದಾ ನಿರತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಕೇವಲ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಐಹಿಕಸುಖವಾಗಲಿ ಸ್ವರ್ಗರೂಪವಾದ ಆಮುಷ್ಮಿಕ ಸುಖವಾಗಲಿ ಅವರ ಧ್ಯೇಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. **ಧಿಯೋ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್** ಎಂಬ ಮಹಾಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಅವರ ಧ್ಯೇಯವೆಲ್ಲವೂ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಧ್ಯೇಯವು ಮಾನವನಿಗೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ **ಗಾಯತ್ರಿಯ** ಮಹತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಯಾವ ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಅನುಸಂಧಾನದಿಂದ ಜೀವನದ ಸಕಲಕರ್ಮಗಳೂ ಇದು ಸಣ್ಣದು, ಇದು ದೊಡ್ಡದು, ಇದು ಕೀಳು, ಇದು ಮೇಲು ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೇ. ಉತ್ತಮವಾದ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳಾಗುವುವೋ ಆ ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಅನುಸಂಧಾನವೇ **ಗಾಯತ್ರೀ** ಮಂತ್ರದಿಂದ ಉಪದಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ವಿಷಯ. ಆತ್ಮ, ಪರಮಾತ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾನಾವಿಧವಾಗಿ ಕರೆದಿರುವ ಪರತತ್ತ್ವದ ಅನುಸಂಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕಿನ ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥವೂ ಅಡಕವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಮನ್ವಯದೃಷ್ಟಿಯ ದರ್ಶನಜ್ಯೋತಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ದೀಪ್ತವಾಗಿ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಧ್ಯಾನದೇಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ದಿವ್ಯಸಾನ್ನಿಧ್ಯವು ಲಭಿಸಬೇಕು. ಈ ಧ್ಯಾನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಶುದ್ಧಬುದ್ಧಿಯು ಲೋಕಾಲೋಕ ಚೇತನವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ಆ ದಿವ್ಯ ಚೈತನ್ಯದ ತೇಜಸ್ಸು ತನ್ನನ್ನು ತುಂಬಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು.

ತೇಜೋಽಸಿ ತೇಜೋ ಮಯಿ ಧೇಹಿ .... ಓಜೋಽಸಿ ಓಜೋ ಮಯಿ ಧೇಹಿ ||

ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ತೇಜಸ್ಸಾದ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ತುಂಬು. ಶಕ್ತಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯಾದ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬಲದಿಂದ ತುಂಬು. ಎಲ್ಲ ಓಜಸ್ಸಿಗೂ ನೀನು ಓಜಸ್ಸು. ನನ್ನಲ್ಲೂ ಓಜಸ್ಸಾಗಿ ಆವಿರ್ಭವಿಸು. ಸರ್ವಸಹನೆಗೂ ನೀನು ಶಾಂತಿ. ಆ ಸಹನಾಶಾಂತಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸು. ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಧ್ಯಾನಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಪರ್ಶಿಯಾಗಿ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುವ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ತತ್ತ್ವಜಿಜ್ಞಾಸುವೂ, ಆತ್ಮಶಾಂತಿಯನ್ನೂ ತದ್ದ್ವಾರಾ ವಿಶ್ವಶಾಂತಿಯನ್ನು (ಓಂ ದ್ಯೌಃ ಶಾಂತಿರಂತರಿಕ್ಷಂ ಶಾಂತಿಃ ....) ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವ ಚೇತನವೂ, **ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಧೀಮಹಿ, ಧಿಯೋ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್** ಎಂಬ ಮಂತ್ರಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿ ಆ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿರುವುದೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸ್ವರೂಪ. **ಸೂರ್ಯ ಆತ್ಮಾ ಜಗತಸ್ತಸ್ಥುಷಶ್ಚ** (ಋ. ಸಂ. ೧-೧೧೫-೧) **ಯೋಽಸೌ ತಪನ್ನುದೇತಿ | ಸ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಭೂತಾನಾಂ ಪ್ರಾಣಾನಾದಾಯೋದೇತಿ** (ತೈ. ಆ. ೧-೧೪-೧) ; **ಅಸಾವಾದಿತ್ಯೋ ಬ್ರಹ್ಮ** (ತೈ. ಆ. ೨-೨-೧). ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಯಾವ ಆದಿತ್ಯತತ್ತ್ವವೂ ಆದಿತ್ಯಜ್ಯೋತಿಯೂ ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ಜ್ಯೋತಿಯು ಪ್ರಕೃತವಾದ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವಾತ್ಮನಾದ ಸವಿತೃವನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿ ಆ ಸವಿತೃವಿನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾಧನವಾಗಿರುವುದೇ ಈ ಗಾಯತ್ರೀಮಹಾಮಂತ್ರವು. ಇದನ್ನೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವೆಂದೂ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ. ವಿಶ್ವಾತ್ಮನಾದ ಸವಿತೃವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವ ಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ದೇವತೆಯೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ? ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವೇ ಪರಮಪುರುಷನ ಪರಂಜ್ಯೋತೀಸ್ವರೂಪವೇ ? ಈ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನರಿಯಲು ಗಾಯತ್ರೀರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನವೇ ಮುಖ್ಯಸಾಧನವೆಂಬುದು ಹೇಗೆ? ಮತ್ತು ಕೇವಲ ಛಂದೋರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮಾಖ್ಯವಾದ ಪರತತ್ತ್ವವೆಂದು ಕರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಔಚಿತ್ಯವಿದೆಯೇ ? ಎಂಬಿವೇ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಸಹಜವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸದ್ಯಃ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾದುದು ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಪೂಜ್ಯವಾದ ಸವಿತೃವಿನ **ಭರ್ಗ**ವನ್ನು ಧ್ಯಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡಿ ಉಪಾಸಿಸುವುದೇ ಮಂತ್ರದ ಉದ್ದಿಶ್ಯ. ಯಾವ ತತ್ತ್ವದಿಂದ ಸಕಲ ಜಗತ್ತೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವುದೋ, ಯಾವುದರ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ಜೀವಿಸುವುವೋ ಮತ್ತು ಪುನಃ ಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ತತ್ತ್ವವನ್ನೇ

ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವುದೋ ಅಂತಹ ಬ್ರಹ್ಮವು ಸವಿತೃಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಮೇಲಿನ ವಿವರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನರಿಯಲು ಗಾಯತ್ರ್ಯುಪಾಸನೆಯೇ ಮುಖ್ಯಸಾಧನವೆಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ. ಈ ವಿಧವಾದ ಉಪಾಸನೆಯೇ ತತ್ಸವಿತುಃ ಎಂಬ ಪ್ರಕೃತ ಮಂತ್ರದ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಸಾಯಣರ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ಮೇಲೆ ಉದ್ಧರಿಸಿ ಅದರ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಮಂತ್ರದ ಅವಯವಗಳಂತಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿ, ಈ ಮಂತ್ರದ ಅನುಸಂಧಾನಫಲವೇನೆಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯಸ್ವಾಮಿಗಳು ಗಾಯತ್ರೀಮಂತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಶ್ಲೋಕರೂಪದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತಿಸಿದ್ದಾರೆ—

ತದಿತ್ಯವಾಙ್ಮನೋಗಮ್ಯಂ ಧ್ಯೇಯಂ ಯತ್ಸೂರ್ಯಮಂಡಲೇ ।
ಸವಿತುಃ ಸಕಲೋತ್ಪತ್ತಿಸ್ಥಿತಿಸಂಹಾರಕಾರಿಣಃ ॥
ವರೇಣ್ಯಮಾಶ್ರಯಣೀಯಂ ಯದಾಧಾರಮಿದಂ ಜಗತ್ ।
ಭರ್ಗಃ ಸ್ವಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರೇಣಾವಿದ್ಯಾತತ್ಕಾರ್ಯದಾಹಕಂ ॥
ದೇವಸ್ಯ ದ್ಯೋತಮಾನಸ್ಯ ಹ್ಯಾನಂದಾತ್ಕ್ರೀಡತೋಽಪಿ ವಾ ।
ಧೀಮಹ್ಯಹಂ ಸ ಏವೇತಿ ತೇನೈವಾಭೇದಸಿದ್ಧಯೇ ॥
ಧಿಯೋಽಂತಃಕರಣವೃತ್ತೀಶ್ಚ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಪ್ರವಣಚಾರಿಣೀಃ ।
ಯ ಇತ್ಯಲಿಂಗಧರ್ಮಂ ಯತ್ಸತ್ಯಜ್ಞಾನಾದಿಲಕ್ಷಣಂ ॥
ನೋಽಸ್ಮಾಕಂ ಬಹುಧಾಭ್ಯಸ್ತಭಿನ್ನಭೇದದೃಶಾಂ ತಥಾ ।
ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ಪ್ರೇರಯತು ಪ್ರಾರ್ಥನೇಯಂ ವಿಚಾರ್ಯತೇ ॥

ವಾಕ್ಕಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಗೋಚರವಾಗದೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದೂ (ಯತೋ ವಾಚೋ ನಿವರ್ತಂತೇ । ಅಪ್ರಾಪ್ಯ ಮನಸಾ ಸಹ) ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯಮಂಡಲದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದೂ ಆದ ಪರತತ್ತ್ವವು ತತ್‌ಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸಕಲ ಲೋಕದ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೂ, ಸ್ಥಿತಿಗೂ, ಸಂಹಾರಕ್ಕೂ ಮೂಲಕಾರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಈ ಬ್ರಹ್ಮವು ಸವಿತೃಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸಕಲಜಗತ್ತಿಗೂ ಆಧಾರವಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಅತ್ಯಂತಪೂಜ್ಯವಾದ ಮತ್ತು ಆದೃತವಾದ ಆಶ್ರಯಸ್ಥಾನವು. ಸ್ವಯಂಪ್ರಕಾಶಿತವೂ ಲೋಕಪ್ರಕಾಶಕವೂ ಆದ ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯು ಜಗತ್ತಿನ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ತತ್ಕಾರ್ಯವಾದ ದುಃಖಾದಿಗಳನ್ನೂ ದಹಿಸಿ ನಾಶಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಭರ್ಗವೆಂದು ನಾಮಧೇಯವು. ಪ್ರಕಾಶಮಾನನೂ, ಆನಂದರೂಪದ ಕ್ರೀಡೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ಪರನೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಸವಿತೃವಿಗೆ ದೇವಸ್ಯ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವಿದೆ. ಸವಿತೃರೂಪನಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ನಾನು ಎಂಬ ಅಭೇದರೂಪದ ಅನುಸಂಧಾನವೇ ಧೀಮಹಿಶಬ್ದದ ಅರ್ಥವು. ಜೀವನ ಅಂತಃಕರಣವೃತ್ತಿಗಳೇ ಧೀಶಬ್ದವಾಚ್ಯಗಳು. ಸತ್ಯಜ್ಞಾನಾದಿಲಕ್ಷಣವುಳ್ಳದ್ದೂ ಲಿಂಗಾತೀತವಾದ ಧರ್ಮವುಳ್ಳದ್ದೂ ಆದ ತತ್ತ್ವವು ಯಃ ಎಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನವೆಂಬ ಪ್ರತೀತಿಯಿಂದ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಯಾವುದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭೇದಭಾವವು ಬೆಳೆದಿದೆಯೋ ಆ ಜೀವರನ್ನು ನಃ ಎಂಬ ಪದವು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ಭೇದಪ್ರತೀತಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನಾತ್ಮಕರಂತೆ ಇರತಕ್ಕ ನಮ್ಮನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮದೊಡನೆ ಅಭೇದಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಲು ಸಾಧನವಾದ ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದ ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡಲು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯರು ಹೇಳಿರುವ ತಾತ್ಪರ್ಯಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧಾರವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು

ತತ್.

ಪ್ರಕೃತವಾದ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ತತ್ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಅನ್ವಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ. ಈ ಪದವು **ಸವಿತುಃ** ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವೆಂದು ಕೆಲವರೂ, ಭರ್ಗಃ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವೆಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ಮತಗಳಿದ್ದರೂ ಸಹ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎರಡರ ತಾತ್ಪರ್ಯವೂ ಒಂದೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, **ತತ್ ಇತಿ ಷಷ್ಠ್ಯಾ ಪರಿಣಮ್ಯತೇ ತಸ್ಯೇತ್ಯರ್ಥಃ ।** ತಚ್ಛಬ್ದದ ಷಷ್ಠ್ಯಂತವಾದ ತಸ್ಯ ಎಂಬರ್ಥವು ತಚ್ಛಬ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. **ತಸ್ಯ ದೇವಸ್ಯ** ಎಂದರ್ಥ. ಅಥವಾ ತಸ್ಯ ಎಂಬುದಕ್ಕೇ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಎಂದೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ತಚ್ಛಬ್ದನೇ ಬ್ರಹ್ಮವಾಚಿಯಾಗಿದೆ.

ಓಂ ತತ್ಸದಿತಿ ನಿರ್ದೇಶಃ ತ್ರಿವಿಧೋ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಸ್ಮೃತಃ ।

(ಭ. ಗೀ. ೧೭-೨೩)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ತತ್ ಶಬ್ದವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಭಾಷ್ಯಕಾರರುಗಳು ಇದನ್ನೇ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. **ತಚ್ಛಬ್ದೋ ಹಿ ಬ್ರಹ್ಮ ವಾಚೀ ಪ್ರಸಿದ್ಧಃ ।** ತಚ್ಛಬ್ದವು ಬ್ರಹ್ಮವಾಚಿಯೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇದೆ ಎಂದು ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರೂ **ತತ್ ಇತಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಭಿಧಾನಂ ಉಚ್ಚಾರ್ಯ ।** ಬ್ರಹ್ಮಪರನಾಮವಾದ **ತತ್** ಎಂದು ಉಚ್ಚರಿಸಿ, ಎಂದು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೂ ತಚ್ಛಬ್ದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತಚ್ಛಬ್ದವನ್ನು ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ **ಬ್ರಹ್ಮ** ಪರ್ಯಾಯ ವಾಗಿಯೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—**ತತ್ತ್ವಮಸಿ ಶ್ವೇತಕೇತೋ** ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗವು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಾಗಿದೆ. ತತ್ ಎಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮ, ತ್ವಂ ಎಂದರೆ ಜೀವಾತ್ಮ. **ತತ್ತ್ವಮಸಿ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಅಭೇದ ವನ್ನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. **ತತ್ಪದಂ ಹಿ ಸರ್ವಜ್ಞಂ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪಂ ಜಗತ್ಕಾರಣಂ ಬ್ರಹ್ಮ ಪರಾಮೃಶತಿ । ತದೈಕ್ಷತ ಬಹು ಸ್ಯಾಂ । ಇತ್ಯಾದಿಷು ತಸ್ಯೈವ ಪ್ರಕೃತಿತ್ವಾತ್ ।** ಸರ್ವಜ್ಞನೂ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪನೂ ಜಗತ್ಕಾರಣನೂ ಆದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ತತ್ಪದವು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ತದೈಕ್ಷತ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಇದನ್ನೇ ಬೋಧಿಸುತ್ತವೆ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಸರ್ವತ್ರ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಛಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲಿ, **ತಜ್ಜಲಾನಿತಿ** (ಛಾ. ಉ. ೩-೧೪-೧) ಎಂಬ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ತತ್ಕ್ರತುಮಯ ಪ್ರಕರಣವೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಿದೆ. **ಓಂ ತತ್ಬ್ರಹ್ಮ । ಓಂ ತದ್ವಾಯುಃ । ಓಂ ತದಾತ್ಮಾ** ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಇದನ್ನೇ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತವಾದ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ತತ್‌ಶಬ್ದವು **ಬ್ರಹ್ಮ**ಪರ್ಯಾಯಪದವಾದುದರಿಂದ, ಪರಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯಾದ ಸವಿತೃವಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. **ತಸ್ಯ ಸವಿತುಃ** ಎಂದರ್ಥಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಸರಿಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ಮತ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ತತ್ ಶಬ್ದವನ್ನು ಭರ್ಗಃ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಮತ. ಭಟ್ಟಭಾಸ್ಕರರು ತೈತ್ತಿರೀಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ (ತೈ. ಆ. ೧-೧೧) ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ **ತತ್ಸವಿತುಃ ಇತಿ । ವ್ಯಾಖ್ಯಾತಂ ಸಂ ಪಶ್ಯಾಮಿ ಇತ್ಯತ್ರ ।** ತೈತ್ತಿರೀಯಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ **ಸಂ ಪಶ್ಯಾಮಿ** ಎಂಬ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಪುನಃ ಅದನ್ನೇ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಆರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ವಿವರಣೆಗೂ ಸಂಹಿತಾ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ವಿವರಣೆಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಆರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ **ಸವಿತುಃ ದೇವಸ್ಯ ಪ್ರೇರಯಿತುಃ ತತ್ ತಾದೃಶಂ ವರೇಣ್ಯಂ ಭರ್ಗಃ ।** ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕನಾದ ಸವಿತೃ

ದೇವನ ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದೂ, ಪೂಜ್ಯವಾದುದೂ ಆದ ತೇಜಸ್ಸು ಎಂದು ವಿವರಿಸಿ ತತ್ ಶಬ್ದವು ಭರ್ಗಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಇದನ್ನೇ ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತಾಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿಯೂ ವಿವರಿಸಿದೆಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಅಲ್ಲಿ, **ಆಹವನೀಯಮುಪತಿಷ್ಠತೇ—ತತ್ಸವಿತುರಿತಿ ಗಾಯತ್ರ್ಯಾ । ತತ್ತಸ್ಯ ಸುಪಾಂ ಸುಲುಕ್ ಇತಿ ಷಷ್ಠ್ಯಾ ಲುಕ್ । ತಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ದೇವಸ್ಯ ಸುಪಾಂ ಸುಲುಕ್** ಎಂಬ ಸೂತ್ರವು **ತತ್** ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ ಷಷ್ಠೀಲುಪ್ತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. **ತಸ್ಯ ಸವಿತುಃ** ಎಂದರ್ಥಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. (ತೈ. ಸಂ. ಭಾ. ೧-೫-೬) ಅಲ್ಲದೇ, **ಸವಿತುಃ ದೇವಸ್ಯ** ತದನ್ನಾದಿ ಧೀಮಹಿ ಎಂದು ತಚ್ಛಬ್ದವು ಅನ್ನಾದ್ಯರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ **ಭರ್ಗ** ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿರಬಹುದೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದರೂ ಸಹ, ತತ್ತ್ವವಿಮರ್ಶನದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಎರಡು ವಿವರಣೆಗೂ ವಿರೋಧವೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

> **ಹಿರಣ್ಮಯೇ ಪರೇ ಕೋಶೇ ವಿರಜಂ ಬ್ರಹ್ಮ ನಿಷ್ಕಲಂ ।**
> **ತಚ್ಛುಭ್ರಂ ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿಸ್ತದ್ಯದಾತ್ಮವಿದೋ ವಿದುಃ ॥**

(ಮು. ಉ. ೨-೨-೯)

ಪರಾತ್ಮಕವಾದುದೂ, ಹಿರಣ್ಮಯಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಆದ ಹಿರಣ್ಮಯಕೋಶದಲ್ಲಿ ರಾಗರಹಿತವೂ, ನಿಷ್ಕಲವೂ (ಭೇದರಹಿತವೂ) ಆದ ಬ್ರಹ್ಮವಿದೆ. ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾಯುತವಾದ ಜ್ಯೋತಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾಗಿದೆ. ಆತ್ಮವಿತ್ತುಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದನ್ನು ಅರಿಯಬಲ್ಲರು,

> **ನ ತತ್ರ ಸೂರ್ಯೋ ಭಾತಿ ನ ಚಂದ್ರತಾರಕಂ ನೇಮಾ ವಿದ್ಯುತೋ ಭಾಂತಿ ಕುತೋಽಯಮಗ್ನಿಃ ।**
> **ತಮೇವ ಭಾಂತಮನುಭಾತಿ ಸರ್ವಂ ತಸ್ಯ ಭಾಸಾ ಸರ್ವಮಿದಂ ವಿಭಾತಿ ॥**

(ಮು. ಉ. ೨-೨-೧೦)

ಆ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಮುಂದೆ ಸೂರ್ಯನು ಪ್ರಕಾಶಿಸಲಾರನು. ಚಂದ್ರನ ಪ್ರಕಾಶವಾಗಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಪ್ರಕಾಶವಾಗಲಿ ಆದರ ಮುಂದೆ ಬೆಳಗಲಾರವು. ಆದರ ಸ್ವಯಂಪ್ರಕಾಶದಿಂದಲೇ ಪ್ರಭಾಯುತವಾದ ಸಕಲ ಜ್ಯೋತಿಗಳೂ ಬೆಳಗುವುವು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತವೂ ಆ ಜ್ಯೋತಿಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಜ್ಯೋತಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವು ಎರಡು ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆಂದು ತೋರಿಸಿರುವುದರಿಂದ **ತಚ್ಛಬ್ದವು ಸವಿತೃವಿಗೆ** ವಿಶೇಷಣವಾದ **ತಸ್ಯ ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕಸ್ಯ ಸವಿತುಃ** ಎಂದೂ **ಭರ್ಗ** ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾದರೆ **ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧಂ ಜ್ಯೋತಿಃ** ಎಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸವಿತುಃ

ಸವಿತೃ ಶಬ್ದದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನೂ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೇ **ಸವಿತೃ**ಶಬ್ದವಾಚ್ಯನೆಂದೂ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. **ಸೂತೇ ಸಕಲಜನನಿರ್ವೃತಿಹೇತುಂ ವೃಷ್ಟಿಂ ।** ಸಕಲಲೋಕಕ್ಕೂ ತೃಪ್ತಿಕಾರಕವಾದ ವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡುವುದರಿಂದ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಸವಿತೃವೆಂಬ ಹೆಸರು ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಿಧವಾದ ನಿರ್ವಚನ. **ಸೌತಿ ಸಕಲಶ್ರೇಯಾಂಸಿ**

ಧಾತ್ಯಾಣಾಂ ಸವಿತಾ । ಉಪಾಸಕರಿಗೆ ಸಕಲಶ್ರೇಯಸ್ಸುಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಈ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಉದ್ಯಂತಮಸ್ತಂಯನ್ತಮಾದಿತ್ಯಮಭಿಧ್ಯಾಯನ್ಕುರ್ವನ್ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋ ವಿದ್ವಾನ್ ಸಕಲಂ ಭದ್ರಮಶ್ನುತೇ । ಉದಯಿಸುವ ಮತ್ತು ಅಸ್ತಂಗತನಾಗುವ ಆದಿತ್ಯನ ಅನುಸಂಧಾನದಿಂದ ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಲ್ಯಾಣವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳು ಮೇಲಿನ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ.

ಸವಿತಾ ಸರ್ವಭೂತಾನಾಂ ಸರ್ವಭಾವಾನ್ ಪ್ರಸೂಯತೇ ।
ಸವನಾತ್ ಪ್ರೇರಣಾಚ್ಚೈವ ಸವಿತಾ ತೇನ ಚೋಚ್ಯತೇ ॥
(ಯೋಗಿ ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯಃ)

ಸಕಲ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಪ್ರಸವಕಾರಣನಾದುದರಿಂದಲೂ ಜಗದ್ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಪ್ರೇರಕನಾದುದರಿಂದಲೂ ಸಹ ಸವಿತೃವೆಂಬ ಹೆಸರು, ಎಂಬ ನಿರ್ವಚನವು ಹಿಂದೆ ಉದ್ಧರಿಸಿರುವ ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಇತರ ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಅದೇ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಉದಾಹೃತವಾಗಿರುವ ಈ ಶ್ಲೋಕವೂ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವಿನ ಪ್ರಶಂಸೆಯು ಇಂತಹ ನಿರ್ವಚನಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಅದೇ ಪ್ರಶಂಸೆಗಳು ಪ್ರಕೃತವಾದ ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಾಗಿಯೂ ಇವೆ.

ವಿಶ್ವಾ ರೂಪಾಣಿ ಪ್ರತಿ ಮುಂಚತೇ ಕವಿಃ ಪ್ರಾಸಾವೀದ್ಭದ್ರಂ ದ್ವಿಪದೇ ಚತುಷ್ಪದೇ ।
ವಿ ನಾಕಮಖ್ಯತ್ಸವಿತಾ ವರೇಣ್ಯೋಽನು ಪ್ರಯಾಣಮುಷಸೋ ವಿ ರಾಜತಿ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೫-೮೧-೨)

ಕವಿಯಾದ ಸವಿತೃವು ಜಗತ್ತಿನ ಸಕಲರೂಪಗಳನ್ನೂ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಎರಡು ಪಾದಗಳುಳ್ಳವೂ, ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳುಳ್ಳವೂ ಆದ ಸಕಲ ಜಗತ್ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಮಂಗಳವನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಕಲ ಚೈತನ್ಯಗಳಿಗೂ ಪ್ರೇರಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅತ್ಯಂತ ವರೇಣ್ಯನು. ಈ ಗುಣದಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸುತ್ತಾನೆ ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ವರ್ಣನವು ಮೇಲೆ ಉದಹರಿಸಿದ-ತಸ್ಯ ಭಾಸಾ ಸರ್ವಮಿದಂ ವಿಭಾತಿ ಎಂಬ ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಸವಿತೃವನ್ನೂ ಪ್ರಶಂಸಿದೆ.

ಉತೇಶಿಷೇ ಪ್ರಸವಸ್ಯ ತ್ವಮೇಕ ಇದುತ ಪೂಷಾ ಭವಸಿ ದೇವ ಯಾಮಭಿಃ ।
ಉತೇದಂ ವಿಶ್ವಂ ಭುವನಂ ವಿ ರಾಜಸಿ ಶ್ಯಾವಾಶ್ವಸ್ತೇ ಸವಿತಃ ಸ್ತೋಮಮಾನಶೇ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೫-೮೧-೫)

ತತ್ಸವಿತುರ್ವೃಣೀಮಹೇ ವಯಂ ದೇವಸ್ಯ ಭೋಜನಂ ।
ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ಸರ್ವಧಾತಮಂ ತುರಂ ಭಗಸ್ಯ ಧೀಮಹಿ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೫-೮೨-೧)

ಸವಿತೃವೇ ಸಕಲ ಜಗದ್ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಪ್ರಭುವು. ಸಕಲ ಜಗತ್ಪಾಲಕನು. ಸಮಸ್ತ ಭೂತಜಾತಗಳನ್ನೂ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇವನೇ ಸಕಲ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಲಯಗಳಿಗೂ ಕಾರಣನು. ಇಂತಹ ಜಗತ್ಪ್ರಭುವಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಸವಿತೃವಿನ ಸ್ವರೂಪಪ್ರಶಂಸೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಸವಿತೃವೇ

ಜಗನ್ನಿಯಾಮಕನಾದ ಪರದೇವತೆಯೆಂಬುದು ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ. **ದೇವಾಯ ಸವಿತ್ರೇ ಸತ್ಯಪ್ರಸವಾಯ** (ಬೃ. ಉ. ६-४-೧೯) ಇತ್ಯಾದ್ಯುಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿಶದವಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಯುಂಜಾನಃ ಪ್ರಥಮಂ ಮನಸ್ತತ್ತ್ವಾಯ ಸವಿತಾ ಧಿಯಃ ।
ಅಗ್ನೇರ್ಜ್ಯೋತಿರ್ನಿಚಾಯ್ಯ ಪೃಥಿವ್ಯಾ ಅಧ್ಯಾಭರತ್ ॥

(ಶ್ವೇ. ಉ ೨-೧)

ಚೈತನ್ಯಪ್ರೇರಕನಾದ ಸವಿತೃವು ಪ್ರಥಮತಃ ಸಂಯಮಚಿತ್ತನಾಗಿ ಸತ್ಯಪ್ರಸವಾತ್ಮಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ನಂತರ ಅಗ್ನಿರೂಪವಾದ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಆದುದರಿಂದಲೇ, **ಯುಂಜತೇ ಮನ ಉತ ಯುಂಜತೇ ಧಿಯೋ** ವಿಪ್ರಾ ವಿಪ್ರಸ್ಯ ಬೃಹತೋ ವಿಪಶ್ಚಿತಃ । ಇಂತಹ ಧ್ಯಾನ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಜಗತ್ಕಾರಣನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲು ಸಂಯಮಚಿತ್ತದಿಂದ ಧ್ಯಾನ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಉಪಾಸನಾಕ್ರಮವು ಬೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಜಗತ್ಕಾರಣನಾದ ಈ ಸವಿತೃವಿನ ದಿವ್ಯಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ವರೇಣ್ಯಂ.

ವರೇಣ್ಯಂ ಪುರುಷಾರ್ಥಕಾಮಿಭಿರ್ವರಣೀಯಂ । ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ವಾ । ಸಕಲ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳೂ ಸವಿತೃವಿನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ ಲಭಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದರಿಂದಲೂ ಸಹ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಆತ್ಯಾದೃತವಾಗಿದೆ. **ಸತ್ಯಾತ್ಮ ಪ್ರಾಣಾರಾಮಂ ಮನ ಆನಂದಂ । ಶಾಂತಿಸಮೃದ್ಧಮಮೃತಂ ।** ಯಾವ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಆತ್ಮವೇ ಸತ್ಯವೋ ಪ್ರಾಣವೋ ಆರಾಮಸ್ಥಾನವೋ, ಮನಸ್ಸೇ ಆನಂದಭೂಮಿಯೋ ಮತ್ತು ಯಾವುದು ಶಾಂತಿಸಮೃದ್ಧವೋ ಅಂತಹ ಪರಮಾತ್ಮನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಆದೃತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ **ಶ್ರೋತವ್ಯೋ ಮಂತವ್ಯೋ ನಿದಿಧ್ಯಾಸಿತವ್ಯಃ** ಇದೇ ಶ್ರವಣ ಯೋಗ್ಯವು, ಮನನಯೋಗ್ಯವು ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಯೋಗ್ಯವು ಎಂದು ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ.

ಭರ್ಗಃ.

ಸವಿತೃವಿನ ವರೇಣ್ಯವಾದ ಜ್ಯೋತಿಯೇ ಭರ್ಗಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಾಗಿದೆ- **ಅವಿದ್ಯಾತತ್ಕಾರ್ಯಯೋರ್ಭರ್ಜನಾದ್ಭರ್ಗಃ ಸ್ವಯಂಜ್ಯೋತಿಃ ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕಂ ತೇಜಃ ।** ಅಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಅದರ ಫಲವಾದ ಪಾಪ ಮತ್ತು ದುಃಖ ಇವನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು **ಭರ್ಗ**ವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ಪದದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಅಥ ಭರ್ಗಾ ಇತಿ ಯೋ ಹ ವಾ ಅಮುಷ್ಮಿನ್ನಾದಿತ್ಯೇ ನಿಹಿತಸ್ತಾರಕೋಽಕ್ಷಿಣಿ ವೈಷ ಭರ್ಗಾಖ್ಯೋ ಭಾಭಿರ್ಗತಿರಸ್ಯ ಹೀತಿ ಭರ್ಗೋ ಭರ್ಜಯತೀತಿ ವೈಷ ಭರ್ಗಾ ಇತಿ ರುದ್ರೋ ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನೋಽಥ ಭ ಇತಿ ಭಾಸಯತೀಮಾನ್ ಲೋಕಾನ್ ರ ಇತಿ ರಂಜಯತೀಮಾನಿ ಭೂತಾದಿ ಗ ಇತಿ ಗಚ್ಛಂತ್ಯಸ್ಮಿನ್ನಾಗಚ್ಛಂತ್ಯಸ್ಮಾದಿಮಾಃ ಪ್ರಜಾಸ್ತಸ್ಮಾದ್ಭರಗತ್ವಾದ್ಭರ್ಗಃ ॥ ಶಶ್ವತ್ ಸೂಯಮಾನಾತ್ ಸೂರ್ಯಃ ಸವನಾತ್ ಸವಿತಾ .... ॥

(ಮೈ. ಉ. ६-೭)

ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವೆಂದರೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. **ಅಥ ಯ ಏಷೋಽಂತರಕ್ಷಿಣಿ ಪುರುಷೋ ದೃಶ್ಯತೇ**—ಯಾವ ತೇಜಸ್ಸು ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವುದೋ ಅದೇ ಪುರುಷನ ಅಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿಯೂ ತೇಜೋರೂಪವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಛಾಂದೋಗ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ (ಛಾ. ಉ. ೧-೭-೫) ಯಾವ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದೆಯೋ ಆ ತೇಜಸ್ಸೇ ಭರ್ಗಾಖ್ಯವಾಗಿದೆ.

(೧) **ಭಾಭಿಃ ಕಿರಣೈರಧಿಷ್ಠಾನಧರ್ಮೈರಸ್ಯ ಗತಿರ್ಗಮನಂ ವಿಷಯವ್ಯಾಪ್ತಿರಸ್ಯ ಇತಿ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತೇ-ರ್ಭರ್ಗ ಇತ್ಯೇಕಂ ನಿರ್ವಚನಂ**— ಭಾಃ ಎಂದರೆ ತೇಜೋಯುತವಾದ ಕಿರಣವೆಂದರ್ಥ. ಇಂತಹ ಕಿರಣರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಮನವು ಇರುವುದರಿಂದಲೂ ಈ ಗಮನದಿಂದಲೇ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವೂ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ ಆದಿತ್ಯನ ಪ್ರಭೆಗೆ ಭರ್ಗವೆಂದು ಹೆಸರು ಎಂದು ಒಂದು ವಿಧವಾದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು.

(೨) ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, **ಅಥವಾ ಭರ್ಜಯತಿ ಜಗತ್ ಸಂಹರತೀತಿ ರುದ್ರೋ ಭರ್ಗ ಇತಿ**—ಜಗತ್ತನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವುದರಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ಭರ್ಗನೆಂದು ಹೆಸರು ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳ ಮತವಾಗಿದೆ.

(೩) ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, **ಭಕಾರರೇಫಗಕಾರಾಣಾಂ ಪ್ರತ್ಯೇಕನಿರ್ವಚನಂ । ಭಾಸಯತಿ ತೇಜೋ-ಮಂಡಲಾಂತರ್ಗತಚಿತ್ಪ್ರಕಾಶೇನ ಇಮಾನ್ ಸರ್ವಾನೇವ ಲೋಕಾನ್ ಇತಿ ಭ ಇತ್ಯುಚ್ಯತೇ । ಇಮಾನಿ ಭೂತಾನಿ ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮಾತ್ಮಕಾನಿ ಪ್ರಾಣಾನುಗತಚಿದಾನಂದಾತ್ಮನಾ ರಂಜಯತಿ ಪ್ರೀಣಯತಿ ಸುಖಾ-ತ್ಮಕಂ ಕರೋತೀತಿ ಇತಿ ರ ಉಚ್ಯತೇ । ಅಸ್ಮಿನ್ ಸರ್ವಕಾರಣಾತ್ಮನಿ ಸುಷುಪ್ತಿಪ್ರಳಯಯೋಃ ಸರ್ವಾ ಇಮಾಃ ಪ್ರಜಾಃ ಗಚ್ಛಂತಿ ಲಯಂ ಪ್ರಾಪ್ನುವಂತಿ ತಥಾ ಪ್ರಭೋಧಸೃಷ್ಟ್ಯೋರಸ್ಮಾದೇವಾಗಚ್ಛಂತ್ಯಾ-ವಿರ್ಭವಂತೀತಿ ಗ ಇತ್ಯುಚ್ಯತೇ ॥**

ಭ, ರ, ಗ ಎಂಬ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ, ೧) ಸಕಲ ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಭಾಸಮಾನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ **ಭ** ಎಂದು ಹೆಸರು. ೨) ಸ್ಥಾವರ ಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲ ಭೂತಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಚಿದಾನಂದಸ್ವರೂಪದಿಂದ ರಂಜಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸುಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದರಿಂದ ರ ಎಂದು ಹೆಸರು. ೩) ಮತ್ತು ಸುಷುಪ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಳಯಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ಸಹ ಸರ್ವಕಾರಣನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿಯೇ ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದುವುದರಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಬೋಧ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಆಗಮಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ಸಹ **ಗ** ಎಂದು ಹೆಸರು. ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಈ ರೀತಿ **ಭ, ರ, ಗ** ಎಂಬುವುಗಳ ಸಮುಚ್ಚಯವೂ, ಸಾಮರಸ್ಯಾತ್ಮಕನೂ ಆದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಭರ್ಗವೆಂದು ಹೆಸರು ಎಂದು ಈ ಪದದ ನಿರ್ವಚನಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಭರ್ಗಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸವಿತೃವಿನ ತೇಜಸ್ಸು ಅಥವಾ ಅನ್ನ ಇತ್ಯಾದ್ಯರ್ಥಾಂತರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಭರ್ಗಃ, ತೇಜಃ, ಅನ್ನಂ, ಧನಂ—ಭರ್ಗಶಬ್ದಕ್ಕೆ ತೇಜಸ್ಸು, ಅನ್ನ ಅಥವಾ ಧನ ಎಂಬರ್ಥವಿರುವುದು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅರ್ಥವನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಬಹುದು ಎಂದು ತೈತ್ತಿರೀಯಸಂಹಿತೆಯ ಭಟ್ಟಭಾಸ್ಕರಭಾಷ್ಯವನ್ನೂ ಸಹ ಮೇಲೆ ಉದ್ಧರಿಸಿ ವಿವರಿಸಿದೆ. (ತೈ. ಸಂ. ಭ. ಭಾ. ೧-೫-೬).

ಭ್ರಸ್ಜಃ ಪಾಕೇ ಭವೇದ್ಧಾತುರ್ಯಸ್ಮಾತ್ ಪಾಚಯತೇ ಹ್ಯಸೌ ।
ಭ್ರಾಜತೇ ದೀಪ್ಯತೇ ಯಸ್ಮಾತ್ ಜಗದಂತೇ ಹರತ್ಯಪಿ ॥

ಕಾಲಾಗ್ನಿರೂಪಮಾಸ್ಥಾಯ ಸಪ್ತಾರ್ಚಿಃ ಸಪ್ತರಶ್ಮಿಭಿಃ ।
ಭ್ರಾಜತೇ ತತ್ಸ್ವರೂಪೇಣ ತಸ್ಮಾದ್ಭರ್ಗಃ ಸ ಉಚ್ಯತೇ ॥
(ಯೋಗಿಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯಃ)

ಜಗತ್ತನ್ನು ಪಕ್ವಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದಲೂ, ಅಂತಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾಶಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ಕಾಲಾಗ್ನಿರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಸಪ್ತರಶ್ಮಿಗಳಿಂದಲೂ ಭ್ರಾಜಿಸುವುದರಿಂದಲೂ **ಭರ್ಗ**ವೆಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. **ಭೇತಿ ಭಾಸಯತೇ ಲೋಕಾನ್ । ರೇತಿ ರಂಜಯತೇ ಪ್ರಜಾಃ । ಗ ಇತ್ಯಾಗಚ್ಛತೇಽಜಸ್ರಂ ಭರಗೋ ಭರ್ಗ ಉಚ್ಯತೇ ।** ಎಂಬ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಮೇಲೆ ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ತಿನ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ **ಭ**, ರ, ಗ ಎಂಬ ಅಕ್ಷರಗಳಿಂದ ಸೂಚಿತವಾಗುವ ಸವಿತ್ರಾಖ್ಯವಾದ ಬ್ರಹ್ಮದ ಪ್ರಭಾವಗಳ ಸಮುಚ್ಚಯವೂ, ಸಾಮರಸ್ಯವೂ ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ದೇವಸ್ಯ.

ದೇವೋ ದ್ಯುಲೋಕವರ್ತಿತ್ವಾದ್ದೇವನಾದ್ದೇವನೇನ ವಾ । ದ್ಯುಲೋಕವರ್ತಿಯಾದುದರಿಂದಾಗಲಿ, ಪ್ರಕಾಶಮಾನನಾದುದರಿಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕ್ರೀಡಾತ್ಮಕವಾದ ಸ್ವರೂಪವಿರುವುದರಿಂದಾಗಲಿ ಸವಿತೃವು ದೇವಶಬ್ದ ವಾಚ್ಯನು,

ದೀವ್ಯತೇ ಕ್ರೀಡತೇ ಯಸ್ಮಾದ್ರೋಚತೇ ದ್ಯೋತತೇ ದಿವಿ ।
ತಸ್ಮಾದ್ದೇವ ಇತಿ ಪ್ರೋಕ್ತಃ ಸ್ತೂಯತೇ ಸರ್ವದೇವತೈಃ ॥

ಯಾವ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಈ ಸವಿತೃದೇವನು ತನ್ನ ಲೀಲಾರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಕ್ರೀಡೆಯಿಂದ ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಆಹ್ಲಾದಕಾರಕನಾಗಿದ್ದಾನೆಯೋ, ಯಾವ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ದ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾಯುತನಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ ಆ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲೇ ಇವನಿಗೆ **ದೇವ**ನೆಂಬ ವಿಶೇಷಣವೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಾಗಿದೆ. ಅಥವಾ **ದೀವ್ಯತಿ ನಂದತೀತಿ ದೇವಃ । ಅಖಂಡಾನಂದೈಕರಸ ಇತ್ಯರ್ಥಃ ।** ಕ್ರೀಡಾರೂಪವಾದ ಆನಂದದಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ವದಾ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ, ಆನಂದರೂಪನೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಈ ವಿಶೇಷಣವು. ಶಂಕರಾ ಚಾರ್ಯರೂ ಸಹ– **ದೇವಸ್ಯೇತಿ ಸರ್ವದ್ಯೋತನಾತ್ಮಕಾಖಂಡಚಿದೇಕರಸಂ ।** ಸರ್ವವನ್ನೂ ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸತಕ್ಕದ್ದೂ ಅಖಂಡಾತ್ಮಕವಾದುದೂ, ಆನಂದರಸಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಆದ ತತ್ತ್ವನಿರ್ದೇಶವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಅನ್ಯೋಽನ್ತರ ಆತ್ಮಾನಂದಮಯಃ । ತೇನೈಷ ಪೂರ್ಣಃ । .... ತಸ್ಯ ಪ್ರಿಯಮೇವ ಶಿರಃ । ಮೋದೋ ದಕ್ಷಿಣಃ ಪಕ್ಷಃ । ಪ್ರಮೋದ ಉತ್ತರಂ ಪಕ್ಷಃ । ಆನಂದ ಆತ್ಮಾ ॥
(ತೈ. ಉ. ೨-೫)

ಆನಂದಮಯನಾದ ಈ ಪುರುಷನು ಮೋದಪ್ರಮೋದರೂಪಗಳಾದ ಪಕ್ಷಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿ ಆನಂದಾತ್ಮಕನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆಂದು ವರ್ಣಿಸಿರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ವಿಶೇಷಗುಣವೇ **ದೇವ**ಶಬ್ದವಾಚ್ಯವು ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. **ಬ್ರಹ್ಮಜಜ್ಞಂ ದೇವಮೀಡ್ಯಂ ವಿದಿತ್ವಾ** (ಕ. ಉ. ೧–೧೭) ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ **ದೇವ**ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಈ ಅರ್ಥ ವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ. ಗುಣವನ್ನೇ **ಆತ್ಮರತಿಃ ಆತ್ಮಕ್ರೀಡ ಯಸ್ಯ ವಿಶ್ವ ಉಪಾಸತೇ** ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತವೆ.

ಧೀಮಹಿ

ಧೀಮಹಿಪದಕ್ಕೆ **ಧ್ಯಾಯೊಾಮಃ, ಮನಸಾ ಧಾರಯೊಾಮಃ** । ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅಥವಾ **ಧ್ಯೇಯತಯಾ ಧಾರಯಾಮಃ** ಎಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ **ಧ್ಯಾನ, ಧಾರಣ** ಎಂಬೆರಡು ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಧ್ಯಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧರಿಸೋಣವೆಂದರ್ಥ. ಧ್ಯಾನದ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೂ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನೂ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. **ಅವಾಙ್ಮನೋಗಮ್ಯನಾದ** ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ವಾಕ್ಕಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಗೋಚರನಾಗತಕ್ಕವನಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದ ಉಪಾಸನೆಯಿಂದಲೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು. ಈ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಕ್ರಮವೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. **ಧೀಮಹ್ಯಹಂ ಸ ಏನೇತಿ ತೇನೈವಾಭೇದಸಿದ್ಧಯೇ।** ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಗಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನನೆಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕಮನೋಭಾವವನ್ನಿಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಜೀವನು ತಾನೇ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ತಿಳಿದು ಐಕ್ಯಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದ ಧಾರಣವು **ಧೀಮಹಿ** ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. **ಬುಧ್ಯಾದಿಸರ್ವದೃಶ್ಯಸಾಕ್ಷಿಲಕ್ಷಣಂ ಯನ್ಮೇ ಸ್ವರೂಪಂ ತತ್ಸರ್ವಾಧಿಷ್ಠಾನಭೂತಂ ಪರಮಾನಂದಂ ನಿರಸ್ತಸಮಸ್ತಾನರ್ಥರೂಪಂ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶಚಿದಾತ್ಮಕಂ ಬ್ರಹ್ಮೇತ್ಯೇವಂ ಧೀಮಹಿ ಧ್ಯಾಯೇಮ** । ಬುದ್ಧ್ಯಾದಿ ಸಕಲವಾದ ದೃಶ್ಯಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೂ ಸಾಕ್ಷಿಲಕ್ಷಣಭೂತವಾದ ಯಾವ ನನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮವಿದೆಯೋ ಮತ್ತು ಸಕಲಲೋಕಕ್ಕೂ ಅಧಿಷ್ಠಾನಭೂತವೂ, ಪರಮಾನಂದಸ್ವರೂಪವೂ, ಸಮಸ್ತವಾದ ಅನರ್ಥವನ್ನೂ ನಾಶಪಡಿಸಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರಕಾಶಿತವೂ ಬ್ರಹ್ಮಾಖ್ಯವೂ ಆದ ಯಾವ ಈ ಆತ್ಮತತ್ತ್ವವಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು **ಬ್ರಹ್ಮ** ಎಂದು ಧ್ಯಾನಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಎಂದು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು **ಧೀಮಹಿ** ಎಂಬ ಪದದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಧ್ಯಾನವು ಬ್ರಹ್ಮೈಕ್ಯಜ್ಞಾನರೂಪವಾದುದು ಎಂದೂ · ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವಿದ್ಯಾದಿದೋಷಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದರಿಂದ ಸವಿತೃವಿನ ಜ್ಯೋತಿಗೆ **ಭರ್ಗ**ವೆಂಬ ಹೆಸರು ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದೆ. **ಧೀಮಹಿ** ಶಬ್ದದಿಂದ ಸೂಚಿತವಾಗುವ ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೂ ಸಹ ಇದೇ ಫಲವು.

ಅಹಂ ವಿಶ್ವಂ ಭುವನಮಭ್ಯಭವಾಂ । ಸುವರ್ನ ಜ್ಯೋತೀಃ । (ತೈ. ಉ. ೩-೮)

ನಾನು ಭಿನ್ನಾತ್ಮಕವಾದ ಸಮಸ್ತ ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿದ ಪರಂಜ್ಯೋತೀ ರೂಪನಾದ ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದು ಬ್ರಹ್ಮರೂಪನೇ ಆಗಿರುವೆನು ಎಂಬ ಐಕ್ಯಭಾವನೆಯು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದ ಸಾಧನವಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಆಶಂಸಿಸಿದೆ. ಈ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನದ ಫಲವಾಗಿ **ಮರ್ತ್ಯೋಽಮೃತೋ ಭವತ್ಯತ್ರ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಶ್ನುತೇ** ಮರ್ತ್ಯನಾದ ಮಾನವನು ಅಮೃತತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯನು ಪ್ರಕಾಶಿಸುವಂತೆ ತಾನೂ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದ ದಿವ್ಯತೇಜಸ್ಸಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಧಿಯಃ

ಬ್ರಹ್ಮೈಕ್ಯಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ತತ್ಸಾಧನವಾದ ಜ್ಞಾನವೂ ತದ್ಧ್ಯಾನಸಾಧಕವಾದ ಕರ್ಮವೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ **ಧೀ**ಯನ್ನು ಸವಿತೃವು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ **ಧೀ**ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿ ಅಥವಾ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೆಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕರ್ಮವೆಂದಾಗಲಿ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಅವಿದ್ಯೆಯು ನಾಶವಾಗಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಉಪಾಸನಾರೂಪದ ಕರ್ಮದಿಂದಲೇ

ಸಾಧ್ಯ. ಆದುದರಿಂದ ಎರಡರ್ಥವೂ ಸಮಂಜಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ಸವಿತೃವಿನ ಸ್ತೋತ್ರರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನವಾದುದರಿಂದ ಧೀಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸ್ತುತಿಯೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದರೂ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸತ್ಕರ್ಮವೇ ಸಾಧನವು. ವಿಶೇಷಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವಾದ ಕರ್ಮವೂ ಸ್ತುತಿರೂಪವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಜ್ಞಾನಕರ್ಮಗಳ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಅಥವಾ ಸಾಹಚರ್ಯವನ್ನು ತೈತ್ತಿರೀಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನಂ ಯಜ್ಞಂ ತನುತೇ । ಕರ್ಮಾಣಿ ತನುತೇಽಪಿ ಚ । ವಿಜ್ಞಾನಂ ದೇವಾಸ್ಸರ್ವೇ ಬ್ರಹ್ಮ ಜ್ಯೇಷ್ಠಮುಪಾಸತೇ ।

(ತೈ. ಉ. ೨.೧)

ವಿಶೇಷವಾದ ಜ್ಞಾನವಿರತಕ್ಕವನೇ ಯಜ್ಞವನ್ನಾಚರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ರೀತಿ ವಿಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ಕರ್ತೃತ್ವವಿರುವುದರಿಂದಲೇ ವಿಜ್ಞಾನಮಯನಾದ ಆತ್ಮನು ಬ್ರಹ್ಮವು ಎಂಬ ಪ್ರತೀತಿಯಿದೆ. ಆದರೆ ವಿಜ್ಞಾನಮಯನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಿಂತಲೂ ಮೀರಿದ ಆನಂದಮಯನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲು. ವಿಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಕರ್ಮರೂಪದ ಧ್ಯಾನವು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಜ್ಞಾನ, ಕರ್ಮ ಧ್ಯಾನ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಸಮುಚ್ಚಯರೂಪದ ಧೀಶಬ್ದವು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವೂ ಕರ್ಮಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಕರ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಯಃ

ಯಃ ಸವಿತಾ ಸೂರ್ಯಃ । ಯಾವ ಸವಿತೃರೂಪನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿರುವನೋ ಅವನು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂದು ಒಂದರ್ಥ. ಅಥವಾ **ಯಃ** ಇತಿ ಲಿಂಗವ್ಯತ್ಯಯಃ । **ಯದ್ಭರ್ಗೋ ಧಿಯಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ । ತತ್ ಧ್ಯಾಯೇಮ ಇತಿ ಸಮನ್ವಯಃ ।** ಯಾವ **ಭರ್ಗವು** ಎಂದರೆ ಆದಿತ್ಯಜ್ಯೋತಿಯು ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವಾದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸುವುದೋ ಅಂತಹ ಭರ್ಗವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸೋಣ ಎಂಬ ಆಶಂಸೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದರ್ಥವೆಂದು ಸಾಯಣರು ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಅನ್ವಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೇ, **ಯಃ** ಎಂಬುದು ಲಿಂಗವ್ಯತ್ಯಯವಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಗ್ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದೂ ಒಂದು ಮತ. ಅದನ್ನೇ ಮಾಧವರು **ಯ ಇತ್ಯಲಿಂಗಧರ್ಮಂ ಯತ್ಸತ್ಯಜ್ಞಾನಾದಿಲಕ್ಷಣಂ** ಎಂದು ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ನಮ್ಮ ಧೀಯನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. **ತಸ್ಯ ಯಚ್ಛಬ್ದನಿರ್ದಿಷ್ಟಸ್ಯಾತ್ಮನಃ ಸ್ವರೂಪಭೂತಂ ಪರಂ ಬ್ರಹ್ಮ ತತ್ಸವಿತುರಿತ್ಯಾದಿಪದೈಃ ನಿರ್ದಿಶ್ಯತೇ ।** ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪಭೂತವಾಗ ಯಾವ ಪರಬ್ರಹ್ಮವುಂಟೋ ಅದೇ **ತತ್ಸವಿತುಃ** ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೆಂದು **ಯಃ** ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮಪರವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ನಃ

ನಃ ಎಂದರೆ ನಮಗೆ ಎಂದರ್ಥ. ಬ್ರಹ್ಮನು ಬೇರೆ, ಜೀವಾತ್ಮರಾ ನಾವು ಬೇರೆ, ನಾವು ಅನಂತ ಎಂಬ ಪ್ರತೀತಿಯು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ, ಜೀವರಿಗೂ ಭೇದಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಪುರುಷನಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಭೇದಬುದ್ಧಿಯು, ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ವಸ್ತುತಃ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೂ ಜೀವಾತ್ಮರಿಗೂ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಭೇದರೂಪವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಪುರುಷನಿಗೆ ಸಹಜವಾದ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಈ ಭೇದಬುದ್ಧಿಯು

ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಜೀವಾತ್ಮರನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಿಂತಲೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯುಳ್ಳವರು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ "ನಿನಗಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನರಾದ ನಮಗೆ ಸತ್ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಕವಾದುದೂ, ನಿನ್ನ ಉಪಾಸನೆಗೆ ಸಾಧಕವಾದುದೂ ಆದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನನುಗ್ರಹಿಸು"- ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ.

ಪ್ರಚೋದಯಾತ್

ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ । ಪ್ರೇರಯೇತ್ । ಸತ್ಕರ್ಮಕಾರಕವಾದ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ. ಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವಾದ ಕರ್ಮದಿಂದ ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಈ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪಡೆದ ಹೊರತು ಜ್ಞಾನದ ಫಲವು ಲಭಿಸಲಾರದು ಎಂಬುದೇ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವು.

ಮಯ್ಯಾಸಕ್ತಮನಾಃ ಪಾರ್ಥ ಯೋಗಂ ಯುಂಜನ್ ಮದಾಶ್ರಯಃ ।
ಅಸಂಶಯಂ ಸಮಗ್ರಂ ಮಾಂ ಯಥಾ ಜ್ಞಾಸ್ಯಸಿ ತಚ್ಛೃಣು ॥

(ಭ. ಗೀ. ೭-೧)

ಜ್ಯಾಯಸೀ ಚೇತ್ಕರ್ಮಣಸ್ತೇ ಮತಾ ಬುದ್ಧಿರ್ಜನಾರ್ದನ । ಜ್ಞಾನವೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಏತಕ್ಕೆ ಅಟ್ಟುತ್ತೀಯೆ ಎಂದು ಅರ್ಜುನನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ ಕರ್ಮರಹಿತವಾದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೃಷ್ಣನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಆ ಕರ್ಮವು ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದರೆ ಸಮಸ್ತ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿ ತಲ್ಲೀನನಾಗಿ ತದಾಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದು ತತ್ಫಲವಾದ ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ ಎಂತಹ ಜ್ಞಾನಿಯಾದರೂ ಸಹ ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹವಿಲ್ಲದೇ ಸ್ವತಃ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರನು ಎಂಬುದೇ ಸಾರಾಂಶ.

ಮಯಾ ಪ್ರಸನ್ನೇನ ತವಾರ್ಜುನೇದಂ ರೂಪಂ ಪರಂ ದರ್ಶಿತಮಾತ್ಮಯೋಗಾತ್ ।

(ಭ. ಗೀ. ೧೧-೪೭)

ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ನನ್ನ ಸ್ವರೂಪವು ನನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಗೋಚರವಾಯಿತು ಎಂಬಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹವು ಇಲ್ಲದೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬಂಶವು ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ನಾಯಮಾತ್ಮಾ ಪ್ರವಚನೇನ ಲಭ್ಯಃ ನ ಮೇಧಯಾ ನ ಬಹುನಾ ಶ್ರುತೇನ ॥
ಯಮೇವೈಷ ವೃಣುತೇ ತೇನ ಲಭ್ಯಸ್ತಸ್ಯೈಷ ಆತ್ಮಾ ವಿವೃಣುತೇ ತನೂಂ ಸ್ವಾಂ ॥

(ಕಠ. ೨-೨೩)

ಈ ಪರಮಾತ್ಮನು ಪ್ರವಚನದಿಂದ ದೊರೆಯತಕ್ಕವನಲ್ಲ. ಮೇಧಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ದೊರೆಯುವವನಲ್ಲ. ಶ್ರುತಿಶ್ರವಣದಿಂದಲೂ ಲಭಿಸುವವನಲ್ಲ. ಯಾವ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಅವನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವನೋ

ಅವನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಪಡೆಯಬಲ್ಲನು. ಅಂತಹ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದವನಿಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನ ತನುವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ತೋರಿಸುವನು ಎಂದು ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಯಾವ ರೀತಿ ಈಶೋಪ ನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ,

ಅಗ್ನೇ ನಯ ಸುಪಥಾ ರಾಯೇ ಅಸ್ಮಾನ್ ವಿಶ್ವಾನಿ ದೇವ ವಯುನಾನಿ ವಿದ್ವಾನ್ ।
ಯುಯೋಧ್ಯಸ್ಮಜ್ಜುಹುರಾಣಮೇನೋ ಭೂಯಿಷ್ಠಾಂ ತೇ ನಮಉಕ್ತಿಂ ವಿಧೇಮ ॥

(ಈಶ. ೧೮)

ಎಲೈ ಅಗ್ನಿಯೇ, ಸಕಲ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದ ನೀನು ನಮಗೆ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗು ಎಂದು ಈಶ್ವರನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿರುವಂತೆ ಪ್ರಕೃತವಾದ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಈಶ್ವರನ ಭರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧನವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ, ತದಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಈಶ್ವರಸೇವಾರೂಪವಾದುದೂ ಆದ ಕರ್ಮವನ್ನೂ ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅದನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಈಶ್ವರೋಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ.

ವ್ಯಾಕರಣಪ್ರಕ್ರಿಯ

ಸವಿತುಃ—ಷು ಪ್ರಸವೈಶ್ವರ್ಯಯೋಃ ಧಾತು. ಅಥವಾ ಷೂಙ್ ಪ್ರಾಣಿಗರ್ಭವಿಮೋಚನೇ. ಕರ್ತ್ರರ್ಥ ದಲ್ಲಿ ತೃಚ್ ಪ್ರತ್ಯಯ. **ಆರ್ಧಧಾತುಕಸ್ಯೇಡ್ವಲಾದೇಃ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಇಡಾಗಮ. ಪ್ರತ್ಯಯ ನಿಮಿತ್ತ ವಾಗಿ ಧಾತುವಿನ ಉಕಾರಕ್ಕೆ ಗುಣ, ಅವಾದೇಶ. ಸವಿತೃಶಬ್ದ. ಷಷ್ಠೀ ಏಕವಚನಾಂತರೂಪ. ಪ್ರತ್ಯಯ ಚಿತ್ತಾ ದುದರಿಂದ **ಚಿತಃ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಅಂತೋದಾತ್ತಸ್ವರ ಬರುತ್ತದೆ.

ವರೇಣ್ಯಂ—ವೃಞ್ ವರಣೇ. ಧಾತು. **ವೃಞ ಏಣ್ಯಃ** (ಉ. ಸೂ. ೩೭೮) ಎಂಬುದರಿಂದ ಏಣ್ಯ ಪ್ರತ್ಯಯ. ಆರ್ಧಧಾತುಕವಾದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ನಿಮಿತ್ತೀಕರಿಸಿ ಧಾತುವಿನ ಋಕಾರಕ್ಕೆ **ಸಾರ್ವಧಾತುಕಾರ್ಧ- ಧಾತುಕಯೋಃ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಗುಣ. ಋಕಾರದ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದರಿಂದ ರಪರವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ದ್ವಿತೀಯಾ ಏಕವಚನಾಂತರೂಪ.

ಭರ್ಗಃ—ಭ್ರಸ್ಜ ಪಾಕೇ. ಧಾತು. **ಸರ್ವಧಾತುಭ್ಯ ಅಸನ್** ಎಂಬುದರಿಂದ ಅಸುನ್ ಪ್ರತ್ಯಯ. **ಭ್ರಸ್ಜೋ ರೋಪಧಯೋರಮನ್ಯತರಸ್ಯಾಂ** (ಪಾ. ಸೂ. ೬-೪-೪೭) ಭ್ರಸ್ಜಧಾತುಸಂಬಂಧಿಯಾದ ರೇಫಕ್ಕೂ ಉಪ ಧೆಗೂ ಲೋಪವೂ ಸಮಾಗಮವೂ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ರಮಾಗಮ. ಇದು ಮಿತ್ತಾದುದರಿಂದ **ಮಿದ- ಚೋಂತ್ಯಾತ್ಪರಃ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಅಂತ್ಯಾಚಿನ ಪರವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ನ್ಯಂಕ್ವಾದಿಗಣದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಪಾಠಮಾಡಿರು ವುದರಿಂದ ಜಕಾರಕ್ಕೆ ಕುತ್ವದಿಂದ ಗಕಾರಾದೇಶ. ಪ್ರತ್ಯಯ ನಿತ್ತಾದುದರಿಂದ ಆದ್ಯುದಾತ್ತಸ್ವರ ಬರುತ್ತದೆ.

ದೇವಸ್ಯ—ದಿವು ಕ್ರೀಡಾದಿಷು ಧಾತು. **ನಂದಿಗ್ರಹಪಚಾದಿಭ್ಯಃ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಪಚಾದಿಪಠಿತವಾದುದ ರಿಂದ ಅಚ್ ಪ್ರತ್ಯಯ. ಅದನ್ನು ನಿಮಿತ್ತೀಕರಿಸಿ ಧಾತುವಿನ ಲಘೂಪಧೆಗೆ ಗುಣ. ಚಿತಃ ಎಂಬುದರಿಂದ ಅಂತೋ ದಾತ್ತಸ್ವರ ಬರುತ್ತದೆ. ಷಷ್ಠೀ ಏಕವಚನಾಂತರೂಪ.

ಧೀಮಹಿ—ಧ್ಯೈ ಚಿಂತಾಯಾಂ ಧಾತು. ಲಿಙ್ ಉತ್ತಮಪುರುಷಬಹುವಚನದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಯದಿಂದ ಆತ್ಮನೇಪದದ ಮಹಿಙ್ ಪ್ರತ್ಯಯ. **ಬಹುಲಂ ಛಂದಸಿ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಧಾತುವಿನ ಯಕಾರಕ್ಕೆ ಸಂಪ್ರಸಾರಣ (ಇಕಾರಾದೇಶ) **ಸಂಪ್ರಸಾರಣಾಚ್ಚ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಪೂರ್ವರೂಪ. **ಹಲಃ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಸಂಪ್ರಸಾರಣಕ್ಕೆ ದೀರ್ಘ. ಅಥವಾ ಧೀಙ್ ಆಧಾರೇ ಧಾತು. ಙಿತ್ತಾದುದರಿಂದ ಆತ್ಮನೇಪದೀ. ಹಿಂದಿನಂತೆ ಲಿಙನಲ್ಲಿ **ಬಹುಲಂ ಛಂಧಸಿ** ಎಂಬುದರಿಂದ ವಿಕರಣ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಲುಕ್. ಅತಿಙಂತದ ಪರದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ **ತಿಙಂತ** ನಿಘಾತಸ್ವರ ಬರುತ್ತದೆ.

ಧಿಯಃ—ಧ್ಯೈ ಚಿಂತಾಯಾಂ ಧಾತು. **ಧ್ಯಾಯತೇಃ ಸಂಪ್ರಸಾರಣಂಚ** (ವಾ. ೨೧--೫೧) ಎಂಬುದರಿಂದ ಕ್ವಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯ. ಅದರೊಡನೆ ಧಾತುವಿನ ಯಕಾರಕ್ಕೆ ಸಂಪ್ರಸಾರಣ. ಪೂರ್ವರೂಪ. **ಹಲಃ** ಎಂಬುದರಿಂದ ದೀರ್ಘ. ಧೀ ಶಬ್ದ. ಧಾತುಸ್ವರ ಬರುತ್ತದೆ. ದ್ವಿತೀಯಾಬಹುವಚನದಲ್ಲಿ ಶಸ್‌ಪ್ರತ್ಯಯ. **ಅಚಿಶ್ನು-ಧಾತು**—ಎಂಬುದರಿಂದ ಧಾತುವಿನ ಇಕಾರಕ್ಕೆ ಇಯಙಾದೇಶ. ಪ್ರತ್ಯಯಸಕಾರಕ್ಕೆ ರುತ್ವ. ವಿಸರ್ಗ.

ಪ್ರಚೋದಯಾತ್—ಪ್ರ ಉಪಸರ್ಗ. ಚುದ ಪ್ರೇರಣೇ. ಧಾತು. ಲೇಟ್ ಪ್ರಥಮಪುರುಷ ಏಕವಚನದಲ್ಲಿ ತಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯ. ಇಕಾರಲೋಪ. **ಲೇಟೋಽಡಾಟೌ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಆಡಾಗನು. ಚುರಾದಿಯಲ್ಲಿ ಪಠಿತವಾದುದರಿಂದ ಧಾತುವಿಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಣಿಚ್. ಅದಕ್ಕೆ ಗುಣ, ಅಯಾದೇಶ. ಯಃ ಎಂಬುದರ ಸಂಬಂಧವಿರುವುದರಿಂದ **ಯದ್ವೃತ್ತಾನ್ನಿತ್ಯಂ** ಎಂಬುದರಿಂದ ನಿಘಾತಸ್ವರ ನಿಷೇಧ ಬರುತ್ತದೆ. **ಆಗಮಾ ಅನುದಾತ್ತಾಃ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಆಡಾಗಮ ಅನುದಾತ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ಣಿಚ್‌ಪ್ರತ್ಯಯಸ್ವರದಿಂದ ದಕಾರೋತ್ತರಾಕಾರವು ಉದಾತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. **ತಿಙಃ ಚೋದಾತ್ತವತಿ** ಎಂಬುದರಿಂದ ಉದಾತ್ತವಿಶಿಷ್ಟತಿಙಂತಪರವಾದುದರಿಂದ ಗತಿಗೆ (ಪ್ರ) ಅನುದಾತ್ತಸ್ವರ ಬರುತ್ತದೆ.

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುರ್ವಯಂ ವಾಜಯಂತಃ ಪುರಂಧ್ಯಾ ।
ಭಗಸ್ಯ ರಾತಿಮೀಮಹೇ ॥ ೧೧ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ದೇವಸ್ಯ । ಸವಿತುಃ । ವಯಂ । ವಾಜ್ಽಯಂತಃ । ಪುರಂಽಧ್ಯಾ ।
ಭಗಸ್ಯ । ರಾತಿಂ । ಈಮಹೇ ॥ ೧೧ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ವಾಜಯಂತೋ ವಾಜಮನ್ನಮಾತ್ಮನ ಇಚ್ಛಂತೋ **ವಯಂ ದೇವಸ್ಯ** ದ್ಯೋತಮಾನಸ್ಯ **ಸವಿತುಃ ಪುರಂಧ್ಯಾ** ತದ್ವಿಷಯಸ್ತುತ್ಯಾ ಪ್ರಜ್ಞಯಾ ವಾ **ಭಗಸ್ಯ** ಭಜನೀಯಸ್ಯ ಧನಸ್ಯ **ರಾತಿಂ** ದಾನಮೀಮಹೇ । ಯಾಚಾಮಹೇ ॥ ರಾತಿಂ । ಮಂತ್ರೇ ವೃಷೇತ್ಯಾದಿನಾ ಕ್ತಿನ ಉದಾತ್ತತ್ವಂ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

ವಾಜಯಂತಃ—ಅನ್ನವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಚ್ಛೆಯುಳ್ಳ । **ವಯಂ**—ನಾವು । **ದೇವಸ್ಯ**—ಪ್ರಕಾಶಮಾನನಾದ । **ಸವಿತುಃ**—ಸವಿತೃವಿನ । **ಪುರಂಧ್ಯಾ**—ಸ್ತುತಿರೂಪವಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ । **ಭಗಸ್ಯ**—ಪೂಜ್ಯವಾದ ಧನದ । **ರಾತಿಂ**—ದಾನವನ್ನು । **ಈಮಹೇ**—ಯಾಚಿಸುತ್ತೇವೆ ।

ಭಾವಾರ್ಥ

ಅನ್ನವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಚ್ಛೆಯುಳ್ಳ ನಾವು ಪ್ರಕಾಶಮಾನನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಸ್ತುತಿರೂಪವಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಪೂಜ್ಯವಾದ ಧನದ ದಾನವನ್ನು ಯಾಚಿಸುತ್ತೇವೆ.

English Translation

Desirous of food, we solicit with praise, of the divine Savitri, the gift of affluence.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ಪುರಂಧ್ಯಾ—ತದ್ವಿಷಯಸ್ತುತ್ಯಾ ಪ್ರಜ್ಞಯಾ ವಾ । ಸವಿತೃವಿಷಯಕವಾದ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಅಥವಾ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಎಂದು ಅರ್ಥ. **ಪುರಂಧಿರ್ಬಹುಧೀಃ** ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನಿಗೆ ಪುರಂಧಿಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅಂತಹ ದೇವನು ಯಾರು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ನಿರುಕ್ತಕಾರರು ಈ ಪದದ ನಿರ್ವಚನಪೂರ್ವಕವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. (ನಿ. ೬-೧೩). **ಧೀಶಬ್ದವು ಕರ್ಮನಾಮಗಳಲ್ಲಿ** ಪಠಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇಂದ್ರನ ವಿಶೇಷಗುಣವನ್ನೂ ಈ ವಿಶೇಷಣವು ಸೂಚಿಸಬಹುದು. **ಪುರಾಣೀ ದೇವಿ ಯುವತಿಃ ಪುರಂಧಿ** (೩-೬೧-೧) ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಸ್ತೋತ್ರವತಿಯೆಂದರ್ಥಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಪ್ರಕೃತವಾದ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ **ಸ್ತುತಿಯ** ಅಥವಾ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಬಾಹುಳ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಈ ಪದವು ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಪದದ ವಿಶೇಷಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ವಿಶೇಷಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನೂ ಹಿಂದೆ ಇದೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಋ. ಸಂ. ೩-೬೧-೧ನೇ ಋಕ್ಕಿನ ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ದೇವಸ್ಯ—ದ್ಯೋತಮಾನಸ್ಯ । ಪ್ರಕಾಶಮಾನನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಎಂದರ್ಥ.

ದೀವ್ಯತೇ ಕ್ರೀಡತೇ ಯಸ್ಮಾದ್ರೋಚತೇ ದ್ಯೋತತೇ ದಿವಿ ।
ತಸ್ಮಾದ್ದೇವ ಇತಿ ಪ್ರೋಕ್ತಃ ಸ್ತೂಯತೇ ಸರ್ವದೇವತೈಃ ॥

(ಯೋಗಿಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯಃ)

ಯಾವ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೂ ಲೀಲಾರೂಪವಾದ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಂದಲೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡಿಸುವನೋ ಮತ್ತು ಯಾವ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ದ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾಯುತನಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವನೋ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ **ಸವಿತೃವು** ದೇವಶಬ್ದವಾಚ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು ವಿಶೇಷಣದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ದೇವಂ ನರಃ ಸವಿತಾರಂ ವಿಪ್ರಾ ಯಜ್ಞೈಃ ಸುವೃಕ್ತಿಭಿಃ ।
ನಮಸ್ಯಂತಿ ಧಿಯೇಷಿತಾಃ ॥ ೧೨ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ದೇವಂ । ನರಃ । ಸವಿತಾರಂ । ವಿಪ್ರಾಃ । ಯಜ್ಞೈಃ । ಸುವೃಕ್ತಿಽಭಿಃ ।
ನಮಸ್ಯಂತಿ । ಧಿಯಾ । ಇಷಿತಾಃ ॥ ೧೨ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ನರಃ ಕರ್ಮಣಾಂ ನೇತಾರೋ ವಿಪ್ರಾ ಮೇಧಾವಿನೋಽಧ್ವರ್ಯ್ವಾದಯೋ ಧಿಯೇಷಿತಾಃ ಕರ್ಮಣಾ ಬುದ್ಧ್ಯಾ ವಾ ಪ್ರೇರ್ಯಮಾಣಾಃ ಸಂತಃ ಸವಿತಾರಂ ದೇವಂ ತ್ವಾಂ ಯಜ್ಞೈರ್ಯಜನೀಯೈರ್ಹವಿರ್ಭಿಃ ಸುವೃಕ್ತಿಭಿಃ ಶೋಭನಸ್ತೋತ್ರೈಶ್ಚ ನಮಸ್ಯಂತಿ । ಪರಿಚರಂತಿ ॥ ನಮಸ್ಯಂತಿ । ನಮೋವರಿವಶ್ಚಿತ್ರಙಃ ಕ್ಯಜಿತಿ ಕ್ಯಚ್ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

ನರಃ—ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ನೇತೃಗಳೂ । ವಿಪ್ರಾಃ—ಮೇಧಾವಿಗಳೂ ಆದ ಅಧ್ವರ್ಯ್ವಾದಿಗಳು । **ಧಿಯೇಷಿತಾಃ**—ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿ । **ದೇವಂ**—ದೇವತಾತ್ಮನೂ । **ಸವಿತಾರಂ**—ಸವಿತೃರೂಪನೂ ಆದ ನಿನ್ನನ್ನು। **ಯಜ್ಞೈಃ**—ಯಜ್ಞಾರ್ಹವಾದ ಹವಿಸ್ಸುಗಳಿಂದಲೂ । **ಸುವೃಕ್ತಿಭಿಃ**—ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸ್ತುತಿಗಳಿಂದಲೂ । **ನಮಸ್ಯಂತಿ**—ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಭಾವಾರ್ಥ

ಎಲೈ ಸವಿತೃವೇ, ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ನೇತೃಗಳೂ ಮೇಧಾವಿಗಳೂ ಆದ ಅಧ್ವರ್ಯ್ವಾದಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿ ದೇವತಾತ್ಮನೂ ಸವಿತೃರೂಪನೂ ಆದ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಜ್ಞಾರ್ಹವಾದ ಹವಿಸ್ಸುಗಳಿಂದಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸ್ತುತಿಗಳಿಂದಲೂ ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ.

English Translation

Devout and wise men, impelled by intelligence, adore the divine Savitri with sacrifices and sacred hymns.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ಸುವೃಕ್ತಿಭಿಃ—ಸುವೃಕ್ತಿಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸ್ತುತಿಯೆಂದರ್ಥ. ಸುಪೂರ್ವಕವಾದ **ವೃಜ್** ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. **ನಾಸತ್ಯಾಭ್ಯಾಂ** ಬರ್ಹಿರಿವ ಪ್ರ ವೃಂಜೇ ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ (ವೃಜ್ ,ವೃಂಜ್) ಧಾತುವಿಗೆ) **ಛಿನತ್ತಿ** ಎಂಬರ್ಥವಿದ್ದರೂ ಸಂಪಾದಿಸು ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಸುವೃಕ್ತಿಶಬ್ದಕ್ಕೂ ಸಹ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದದ್ದು, ಸಂಪಾದಿತವಾದದ್ದು ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ **ಸುವೃಕ್ತಿ**ಶಬ್ದವು ಸ್ತೋತ್ರಪರ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಛೇದನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶುದ್ಧಿ ಮಾಡು ಎಂಬರ್ಥವು ಸಹಜವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ— **ವಧಿಧ್ವೇ ವೃಕ್ತಬರ್ಹಿಷಃ** (೧-೩೮-೧) ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ದರ್ಭೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಶುದ್ಧಿಮಾಡುವುದು ಎಂಬ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಶುದ್ಧಿಮಾಡಿದ ಪದಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಸ್ತೋತ್ರವೆಂದು ಅರ್ಥ. ಎಂದರೆ ಪವಿತ್ರವಾದುದೂ ಪೂಜ್ಯವಾದುದೂ ಆದ ಸ್ತುತಿಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಕೆಲವು ಪಂಡಿತರು **ಸು** ಪೂರ್ವಕವಾದ **ಋಕ್ತಿ** ಎಂದು ಈ ಪದದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸ್ತುತಿಯೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—Monier Williams ಎಂಬ ಪಂಡಿತನು ತನ್ನ Sanskrit English Dictionary ಯಲ್ಲಿ **ಸು-ಋಕ್ತಿ= ಸು- ಋಚ್, ಸು** ಪೂರ್ವಕವಾದ **ಋಚ್**, ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದೂ ಋಗಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಆದ ಸ್ತುತಿಯೆಂದರ್ಥಮಾಡಿ **ಸು-ಇತ** ಎಂಬಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ **ಸುವಿತ** ಎಂದಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದರಂತೆಯೇ **ಸುವೃಕ್ತಿ** ಎಂಬಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ, **ನಮೋವೃಕ್ತಿ** ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ **ನಮಃ+ಋಚ್** ಎಂಬ ನಿರ್ವಚನವು ಸಾಧುವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಹೇಹೈಷಾಂ ಕೃಣುಹಿ ಭೋಜನಾನಿ ಯೇ ಬರ್ಹಿಷೋ ನಮೋವೃಕ್ತಿಂ ನ ಜಗ್ಮುಃ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೩೧-೨)

ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ **ನಮಸ್** ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನ್ನ ಅಥವಾ **ಸ್ತುತಿ**ಯೆಂದರ್ಥಮಾಡಿ, **ವೃಕ್ತಿ** ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವರ್ಜನವೆಂದರ್ಥ ಮಾಡಿದೆ. **ವೃಜ್** ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿ ಛೇದಕಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೆಂದೂ, ಸ್ತುತಿಯ ಛೇದನವು ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಉದಾಹೃತವಾದ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ತಾತ್ಪರ್ಯವೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ಉದಾಹರಣೆಗಳ ಆಧಾರದಿಂದ ಪ್ರಕೃತವಾದ **ಸು-ವೃಕ್ತಿ** ಎಂಬ ಪದವೂ **ವೃಜ್** ಧಾತುವಿನಿಂದಲೇ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಸ್ತುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಪದಗಳನ್ನು ಸುಸಂಸ್ಕೃತಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಸ್ತೋತ್ರಗಳು **ಸುವೃಕ್ತಿ** ಶಬ್ದ ವಾಚ್ಯಗಳಾಗುತ್ತವೆ.

ನಮೋವೃಕ್ತಿಯೆಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ **ವೃಜ್** ಧಾತುವಿನಿಂದ **ವೃಕ್ತಿ** ಶಬ್ದವು ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತೋರಿಸಲು ಮಾತ್ರ ಆ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಎರಡು ಪದಗಳಿಗೂ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಸಮಾನವಾದುದಲ್ಲ.

ಅಥವಾ ವರ್ಜನಾರ್ಥದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಪದದ ಪ್ರಯೋಗವಿದ್ದು ಆಗಲೂ ಸಹ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸ್ತುತಿಯೆಂದೇ ಅರ್ಥವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಲೂ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಅಗ್ನಿಂ ನ ಸ್ವವೃಕ್ತಿಭಿರ್ಹೋತಾರಂ ತ್ವಾ ವೃಣೀಮಹೇ ॥
(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೭೧-೧)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಸ್ವವೃಕ್ತಿ ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ, ಸ್ವಶಬ್ದಕ್ಕೆ **ಸ್ವಯಂಕೃತಾಭಿಃ**—ತನ್ನಿಂದಲೇ ನಿರ್ಮಿತವಾದುದು ಎಂದೂ, **ವೃಕ್ತಿಭಿಃ** ಎಂಬುದಕ್ಕೆ **ದೋಷವರ್ಜಿತಾಭಿಃ**—ದೋಷಗಳಿಂದ ಬೇರೆಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟುದು ಎಂದೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿದೆ. **ಸ್ವವೃಕ್ತಿಭಿಃ** ಸ್ವಯಂಕೃತವಾದುದೂ, ದೋಷವರ್ಜಿತವಾದುದೂ ಆದುದರಿಂದಲೇ ಉತ್ತಮವಾದುದೂ ಆದ ಸ್ತುತಿಗಳಿಂದ (**ವೃಣೀಮಹೇ**) ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವಂತೆ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ **ಸುವೃಕ್ತಿಭಿಃ** ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದೂ, ದೋಷವರ್ಜಿತವಾದುದೂ ಆದುದರಿಂದಲೇ ಉತ್ತಮವಾದುದೂ ಆದ ಸ್ತುತಿಗಳಿಂದ ಎಂದರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು.

———

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ಸೋಮೋ ಜಿಗಾತಿ ಗಾತುವಿದ್ದೇವಾನಾಮೇತಿ ನಿಷ್ಕೃತಂ ।
ಋತಸ್ಯ ಯೋನಿಮಾಸದಂ ॥ ೧೩ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ಸೋಮಃ । ಜಿಗಾತಿ । ಗಾತುऽವಿತ್ । ದೇವಾನಾಂ । ಏತಿ । ನಿಃऽಕೃತಂ ।
ಋತಸ್ಯ । ಯೋನಿಂ । ಆऽಸದಂ ॥ ೧೩ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ಅಗ್ನೀಷೋಮಪ್ರಣಯನೇ ಸೋಮೋ ಜಿಗಾತೀತ್ಯಾದ್ಯಾಸ್ತಿಸ್ರ ಋಚಃ । ಸೂತ್ರಿತಂ ಚ । ಸೋಮೋ ಜಿಗಾತಿ ಗಾತುವಿದ್ದೇವಾನಾಂ ತಮಸ್ಯ ರಾಜಾ ವರುಣಸ್ತಮಶ್ವಿನೇತ್ಯರ್ಧರ್ಚ ಆರಮೇತ್ । ಆ. ೪-೧೦ । ಇತಿ ॥

ಗಾತುವಿತ್ । ಗಾತುರ್ವೇದಿಮಾರ್ಗಃ । ತಂ ಜಾನಾನಃ ಸೋಮೋ ಜಿಗಾತಿ । ಗಚ್ಛತಿ । ಗಂತವ್ಯಂ ಸ್ಥಾನಂ ದರ್ಶಯತಿ । ದೇವಾನಾಂ ಸಂಬಂಧಿ ನಿಷ್ಕೃತಂ ಸಂಸ್ಕೃತಮಾಸದಂ ಸರ್ವೈರಾಸದನೀಯಮೃತಸ್ಯ ಯಜ್ಞಸ್ಯ ಯೋನಿಂ ಸ್ಥಾನಂ ಹವಿರ್ಧಾನಾಖ್ಯಮೇತಿ । ಪ್ರಾಪ್ನೋತಿ ॥ ಜಿಗಾತಿ । ಗಾ ಸ್ತುತೌ । ಜುಹೋತ್ಯಾದಿಃ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

ಗಾತುವಿತ್—ತನ್ನ ಗಂತವ್ಯಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಅರಿತ । **ಸೋಮಃ**—ಸೋಮವು । **ಜಿಗಾತಿ**—ಹೋಗಿ ಸೇರುತ್ತದೆ । **ದೇವಾನಾಂ**—ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದೂ । **ನಿಷ್ಕೃತಂ**—ಸುಸಂಸ್ಕೃತವಾದದ್ದೂ । **ಆಸದಂ**—

ದೇವತೆಗಳ ಆಸನವುಳ್ಳದ್ದೂ ಆದ । **ಋತಸ್ಯ ಯೋನಿಂ**— ಯಜ್ಞದ ಯೋನಿರೂಪವಾಗಿ (ಹವಿರ್ಧಾನ ರೂಪದಲ್ಲಿ) । **ಏತಿ**— ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ ।

ಭಾವಾರ್ಥ

ತನ್ನ ಗಂತವ್ಯಪ್ರದೇಶವನ್ನರಿತ ಸೋಮವು ದೇವತೆಗಳ ಆಸನರೂಪವೂ ಸುಸಂಸ್ಕೃತವೂ ಆದ ಯಜ್ಞ ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಸೇರಿ ಹವಿಸ್ಸಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

English Translation

Soma, knowing the right path, proceeds (by it) : he goes to the excellent seat of the gods, the place of sacrifice.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ಅಗ್ನಿಷೋಮಪ್ರಣಯನಕರ್ಮದಲ್ಲಿ **ಸೋಮೋ ಜಿಗಾತಿ** ಎಂದು ಮೊದಲಾಗುವ ಈ ಮೂರು ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಠಿಸಬೇಕಾದ ಮೊದಲನೆಯ ಮೂರು ಋಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನಶ್ರೌತ ಸೂತ್ರದ— **ಸೋಮೋ ಜಿಗಾತಿ ಗಾತುವಿದ್ದೇವಾನಾಂ ಕೆಮಸ್ಯ ರಾಜಾ ವರುಣಸ್ತಮಶ್ವಿನೇತ್ಯೈರ್ಧರ್ಚ ಆರಮೇತ್** ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ೪-೧೦) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು

ಗಾತುವಿತ್— ಗಾತುಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಗಂತವ್ಯಪ್ರದೇಶವೆಂದರ್ಥ. ಗಂತವ್ಯಮಾರ್ಗವೆಂದೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಗಂತವ್ಯಪ್ರದೇಶವು ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞಸ್ಥಾನವು. ಇದು ಅನುಷ್ಠಾನಮಾರ್ಗವು. (ದೇವಲೋಕಗಮನದ ಮಾರ್ಗವೂ ಆಗಬಹುದು) ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞವೇದಿಕೆಗೆ ಒಯ್ಯುವ ಮಾರ್ಗವೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದೆ. ಈ ಪದಕ್ಕೆ ಗೃಹ, ಸ್ತೋತ್ರ ಇತ್ಯಾದ್ಯರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಯೋಗವಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದೆ (ಋಗ್ವೇದಸಂಹಿತಾ. ಭಾಗ. ೧೧. ಪುಟ. 503)

ಋತಸ್ಯ ಯೋನಿಂ ಏತಿ— ಯಜ್ಞಸ್ಯ ಸ್ಥಾನಂ ಹವಿರ್ಧಾನಾಖ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ನೋತಿ । ಹವಿರ್ಧಾನವೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಯಜ್ಞಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸೇರುತ್ತದೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಗಾತುಶಬ್ದಕ್ಕೆ **ಋತದ ಯೋನಿ**ಯೆಂದರ್ಥ- **ಯೋನಿ**ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ಗೃಹ, ಉತ್ಪತ್ತಿಸ್ಥಾನ, ವೇದ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಧಾನಸ್ಥಾನ ಇತ್ಯಾದ್ಯರ್ಥಗಳಿರುವುದನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಹವಿರ್ಧಾನಾಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸ್ಥಾನವೆಂದರ್ಥ ಮಾಡಿದೆ. ಸೋಮಯಾಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನೋಪಕರಣವಾದ ಸೋಮವನ್ನಿಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿರುವ ಮಂಡಪಕ್ಕೆ ಹವಿರ್ಧಾನವೆಂದು ಹೆಸರು. ಅಥವಾ ಸೋಮಾತ್ಮಕವಾದ ಹವಿಸ್ಸನ್ನು ತರತಕ್ಕ ಗಾಡಿಗೂ ಈ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಯದಸ್ಮಿನ್ತ್ಸೋಮೋ ಭವತಿ ಹವಿರ್ವೈ ದೇವಾನಾಗ್ಂ ಸೋಮಸ್ತಸ್ಮಾದ್ಧವಿರ್ಧಾನಂ ನಾಮ ॥

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೩-೫-೩-೨)

ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹವಿಸ್ಸಾದ ಸೋಮವು ಇದರಲ್ಲಿ ಇಡಲ್ಪಡುವುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಹವಿರ್ಧಾನವೆಂದು ಹೆಸರು ಎಂದು ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಇದರ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಸೋಮವಾಹಕವು ಸೋಮವನ್ನು ತರುವ ಗಾಡಿಯಾಗ ಬಹುದು ಅಥವಾ ಅದನ್ನಿಡುವ ಮುಖ್ಯಸ್ಥಾನವಾಗಬಹುದು.

ಯಜ್ಞಂ ವಾ ಏತತ್ಸಂಭರಂತಿ ಯತ್ಸೋಮಕ್ರಯಣ್ಯೈ ಪದಂ ಯಜ್ಞಮುಖಗ್ಂ ಹವಿರ್ಧಾನೇ ಯರ್ಹಿ ಹವಿರ್ಧಾನೇ ಪ್ರಾಚೀ ಪ್ರವರ್ತಯೇಯುಃ ||

(ತೈ. ಸಂ ೩-೧-೩-೧)

ಹವಿರ್ಧಾನಗಳೇ ಯಜ್ಞಮುಖಗಳು. ಇವುಗಳು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದಾಗ ಅವುಗಳ ಅಕ್ಷಗಳಿಗೆ ತೈಲಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು ಎಂಬ ಈ ವರ್ಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸೋಮವನ್ನು ತರುವ ಗಾಡಿಗಳೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಭಟ್ಟಭಾಸ್ಕರರು ಈ ಪದದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ **ಹವೀಂಷಿ ನಿಧೀಯಂತೇ ಅನಯೋರಿತಿ ಹವಿರ್ಧಾನೇ ಶಕಟೇ**—ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹವಿಸ್ಸುಗಳು ಇಡಲ್ಪಡುವುದರಿಂದ ಈ ಹೆಸರು ಎಂದು ಮೇಲೆ ಉದಾಹೃತವಾಗಿರುವ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸೋಮವಾಹಕವಾದ ಶಕಟವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಅದನ್ನಿಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿರುವ ಮಂಡಪ ವಾಗಲಿ, ಎರಡೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಉಪಕರಣವನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಇವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಹವಿರ್ಧಾನವು ಯಜ್ಞಮುಖವೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ **ಹವಿರ್ಧಾನವು** ಲಾಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸ ಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಮತ್ತು ಗಭೀರವಾದ ರಹಸ್ಯಾರ್ಥವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.

ಪುರುಷೋ ವಾವ ಯಜ್ಞಃ.... .... (ಛಾ. ಉ. ೩-೧೬-೧) ಪುರುಷನೇ ಯಜ್ಞರೂಪನು ಎಂದು ಛಾಂದೋಗ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪುರುಷನ ಅವಯವಗಳಿಗೂ ಯಜ್ಞದ ಉಪಕರಣಾತ್ಮಕವಾದ ಅವಯವಗಳಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ವರ್ಣನೆಯಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಾ,

ಪುರುಷೋ ವೈ ಯಜ್ಞಃ ... .ಶಿರ ಏವಾಸ್ಯ ಹವಿರ್ಧಾನಂ |
ಮುಖಮೇವಾಸ್ಯಾಹವನೀಯಃ ....| ಉದರಮೇವಾಸ್ಯ ಸದಃ.... ....|

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೩-೫-೩-೧ ರಿಂದ ೨೪)

ಪುರುಷನಿಗೆ ಶಿರಸ್ಸು ಹೇಗೆ ಪ್ರಧಾನಾಂಗವೋ ಆರೀತಿ ಪುರುಷರೂಪವಾದ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಹವಿರ್ಧಾನವು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರು ತ್ತದೆ. ಆಹವನೀಯವೇ ಮುಖವು. ಸದಸ್ಸೇ ಉದರವು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾ ಹವಿರ್ಧಾನದ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅನೇಕವಾಗಿ ಶಕಟದ್ವಯವೇ ಹವಿರ್ಧಾನವೆಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನೂ ಹೊಂದಿದೆ.

ಪ್ರೇತಾಂ ಯಜ್ಞಸ್ಯ ಶಂಭುವಾ ಯುವಾಮಿದಾ ವೃಣೀಮಹೇ | ಅಗ್ನಿಂ ಚ ಹವ್ಯವಾಹನಂ ||
(ಋ. ಸಂ. ೨-೪೧-೧೯)

ಆ ವಾಮುಪಸ್ಥಮದ್ರುಹಾ ದೇವಾಃ ಸೀದಂತು ಯಜ್ಞಿಯಾಃ | ಇಹಾದ್ಯ ಸೋಮಪೀತಯೇ ||
(ಋ. ಸಂ. ೨-೪೧-೨೧)

ಇತ್ಯಾದಿ ಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ **ಹವಿರ್ಧಾನಗಳೆರಡೂ** ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಸುಖಸಂಪಾದಕವೆಂದೂ ದ್ರೋಹವರ್ಜಿತವೆಂದೂ ವರ್ಣಿತ ವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹವಿರ್ಧಾನವೆಂದರೇನು ? ಶಕಟದ್ವಯವೆಂದಾಗಬಹುದು ಅಥವಾ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳಾಗ ಬಹುದು. **ಹವಿರ್ಧಾನೇ ಅನಸೀ ತದ್ರೂಪೇ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವ್ಯೌ ವಾ** ಹವಿಸ್ಸನ್ನು ವಹಿಸುವ ಎರಡು ಶಕಟ

ಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುವಾಗ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನೇ ಪಠಿಸುತ್ತಾ ಇವಕ್ಕೆ ಅಂಜನಾದಿಗಳನ್ನು ಪೂಸುವ ಕ್ರಮವೂ ಉಂಟು. ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನೇ ಹವಿರ್ಧಾನಗಳೆಂದು ಸಂಬೋಧಿಸುವುದೂ ಉಂಟು. ಇವುಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಪ್ರಶಂಸೆಯು ಐತರೇಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ.

ಹವಿರ್ಧಾನಾಭ್ಯಾಂ ಪ್ರೋಹ್ಯಮಾಣಾಭ್ಯಾಮನುಬ್ರೂಹೀತ್ಯಾಹಾಧ್ವರ್ಯುಃ |

(ಐ. ಬ್ರಾ. ೧-೨೯)

ಹವಿರ್ಧಾನಾಖ್ಯಾವಾದ ಸೋಮಶಕಟಗಳನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರಮಾಡುವಾಗ ಅವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸು ಎಂದು ಅಧ್ವರ್ಯುವು ಆದೇಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಹೋತೃವು ಕೆಲವು ಋಙ್ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಿಸಿ ಅವನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ,

ಯುಜೇ ವಾಂ ಬ್ರಹ್ಮ ಪೂರ್ವ್ಯಂ ನಮೋಭಿರ್ವಿ ಶ್ಲೋಕ ಏತು ಪಥ್ಯೇವ ಸೂರೇಃ |
ಶೃಣ್ವಂತು ವಿಶ್ವೇ ಅಮೃತಸ್ಯ ಪುತ್ರಾ ಆ ಯೇ ಧಾಮಾನಿ ದಿವ್ಯಾನಿ ತಸ್ಥುಃ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೩-೧)

ಪ್ರಾಚೀನವಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾ ಪೂಜ್ಯವಾದ ಹವಿಸ್ಸನ್ನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ತಂಬುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಶಬ್ದವು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿ. ಅಮೃತನಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯ ಪುತ್ರರೆಲ್ಲರೂ ನಿಮ್ಮ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಲಿ ಎಂದ ಪಠಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಬ್ರಹ್ಮಣಾ ವಾ ಏತೇ ದೇವಾ ಅಯುಂಜತ ಯದ್ಧವಿರ್ಧಾನೇ ಬ್ರಹ್ಮಣೈವೈನೇ ಏತದ್ಯುಂಕ್ತೇ ನ ವೈ ಬ್ರಹ್ಮಣ್ವದ್ರಿಷ್ಯತಿ ||

ಎಲೈ ಶಕಟಗಳೇ, ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ಇದೇ ಪ್ರಾಚೀನವಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯೋಜಿಸಿದರು. ಈಗಲೂ ಅದೇ ಕ್ರಮವು ಅನುಸರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಈ ಮಂತ್ರಪಠನದಿಂದ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಪುರುಷನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ, **"ಪ್ರೇತಾಂ ಯಜ್ಞಸ್ಯ.... ...."** ಎಂಬ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುವ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಹವಿರ್ಧಾನದ ಸ್ತುತಿಗೂ, ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳ ಸ್ತುತಿಗೂ ಸಂಬಂಧ ವೇನೆಂದರೆ,

ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವೀ ವೈ ದೇವಾನಾಂ ಹವಿರ್ಧಾನೇ ಆಸ್ತಾಂ ತೇ ಉ ಏವಾದ್ಯಾಪಿ ಹವಿರ್ಧಾನೇ ತೇ ಹೀದಮಂತರೇಣ ಸರ್ವಂ ಹವಿರ್ಯದಿದಂ ಕಿಂ ಚ ತಸ್ಮಾತ್ತ್ರ್ಯೃಚಂ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವೀಯಮನ್ವಾಹ ||

ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳೇ ದೇವತೆಗಳ ಹವಿರ್ಧಾನಗಳು. ಈಗಲೂ ಅವೇ ಆಗಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಸ್ತವಾದ ಹವಿಸ್ಸುಗಳೂ ಅಡಕವಾಗಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ ಮೂರು ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪಠಿಸತಕ್ಕದ್ದು. **"ಪ್ರೇತಾಂ ಯಜ್ಞಸ್ಯ....", "ದ್ಯಾವಾ ನಃ ಪೃಥಿವೀ...."; "ಆ ವಾ ಮುಪಸ್ಥಮದ್ರುಹಾ...."** (ಋ. ಸಂ. ೨-೪೧-೧೯ ರಿಂದ ೨೧) ಎಂಬ ಮೂರೂ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಠಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಾದ ತೃಚಗಳು. ಇದೇ ಪ್ರಶಂಸೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾ, ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೩-೨ನೇ ಋಕ್ಕನ್ನು ಪಠಿಸಿ ಈ ರೀತಿ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ.

ಯಮೇ ಇವ ಯತಮಾನೇ ಯದ್ಯೈತಮಿತಿ ಯಮೇ ಇವ ಹ್ಯೇತೇ ಯತಮಾನೇ ಪ್ರಜಾಹುಗಿತಃ॥ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಉದರದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಎರಡು ಕನ್ಯೆಯರಂತೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಜಗದುಪಕಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಪ್ರ ವಾಂ ಭರನ್ಮಾನುಷಾ ದೇವಯಂತ ಇತಿ ದೇವಯಂತೋ ಹ್ಯೇನೇ ಮಾನುಷಾಃ ಪ್ರಭರಂತಿ ॥ ಎಲೈ ಹವಿರ್ಧಾನಗಳೇ, ಯಾವ ಲೋಕೋಪಕಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ನೀವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೀರೋ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಋತ್ವಿಗ್ಯಜಮಾನರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಆಸೀದತಂ ಸ್ವಮು ಲೋಕಂ ವಿದಾನೇ ಸ್ವಾಸಸ್ಥೇ ಭವತಮಿಂದವೇ ನ ಇತಿ ಸೋಮೋ ವೈ ರಾಜೇಂದುಃ ಸೋಮಾಯೈವೈನೇ ಏತದ್ರಾಜ್ಞ ಆಸದೇಽಚೀಕ್ಲೃಪತ್ ॥

ಎಲೈ ಹವಿರ್ಧಾನಗಳೇ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನರಿತು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ನಮ್ಮ ಸೋಮಕ್ಕೆ ಸುರಕ್ಷಿತಗಳಾದ ಆಧಾರಗಳಾಗಿರಿ. ಸೋಮನೇ ರಾಜನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನು ಆಸೀನನಾಗಲು ಈ ಎರಡು ಆಸನಗಳೂ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ, ಎಂದು ಸ್ತುತಿಸಿ ನಂತರ ಋ. ಸಂ. ೧-೮೩-೩ ನೇ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾ ಈ ರೀತಿ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ.

ಅಧಿ ದ್ವಯೋರದಧಾ ಉಕ್ಥ್ಯಂ ವಚ ಇತಿ ದ್ವಯೋರ್ಹ್ಯೇತತ್ತೃತೀಯಂ ಛದಿರಧಿ ನಿಧೀಯತೇ, ಉಕ್ಥ್ಯಂ ವಚ ಇತಿ ಯದಾಹ ಯಜ್ಞಿಯಂ ವೈ ಕರ್ಮೋಕ್ಥ್ಯಂ ವಚೋ ಯಜ್ಞಮೇವೈತೇನ ಸಮರ್ಧಯತಿ । ಯತಸ್ರುಚಾ ಮಿಥುನಾ ಯಾ ಸಪರ್ಯತಃ । ಅಸಂಯತ್ತೋ ವ್ರತೇ ತೇ ಕ್ಷೇತಿ ಪುಷ್ಯತೀತಿ । ಯದೇವಾದಃ ಪೂರ್ವಂ ಯತ್ತವತ್ಪದಮಾಹ ತದೇವೈತೇನ ಶಾಂತ್ಯಾ ಶಮಯತಿ । ಭದ್ರಾ ಶಕ್ತಿರ್ಯಜಮಾನಾಯ ಸುನ್ವತ ಇತ್ಯಾಶಿಷಮಾಶಾಸ್ತೇ ॥

ಎರಡು ಛದಿಗಳ ಮೇಲೂ ಉಕ್ಥ್ಯವು ಅರ್ಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹವಿರ್ಧಾನಾಖ್ಯವಾದ ಶಕಟಗಳ ಮೇಲೆ ಸೋಮವನ್ನಿಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗೃಹಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಲೂ ನಿರ್ಮಿತವಾಗುವ ಆಚ್ಛಾದನವೇ ಛದಿಯೆಂದು ವ್ಯವಹರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇಂತಹ ಎರಡು ಛದಿಗಳನ್ನೂ ಎರಡು ಹವಿರ್ಧಾನಗಳ ಮೇಲೂ ನಿರ್ಮಿಸಿ ಇವೆರಡರ ಮೇಲೂ ಮೂರನೆಯದು ಇಡಲ್ಪಡುತ್ತದೆ ಇದನ್ನೇ ತೈತ್ತಿರೀಯದಲ್ಲೂ **ದಂಡೋ ವಾ ಔದುಂಬರಸ್ತೃತೀಯಸ್ಯ ಹವಿರ್ಧಾನಸ್ಯ....** ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಎರಡರ ಮೇಲೆ ಮೂರನೆಯ ಛದಿಯು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುವುದರಿಂದಲೇ ಈ ಕ್ರಮವು. **ಉಕ್ಥ್ಯವೇ** ಯಾಜ್ಞಿಕ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವಾದುದರಿಂದ **ಉಕ್ಥ್ಯಂ ವಚಃ** ಎಂಬ ಪಠನದಿಂದ ಅಥವಾ ಇಂತಹ ಕ್ರಿಯಾ ಕಲಾಪಗಳಿಂದ ಯಜ್ಞವು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ನೇರವೇರುವಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಚಮಸಾದಿ ಪಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟ ಯವ, ಹವಿಸ್ಸು ಮತ್ತು ಧಾನ್ಯಗಳು ನಿನ್ನ ಪೂಜೆಗಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅರ್ಪಿತವಾಗುವುವೋ ಅಂತಹ ಹವಿರ್ಧಾನಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ನೀನು ಉಕ್ಥ್ಯರೂಪವಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯೆ. ಹೀಗೆ ಮಂತ್ರಪೂತವಾದ ಹವಿರ್ಧಾನಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಯಜಮಾನನು ಶತ್ರುಗಳೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡುವ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಪಶುಪುತ್ರಾದಿ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ

ನಿನಗಾಗಿ ಸೋಮರಸವನ್ನು ಹಿಂಡುವ ಆ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಮಂಗಳವುಂಟಾಗಿ ಅವನ ಶಕ್ತಿಯು ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದಿರುವುದರಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ.

ವಿಶ್ವಾರೂಪಾಣಿ ಪ್ರತಿಮುಂಚತೇ ಕವಿರಿತಿ ವಿಶ್ವರೂಪಾಮನ್ವಾಹ ಸ ರರಾಟ್ಯಾಮೀಕ್ಷಮಾಣೋಽನುಬ್ರೂಯಾತ್ ವಿಶ್ವಮಿವ ಹಿ ರೂಪಂ ರರಾಟ್ಯಾಃ ಶುಕ್ಲಮಿವ ಚ ಕೃಷ್ಣಮಿವ ಚ ವಿಶ್ವಂ ರೂಪಮವರುಂಧ ಆತ್ಮನೇ ಚ ಯಜಮಾನಾಯ ಚ ಯತ್ರೈವಂ ವಿದ್ವಾನೇತಾಂ ರರಾಟ್ಯಾಮೀಕ್ಷಮಾಣೋಽನ್ವಾಹ ||

ರರಾಟಿಯನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ, ವಿಶ್ವಾರೂಪಾಣಿ (ಋ. ಸಂ. ೫-೮೧-೨) ಎಂಬ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಬೇಕು. (ಹವಿರ್ಧಾನಮಂಟಪದ ನಿರ್ಮಾಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿನ ದ್ವಾರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟತಕ್ಕ ದರ್ಭಮಾಲೆಗೆ ರರಾಟಿ ಯೆಂದು ಹೆಸರು). ಈ ದರ್ಭಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಒಣಗಿ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದರ್ಭೆಗಳು ಹಸಿಯಾಗಿರುವುವು. ಈ ರೀತಿ ನಾನಾ ವರ್ಣಗಳಿರುವುದರಿಂದ ವಿಶ್ವಾ ರೂಪಾಣಿ ಎಂಬ ಮಂತ್ರದ ಪಠನವು ಈ ರೀತಿ ರರಾಟಿಯನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುವುದರಿಂದ ಯಜಮಾನನು ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ.

ಪರಿ ತ್ವಾ ಗಿರ್ವಣೋ ಗಿರ ಇತ್ಯುತ್ತಮಯಾ ಪರಿದಧಾತಿ। ಸ ಯದ್ಯೈವ ಹವಿರ್ಧಾನೇ ಸಂಪರಿಶ್ರಿತೇ ಮನ್ಯೇತಾಥ ಪರಿದಧ್ಯಾತ್ । ಅನಗ್ನಂಭಾವುಕಾ ಹ ಹೋತುಶ್ಚ ಯಜಮಾನಸ್ಯ ಚ ಭಾರ್ಯಾ ಭವಂತಿ ಯತ್ರೈವಂ ವಿದ್ವಾನೇತಯಾ ಹವಿರ್ಧಾನಯೋಃ ಸಂಪರಿಶ್ರಿತಯೋಃ ಪರಿದಧಾತಿ । ಯಜುಷಾ ವಾ ಏತೇ ಸಂ ಪರಿಶ್ರಿಯೇತೇ ಯದ್ಧವಿರ್ಧಾನೇ ಯಜುಷ್ಯೈವೈನೇ ಏತತ್ಪರಿ ಶ್ರಯಂತಿ ||

ಪರಿ ತ್ವಾ ಗಿರ್ವಣೋ ಗಿರಃ (ಋ. ಸಂ. ೧-೧೦-೧೨) ಎಂಬ ಕೊನೆಯ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಿ ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನಮ್ಮಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾಗುವ ಸ್ತುತಿರೂಪವಾದ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಬಂದು ಸೇರಿ ನಿನ್ನನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿ ನಿನಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಿ. ಇದರಿಂದ ನಮಗೂ ಸಂತೋಷವೂ ಆಯು ರ್ವೃದ್ಧಿಯೂ ಉಂಟಾಗಲಿ ಎಂಬುದೇ ಈ ಮಂತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯವು. ಹವಿರ್ಧಾನಗಳ ಆಚ್ಛಾದನಕ್ರಿಯೆಯಾದೊಡ ನೆಯೇ ಹೋತೃವು ತನ್ನ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸಮಾಪ್ತಿಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಈ ವಿಧವಾದ ಆಚ್ಛಾದನಕ್ರಿಯೆಯು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ನೆರವೇರಿದರೆ ಆಗ ಹೋತೃವಿನ ಮತ್ತು ಯಜಮಾನನ ಭಾರ್ಯೆಯರೂ ಸಹ ವಸ್ತ್ರಭರಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ನಗ್ನರಾಗುವ ಅವಕಾಶವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. **ವಿಷ್ಣೋ ರರಾಟಮಸಿ ವಿಷ್ಣೋಃ ಪೃಷ್ಠಮಸಿ** ಎಂಬ ಯಜುರ್ಮಂತ್ರ ವನ್ನು ಪಠಿಸಿ (ತೈ. ಸಂ. ೧-೨-೧೩) ಆಚ್ಛಾದನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಹವಿರ್ಧಾನಗಳ ಸ್ವರೂಪವೂ ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ರಿಯೆಗಳೂ ವರ್ಣಿತವಾಗಿವೆ.

ಏತದ್ವೈ ದೇವಾನಾಂ ನಿಷ್ಕೇವಲ್ಯಂ ಯದ್ಧವಿರ್ಧಾನಂ ತಸ್ಮಾತ್ತತ್ರ ನಾಶ್ನಂತಿ ನ ಭಕ್ಷಯಂತಿ ||

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೩-೬-೧-೨೩)

ಹವಿರ್ಧಾನವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೇ ಸೇರಿದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಭೋಜನಪಾನಾದಿಗಳು ನಿಷಿದ್ಧವಾದವು ಎಂದು ಇದರ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು,

> ಶಿರ ಏವಾಸ್ಯ ಹವಿರ್ಧಾನಂ । ವೈಷ್ಣವಂ ದೇವತಯಾಥ ಯದಸ್ಮಿನ್ತ್ಸೋಮೋ ಭವತಿ ಹವಿರ್ವೈ ದೇವಾನಾಂ ಸೋಮಸ್ತಸ್ಮಾದ್ಧವಿರ್ಧಾನಂ ನಾಮ ॥
>
> (ಶ. ಬ್ರಾ- ೩-೫-೩-೨)

ಆದುದರಿಂದಲೇ ಹವಿರ್ಧಾನವು ಯಜ್ಞಾತ್ಮನಾದ ಪುರುಷನ ಶಿರಸ್ಸು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸೋಮವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಸೋಮನೇ ವಿಷ್ಣುರೂಪನಾದುದರಿಂದಲೂ ಇದು ವಿಷ್ಣುದೇವತಾಕವಾದುದು. ದೇವತೆಗಳ ಹವಿಸ್ಸಾದ ಸೋಮವು ಇದರಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಹವಿರ್ಧಾನವೆಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು ಎಂದು ಹವಿರ್ಧಾನದ ಪ್ರಶಂಸೆಯಿದೆ. ಇಂತಹ ಹವಿರ್ಧಾನಾಖ್ಯತ್ವವನ್ನು ಸೋಮವು ಪಡೆಯಿತು ಎಂದು **ಋತಸ್ಯ ಯೋನಿಂ ಏತಿ** ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಕೃತವಾದ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ.

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ಸೋಮೋ ಅಸ್ಮಭ್ಯಂ ದ್ವಿಪದೇ ಚತುಷ್ಪದೇ ಚ ಪಶವೇ ।
ಅನಮೀವಾ ಇಷಸ್ಕರತ್ ॥ ೧೪ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ಸೋಮಃ । ಅಸ್ಮಭ್ಯಂ । ದ್ವಿಽಪದೇ । ಚತುಃಽಪದೇ । ಚ । ಪಶವೇ ।

ಅನಮೀವಾಃ । ಇಷಃ । ಕರತ್ ॥ ೧೪ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ಸೋಮಃ ಸ್ತೋತೃಭ್ಯೋಽಸ್ಮಭ್ಯಂ ತಥಾ ದ್ವಿಪದೇಽಸ್ಮದೀಯಾಭ್ಯೋ ದ್ವಿಪಾದ್ಭ್ಯಃ ಪ್ರಜಾಭ್ಯಶ್ಚತುಷ್ಪದೇ ಪಶವೇ ಚತುಷ್ಪಾದ್ಭ್ಯಃ ಗವಾದಿಪಶುಭ್ಯಶ್ಚಾನಮೀವಾ ರೋಗವರ್ಜಿತಾನೀಷೋಽನ್ನಾನಿ ಕರತ್ । ಕರೋತು ॥ ಚತುಷ್ಪದೇ । ಭಸಂಜ್ಞಾಯಾಂ ಪಾದಸ್ಯ ಪದ್ಭಾವಃ । ಇಸುಸೋಃ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇತಿ ಸಂಹಿತಾಯಾಂ ಸತ್ವಂ । ಆದೇಶಪ್ರತ್ಯಯಯೋರಿತಿ ಷತ್ವಂ । ಬಹುವ್ರೀಹೌ ಪೂರ್ವಪದಸ್ವರಃ । ಕರತ್ । ಕರೋತೇರ್ಲೇಟ್ಯಡಾಗಮಃ । ಇಷಸ್ಕರದಿತ್ಯತ್ರ ಸಂಹಿತಾಯಾಂ ಕಃಕರತ್ಕರತೀತ್ಯಾದಿನಾ ಸತ್ವಂ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

ಸೋಮಃ—ಸೋಮನು । **ಅಸ್ಮಭ್ಯಂ**—ಸ್ತೋತೃಗಳಾದ ನಮಗೂ । **ದ್ವಿಪದೇ**—ನಮ್ಮ ಪುತ್ರಾದಿಗಳಿಗೂ । **ಚತುಷ್ಪದೇ**—ಚತುಷ್ಪಾದಗಳುಳ್ಳ । **ಪಶವೇ ಚ**—ನಮ್ಮ ಪಶುಗಳಿಗೂ ಸಹ । **ಅನಮೀವಾಃ**—ರೋಗರಹಿತವಾದ । **ಇಷಃ**—ಅನ್ನವನ್ನು । **ಕರತ್**—ಒದಗಿಸಲಿ ।

ಭಾವಾರ್ಥ

ಸೋಮನು ಸ್ತೋತೃಗಳಾದ ನಮಗೂ, ನಮ್ಮ ಪುತ್ರಾದಿಗಳಿಗೂ ಚತುಷ್ಪಾದಗಳುಳ್ಳ ನಮ್ಮ ಪಶುಗಳಿಗೂ ಸಹ ರೋಗರಹಿತವಾದ ಅನ್ನವನ್ನು ಒದಗಿಸಲಿ.

English Translation

May Soma grant to us and to (our) biped and quadruped animals, wholesome food.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ಅನಮೀವಾಃ—**ಅಮ-ರೋಗೇ** । ರೋಗವೆಂದರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಅಮಶಬ್ದದಿಂದ ಅಮೀವಶಬ್ದವು ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆ. ಅಮೀವಹಾ ರೋಗನಾಶಕ ಎಂದು ಇಂದ್ರಾದಿದೇವತೆಗಳ ವಿಶೇಷಣವು ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಶತ್ರುನಾಶಕ ಎಂಬರ್ಥವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಅನಮೀವಾಃ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೂ ರೋಗರಹಿತವಾದುದು ಅಥವಾ ಶತ್ರುರಹಿತವಾದುದು ಎಂಬ ಎರಡರ್ಥವೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

—— :o: ——

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ಅಸ್ಮಾಕಮಾಯುರ್ವರ್ಧಯನ್ನಭಿಮಾತೀಃ ಸಹಮಾನಃ ।

ಸೋಮಃ ಸಧಸ್ಥಮಾಸದತ್ ॥ ೧೫ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ಅಸ್ಮಾಕಂ । ಆಯುಃ । ವರ್ಧಯನ್ । ಅಭಿಽಮಾತೀಃ । ಸಹಮಾನಃ ।

ಸೋಮಃ । ಸಧಽಸ್ಥಂ । ಆ । ಅಸದತ್ ॥ ೧೫ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ಸ ಸೋಮೋ ದೇವೋಽಸ್ಮಾಕಮಾಯುರನ್ನಂ ಜೀವನಂ ವಾ ವರ್ಧಯನ್ವೃದ್ಧಿಂ ಪ್ರಾಪಯನ್ನಭಿಮಾತೀಃ ಕರ್ಮವಿಘ್ನಕಾರಿಣಃ ಶತ್ರೂನ್ ಸಹಮಾನೋಽಭಿಭವನ್ನಸ್ಮಾಕಂ ಸಧಸ್ಥಂ ಹವಿರ್ಧಾನಾಖ್ಯಂ ಸ್ಥಾನಮಾಸದತ್ । ಆಸೀದತು ॥ ಅಸದತ್ । ಸದೇರ್ಲೇಟಿ ರೂಪಂ । ನಿಘಾತಃ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

ಸೋಮಃ—ಸೋಮದೇವನು । **ಅಸ್ಮಾಕಂ**—ನಮ್ಮ । **ಆಯುಃ**—ಆಯುಸ್ಸನ್ನು । **ವರ್ಧಯನ್**—ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುತ್ತಾ । **ಅಭಿಮಾತೀಃ**—ನಮಗೆ ಹಿಂಸೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು । **ಸಹಮಾನಃ**—ಹೊಡೆದೋಡಿಸುತ್ತಾ । **ಸಧಸ್ಥಂ**—ಯಜ್ಞವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ । **ಆಸದತ್**—ಬಂದು ಸೇರಲಿ ।

ಭಾವಾರ್ಥ

ಸೋಮದೇವನು ನಮ್ಮ ಆಯುಸ್ಸನ್ನು ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುತ್ತಲೂ ನಮಗೆ ಹಿಂಸೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸುತ್ತಲೂ ಯಜ್ಞವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಿ.

English Translation

May Soma, prolonging our lives and overcoming our adversaries, sit down in our place of sacrifice.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ಅಭಿಮಾತೀಃ—**ಅಭಿತಃ ಹಿಂಸತೀತ್ಯಭಿಮಾತಿಃ** । ಸುತ್ತಲೂ ಹಿಂಸಿಸತಕ್ಕ ಶತ್ರುವೆಂದರ್ಥ. ಹಿಂಸಿಸುವವನು ಶತ್ರುವೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದೂ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ.

ಪಾಪ್ಮಾ ವಾ ಅಭಿಮಾತಿರಿಂದ್ರಮೇವಾಭಿಮಾತಿಹನಗ್ಂ ಸ್ವೇನ ಭಾಗಧೇಯೇನೋಪಧಾವತಿ ॥

(ತೈ. ಸಂ. ೨-೧-೩-೫)

ಪಾಪವೇ ಶತ್ರುವು. ಇಂದ್ರನೇ ಪಾಪರೂಪವಾದ ಈ ಶತ್ರುವನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ, ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಪಾಪ ಅಥವಾ ಪಾಪಿಷ್ಠ ಇತ್ಯಾದ್ಯರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಭಿಮಾತಿಶಬ್ದದ ಪ್ರಯೋಗವಿರುವುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಸಧಸ್ಥಂ—ಇಲ್ಲಿ **ಸಧಸ್ಥ**ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಹವಿರ್ಧಾನವೆಂಬ ಸ್ಥಾನವೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಯಾವ ಸ್ಥಾನವಾದರೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಬಹುದು. **ಸಹಸ್ಥಾನಂ ಲೋಕತ್ರಯೋಶಯಭೂತಮಂತರಿಕ್ಷಂ** । ಎಂದು ಅಂತರಿಕ್ಷಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿದೆ. ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಸೇರುವ ವೇದಿಕಾರೂಪವಾದ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ ಸದಸ್ಥವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕುಹ ಸ್ವಿದ್ದೋಷಾ ಕುಹ ವಸ್ತೋರಶ್ವಿನಾ ಕುಹಾಭಿಪಿತ್ವಂ ಕರತಃ ಕುಹೋಷತುಃ ।
ಕೋ ವಾಂ ಶಯುತ್ರಾ ವಿಧವೇವ ದೇವರಂ ಮರ್ಯಂ ನ ಯೋಷಾ ಕೃಣುತೇ ಸದಸ್ಥ ಆ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೪೦-೨)

ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ **ಸಧಸ್ಥ**ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವೇದಿರೂಪವಾದ ಸ್ಥಾನವೆಂದು ಸಾಯಣರೂ, ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಾಸಿಸುವ ಗೃಹರೂಪವಾದ ವಾಸಸ್ಥಾನವೆಂದು ನಿರುಕ್ತಕಾರರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಂತೆಯೇ **ತ್ರಿಷಧಸ್ಥಃ** ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೂ ಸಹ (ಋ. ಸಂ. ೬-೧೨-೨ಇತ್ಯಾದಿ) ಲೋಕೇಷು ಸಹಾವಸ್ಥಾನಂ ಎಂದರ್ಥಮಾಡಿದೆ. **ಸಹಸ್ಥಾನಂ**

ಪುಣ್ಯಕೃತಾಂ ಸಹನಿವಾಸಯೋಗ್ಯಂ ಭೂರಾದಿಲೋಕಸಪ್ತಕಂ । ಸುಕೃತಿಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಾಸಮಾಡಬಹುದಾದ ಏಳುಲೋಕಗಳೆಂದು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, **ಉತ್ತರಂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟತರಂ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಲೋಕಾನಾಂ ಉಪರಿಭೂತಂ ಸಹಸ್ಥಾನಂ ಸತ್ಯಲೋಕಂ** । ಸಕಲಲೋಕಗಳಿಗೂ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿರುವುದೂ, ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದೂ ಆದ **ಸತ್ಯಲೋಕ**ವೆಂದು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿದೆ. ಪ್ರಕೃತವಾದ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞವೇದಿರೂಪವಾದ ಸ್ಥಾನವೆಂದಾಗಲಿ ಹವಿರ್ಧಾನಾಖ್ಯವಾದ ಸ್ಥಾನವೆಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಘೃತೈರ್ಗವ್ಯೂತಿಮುಕ್ಷತಂ ।
ಮಧ್ವಾ ರಜಾಂಸಿ ಸುಕ್ರತೂ ॥ ೧೬ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ಆ । ನಃ । ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ । ಘೃತೈಃ । ಗವ್ಯೂತಿಂ । ಉಕ್ಷತಂ ।
ಮಧ್ವಾ । ರಜಾಂಸಿ । ಸುಕ್ರತೂ ಇತಿ ಸುऽಕ್ರತೂ ॥ ೧೬ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ಅಗ್ನಿಷ್ಟೋಮೇ ಪ್ರಾತಃಸವನೇ ಮೈತ್ರಾವರುಣಶಸ್ತ್ರ ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣೇತಿ ಸ್ತೋತ್ರಿಯಸ್ತೃಚಃ । ಸೂತ್ರಿತಂ ಚ । ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ನೋ ಗಂತಂ ರಿಶಾದಸಾ । ಆ. ೫-೧೦ । ಇತಿ ॥ ಚತುರ್ವಿಂಶೇऽಹನಿ ಪ್ರಾತಃಸವನೇ ಮೈತ್ರಾವರುಣೇ ಶಸ್ತ್ರ ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣೇತಿ ಷಡಹಸ್ತೋತ್ರಿಯಸಂಜ್ಞಕಸ್ತೃಚಃ । ಸೂತ್ರಿತಂ ಚ । ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಮಿತ್ರಂ ವಯಂ ಹವಾಮಹೇ । ಆ. ೭-೨ । ಇತಿ ॥ ಸ್ತೋಮವೃದ್ಧಾವಯಮೇವ ತೃಚ ಆವಾಪಾರ್ಥಃ । ಸೂತ್ರಿತಂ ಚ । ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣೇತಿ ತೃಚೌ । ಆ. ೭-೫ । ಇತಿ ॥ ದಾಕ್ಷಾಯಣೇ ಯಜ್ಞೇ ದ್ವೇ ಅಮಾವಾಸ್ಯೇ ಕರ್ತವ್ಯೇ । ತತ್ರೋತ್ತರಸ್ಯಾಮಮಾವಾಸ್ಯಾಯಾಂ ದ್ವಿತೀಯೇऽಹನಿ ಮೈತ್ರಾವರುಣ ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣೇತಿ ತಸ್ಯಾನುವಾಕ್ಯಾ । ಸೂತ್ರಿತಂ ಚ । ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಯದ್ಬಂಹಿಷ್ಠಂ ನಾತಿವಿಧೇ ಸುದಾನೂ । ಆ. ೨-೧೪ । ಇತಿ ॥

ಸುಕ್ರತೂ ಶೋಭನಕರ್ಮಾಣೌ ಹೇ ಮಿತ್ರಾವರುಣೌ ನೋऽಸ್ಮಾಕಂ ಗವ್ಯೂತಿಂ ಗವಾಂ ಮಾರ್ಗಂ ಗೋನಿವಾಸಸ್ಥಾನಂ ಘೃತೈಃ ಕ್ಷರಣಸಾಧನೈಃ ಪಯೋಭಿರೋಕ್ಷತಂ । ಸಮಂತಾತ್ಸಿಂಚತಂ । ಅಸ್ಮಭ್ಯಂ ದೊಗ್ಧ್ರೀರ್ಗಾಃ ಪ್ರಯಚ್ಛತಮಿತಿ ಭಾವಃ । ರಜಾಂಸ್ಯಸ್ಮದಾವಾಸಸ್ಥಾನಾನಿ ಮಧ್ವಾ ಮಧುರರಸೇನ

ಸಿಂಚತಂ ॥ ಗವ್ಯೂತಿಂ । ಗೋರ್ಯೂತೌ ಛಂದಸೀತಿ ವಾಂತಾದೇಶಃ । ಮಧ್ವಾ। ಸರ್ವವಿಧೀನಾಂ ಛಂದಸಿ ವಿಕಲ್ಪಿತತ್ವಾದತ್ರ ನುಮಾಗಮಾಭಾವಃ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

ಸುಕ್ರತೂ—ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಕರ್ಮಕರ್ತರಾದ । ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ—ಎಲೈ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೇ । ನಃ—ನಮ್ಮ । ಗವ್ಯೂತಿಂ—ಗೋವುಗಳ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನವನ್ನು । ಘೃತೈಃ—ಉದಕಗಳಿಂದ । ಆ ಉಕ್ಷತಂ—ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತುಂಬಿರಿ । ರಜಾಂಸಿ—ಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ । ಮಧ್ವಾ—ಮಧುರವಾದ ರಸದಿಂದ (ತುಂಬಿರಿ) ।

ಭಾವಾರ್ಥ

ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಕರ್ಮಕರ್ತರಾದ ಎಲೈ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೇ, ನಮ್ಮ ಗೋವುಗಳ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕ್ಷೀರಾದಿಗಳಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತುಂಬಿರಿ. ಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಧುರವಾದ ರಸದಿಂದ ತುಂಬಿರಿ.

English Translation

Mitra and Varuna, sprinkle our cow-stalls with butter ; performers of of good works, (sprinkle) the worlds with honey.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ಅಗ್ನಿಷ್ಟೋಮಯಾಗದ ಪ್ರಾತಃಸವನದಲ್ಲಿ ಮೈತ್ರಾವರುಣನೆಂಬ ಋತ್ವಿಜನು ಶಸ್ತ್ರಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುವಾಗ— ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಎಂದು ಮೊದಲಾಗುವ ಮೂರು ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನು (ಈ ಸೂಕ್ತದ ೧೬–೧೮ ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನು) ಸ್ತೋತ್ರಿಯ ತೃಚವನ್ನಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನಶ್ರೌತಸೂತ್ರದ— ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ನೋ ಗಂತಂ ರಿಶಾದಸಾ ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ೫-೧೦) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು; ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಃಸವನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೈತ್ರಾವರುಣನೆಂಬ ಋತ್ವಿಜನು ಶಸ್ತ್ರಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುವಾಗ ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾ-ವರುಣಾ ಎಂಬ ಈ ಮೂರು ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪಡಹಸ್ತೋತ್ರಿಯಸಂಜ್ಞಕವಾದ ತೃಚವನ್ನಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನಶ್ರೌತಸೂತ್ರದ ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಮಿತ್ರಂ ವಯಂ ಹವಾಮಹೇ ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ೭-೨) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು; ಸ್ತೋಮವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕಾದ ಆವಾಪಮಂತ್ರಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ಈ ತೃಚದ ವಿನಿಯೋಗವಿರುವುದೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನಶ್ರೌತಸೂತ್ರದ— ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣೇತಿ ತೃಚೌ ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ೭-೫) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು ; ದಾಕ್ಷಾಯಣವೆಂಬ ಯಜ್ಞವು ಎರಡು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಲ್ಪಡಬೇಕು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿವಸ ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಎಂಬ ಈ ಋಕ್ಕನ್ನು ಎರಡನೆಯ ದಿವಸ ಮಿತ್ರಾವರುಣದೇವತಾಕವಾದ ಪುರೋನುವಾಕ್ಯಾಮಂತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನ ಸೂತ್ರದ— ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಯದ್ಬಂಹಿಷ್ಠಂ ನಾತಿವಿಧೇ ಸುದಾನೂ ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ೨-೧೪) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು.

ಗವ್ಯೂತಿಂ— ಈ ಪದಕ್ಕೆ ಗವಾಂ ಮಾರ್ಗಃ ಗೋನಿವಾಸಸ್ಥಾನಂ ಗೋವುಗಳು ಸಂಚರಿಸುವ ಮಾರ್ಗ ಅಥವಾ ಗೋವುಗಳ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನವೆಂದರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಗಾವೋ ನ ಗವ್ಯೂತೀಃ (೧–೨೫-೧೬)ಎಂಬಲ್ಲಿ

ಗವ್ಯೂತಿಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಗೋಷ್ಠ ಎಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದೆ. ಹಸುವಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಹುಲ್ಲು ತುಂಬಿರುವ ಯಾವ ಕೊಟ್ಟಿಗೆ, ಹುಲ್ಲುಗಾವಲು ಅಥವಾ ಹುಲ್ಲುತುಂಬಿರುವ ಮಾರ್ಗ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಗವ್ಯೂ ತಿಶಬ್ದ ವಾಚ್ಯಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಪ್ರ ಬಾಹವಾ ಸಿಸೃತಂ ಜೀವಸೇ ನ ಆ ನೋ ಗವ್ಯೂತಿಮುಕ್ಷತಂ ಘೃತೇನ ।

(ಋ. ಸಂ. ೭-೬೨-೫)

ಆ ನೋ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಹವ್ಯಜುಷ್ಟಿಂ ಘೃತೈರ್ಗವ್ಯೂತಿಮುಕ್ಷತಮಿಳಾಭಿಃ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೭-೬೫-೪)

ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತವಾದ ಋಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಮಿತ್ರಾವರುಣರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಘೃತೈಃ ಗವ್ಯೂತಿಂ ಉಕ್ಷತಾಂ ಎಂದು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಗಾವೋ ಯೊಂತಿ ಗಚ್ಛಂತ್ಯತ್ರೇತಿ ಗವ್ಯೂತಿಃ ಗೋಮಾರ್ಗಭೂಮಿಃ ಗೋವುಗಳು ಸಂಚರಿಸುವ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಗವ್ಯೂತಿಯೆಂದು ಹೆಸರೆಂದು ಸಾಯಣರು ಅರ್ಥಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಘೃತ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಈ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಉದಕವೆಂದೇ ಅರ್ಥ. ತೃತೀಯೋ ಭ್ರಾತಾ ಘೃತಪೃಷ್ಠಃ (೧-೧೬೪-೧). ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಘೃತ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಉದಕವೆಂಬರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಉದಕವೆಂದೇ ಅರ್ಥಮಾಡಬೇಕು. ನಿರುಕ್ತದಲ್ಲಿಯೂ ಘೃತ ಪದವು ಉದಕ ನಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಪಠಿತವಾಗಿದೆ (ನಿ. ೧-೨೪) ನಮ್ಮ ಗೋವುಗಳಿಗೆ ತೃಣಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವಂತೆ ಅವುಗಳು ಮೇಯುವ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಉದಕದಿಂದ ಫಲವತ್ತನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರಿ ಎಂದು ಮಿತ್ರಾವರುಣರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ.

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ಉರುಶಂಸಾ ನಮೋವೃಧಾ ಮಹ್ನಾ ದಕ್ಷಸ್ಯ ರಾಜಥಃ ।

ದ್ರಾಘಿಷ್ಠಾಭಿಃ ಶುಚಿವ್ರತಾ ॥ ೧೭ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ಉರುऽಶಂಸಾ । ನಮಃऽವೃಧಾ । ಮಹ್ನಾ । ದಕ್ಷಸ್ಯ । ರಾಜಥಃ ।

ದ್ರಾಘಿಷ್ಠಾಭಿಃ । ಶುಚಿऽವ್ರತಾ ॥ ೧೭ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ಶುಚಿವ್ರತಾ ಪರಿಶುದ್ಧಕರ್ಮಾಣೌ ಹೇ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾವುರುಶಂಸಾ ಉರುಭಿರ್ಬಹುಭಿಃ ಶಂಸನೀಯೌ । ಯದ್ವಾ । ಉರು ಮಹಚ್ಛಂಸಃ ಶಸ್ತ್ರಂ ಯಯೋಸ್ತೌ। ನಮೋವೃಧಾ ನಮಸಾ ಹವಿರ್ಲಕ್ಷಣೇ-

ನಾನ್ನೇನ ಸ್ತೋತ್ರೇಣ ವಾ ವರ್ಧಮಾನೌ ದ್ರಾಘಿಷ್ಠಾಭಿರತ್ಯಂತಂ ದೀರ್ಘಸ್ತುತಿಲಕ್ಷಣಾಭಿರ್ವಾಗ್ಭಿರ್ಯುಕ್ತೌ ಯುವಾಂ ದಕ್ಷಸ್ಯ । ದಕ್ಷಂ ಧನಂ ಬಲಂ ವಾ । ತಸ್ಯ ಮಹ್ನಾ ಮಹತ್ತ್ವೇನ ರಾಜಥಃ । ಈಶಾಥೇ ॥ ಉರುಶಂಸಾ । ಶನ್ಸು ಸ್ತುತೌ । ಕರ್ಮಣಿ ಘಞ್ । ಕೃತ್ಸ್ವರಃ । ದ್ರಾಘಿಷ್ಠಾಭಿಃ । ದೀರ್ಘಶಬ್ದಾದಿಷ್ಠನಿ ಪ್ರಿಯಸ್ಥಿರೇತ್ಯಾದಿನಾ ದ್ರಾಘೀತ್ಯಾದೇಶಃ । ನಿತ್ತ್ವಾದಾದ್ಯುದಾತ್ತಃ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

(ಎಲೈ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೇ) **ಶುಚಿವ್ರತಾ**—ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಕರ್ಮವುಳ್ಳವರೂ। **ಉರುಶಂಸಾ**—ಅನೇಕರಿಂದ ಪ್ರಶಂಸಿತರೂ । **ನಮೋವೃಧಾ**—ಹವಿಸ್ಸಿನಿಂದ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವವರೂ । **ದ್ರಾಘಿಷ್ಠಾಭಿಃ**—ದೀರ್ಘವಾದ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದವರೂ ಆದ ನೀವು । **ದಕ್ಷಸ್ಯ**—ಶಕ್ತಿಸಂಪತ್ತಿನ । **ಮಹ್ನಾ**—ಆಧಿಕ್ಯದಿಂದ । **ರಾಜಥಃ**—ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ।

ಭಾವಾರ್ಥ

ಎಲೈ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೇ, ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಕರ್ಮವುಳ್ಳವರೂ. ಅನೇಕರಿಂದ ಪ್ರಶಂಸಿತರೂ, ಹವಿಸ್ಸಿನಿಂದ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವವರೂ, ದೀರ್ಘವಾದ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದವರೂ ಆದ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಸಂಪತ್ತಿನ ಆಧಿಕ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

English Translation

Performers of pure rites, glorified by many, exalted by adoration, (celebrated) by prolonged praises, you reign by the greatness of (your) strength.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ನಮೋವೃಧಾ—ನಮಸಾ ಹವಿರ್ಲಕ್ಷಣೇನ ಅನ್ನೇನ ಸ್ತೋತ್ರೇಣ ವಾ ವರ್ಧಮಾನೌ । ನಮಸ್ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನ್ನ, ಸ್ತುತಿ ಎಂಬೆರಡು ಅರ್ಥವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅನ್ನದಿಂದ ವೃದ್ಧಿಹೊಂದುವವರೆಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ವೃದ್ಧಿಹೊಂದುವವರೆಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ದಕ್ಷಸ್ಯ ಮಹತ್ತ್ವೇನ ರಾಜಥಃ । ದಕ್ಷ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಧನ ಅಥವಾ ಬಲ ಎಂಬೆರಡರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಅಥವಾ ದಕ್ಷನೆಂಬ ಮಿತ್ರಾವರುಣರ ಪಿತೃವಿನ ಹೆಸರೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಬಹುದು. ಧನದ ಮಹತ್ತ್ವದಿಂದಾಗಲಿ, ಬಲದ ಮಹತ್ತ್ವದಿಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಅವರ ಪಿತೃವಾದ ದಕ್ಷನ ಮಹತ್ತ್ವದಿಂದಾಗಲಿ, ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾರೆಂದರ್ಥ. ಶಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಧನವೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೇ ದಕ್ಷದ ಪಿತೃಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಯಾ ಧಾರಯಂತ ದೇವಾಃ ಸುದಕ್ಷಾ ದಕ್ಷಪಿತರಾ । ಅಸುರ್ಯಾಯ ಪ್ರಮಹಸಾ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೭-೬೬-೨)

ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಮಿತ್ರಾವರುಣರನ್ನು ಶಕ್ತಿಪಾಲಕರೆಂದು ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಕ್ರತು, ದಕ್ಷ ಎಂಬೆರಡರ ಸಾಮರಸ್ಯವೇ ಮಿತ್ರಾವರುಣರ ಸಮಸ್ತಶಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತವೆಯೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಶುಚಿವ್ರತಾ, ಉರುಶಂಸಾ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ.

———:o:———

ಸಂಹಿತಾಪಾಠಃ

ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನಾ ಯೋನಾವೃತಸ್ಯ ಸೀದತಂ ।

ಪಾತಂ ಸೋಮಮೃತಾವೃಧಾ ॥ ೧೮ ॥

ಪದಪಾಠಃ

ಗೃಣಾನಾ । ಜಮತ್ಽಅಗ್ನಿನಾ । ಯೋನೌ । ಋತಸ್ಯ । ಸೀದತಂ ।

ಪಾತಂ । ಸೋಮಂ । ಋತಽವೃಧಾ ॥ ೧೮ ॥

ಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಂ

ಮೈತ್ರಾವರುಣಸ್ಯ ಗ್ರಹಸ್ಯ ಯಾಜ್ಯಾ ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನೇತ್ಯೇಷಾ । ಸೂತ್ರಿತಂ ಚ । ಹೋತಾ ಯಕ್ಷನ್ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನಾ । ಆ. ೫-೫ । ಇತಿ ॥ ಅಧ್ಯಾಯೋಪಾಕರಣೇ ಮಂಡಲಾದ್ಯಂತಹೋಮೇ ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನೇತ್ಯೇಷಾ । ಆ. ಗೃ. ೩-೫ ॥

ಹೇ ಮಿತ್ರಾವರುಣೌ ಜಮದಗ್ನಿನೈತನ್ನಾಮಕೇನ ಮಹರ್ಷಿಣಾ ಗೃಣಾನಾ ಸ್ತೂಯಮಾನೌ ಯದ್ವಾ । ಜಮದಗ್ನಿನಾ ಪ್ರಜ್ವಲಿತಾಗ್ನಿನಾ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರೇಣ ಸ್ತೂಯಮಾನೌ ಯುವಾಮೃತಸ್ಯ ಯಜ್ಞಸ್ಯ ಯೋನೌ ದೇವಯಜನಾಖ್ಯೇ ದೇಶೇ ಸೀದತಂ । ಉಪವಿಶತಂ । ಋತಾವೃಧಾ ಋತಸ್ಯ ಕರ್ಮಫಲಸ್ಯ ವರ್ಧಯಿತಾರೌ ಯುವಾಂ ಸೋಮಂ ಪಾತಂ । ಪಿಬತಂ ॥ ಗೃಣಾನಾ । ಗೄ ಶಬ್ದೇ । ವ್ಯತ್ಯಯೇನ ಕರ್ಮಣಿ ಶಾನಚ್ । ಚಿತ್ತ್ವಾದಂತೋದಾತ್ತಃ । ಸೀದತಂ । ಸದೇರ್ಲೋಟಿ ಪ್ರಾಘ್ರೇತ್ಯಾದಿನಾ ಸೀದಾದೇಶಃ । ಪಾತಂ । ಪಾ ಪಾನೇ । ಬಹುಲಂ ಛಂದಸೀತಿ ಶಪೋ ಲುಕ್ ॥

ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ

(ಎಲೈ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೇ) ಜಮದಗ್ನಿನಾ—ಜಮದಗ್ನಿ ಋಷಿಯಿಂದ । ಗೃಣಾನಾ—ಸ್ತುತಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕ ನೀವು । ಋತಸ್ಯ—ಯಜ್ಞದ । ಯೋನೌ—ವೇದಿಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ । ಸೀದತಂ—ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ । ಋತಾವೃಧಾ—ಯಜ್ಞದ ವರ್ಧಕರಾದ ನೀವು । ಸೋಮಂ—ಸೋಮವನ್ನು । ಪಾತಂ—ಪಾನಮಾಡಿರಿ.

ಭಾವಾರ್ಥ

ಜಮದಗ್ನಿಯಿಂದ ಸ್ತುತರಾಗತಕ್ಕ ಎಲೈ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೇ, ನೀವು ಈ ಯಜ್ಞವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಯಜ್ಞವರ್ಧಕರಾಗಿ ಸೋಮವನ್ನು ಪಾನಮಾಡಿರಿ.

English Translation

Glorified by Jamadagni, sit down in the place of sacrifice (the altar); drink, augmenters (of the reward) of sacrifice, the Soma libation.

ವಿಶೇಷವಿಷಯಗಳು

ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನಾ—ಎಂಬ ಈ ಋಕ್ಕನ್ನು ಮೈತ್ರಾವರುಣಗ್ರಹದ ಯಾಜ್ಯಾಮಂತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನಶ್ರೌತಸೂತ್ರದ—**ಹೋತಾ ಯಕ್ಷನ್ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನಾ** ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ೫-೫) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು. ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಯೋಪಾಕರಣದಲ್ಲಿ **ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನಾ** ಎಂಬ ಋಕ್ಕನ್ನು ಮಂಡಲಾಂತ್ಯದ ಹೋಮಮಂತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ವಲಾಯನ ಗೃಹ್ಯಸೂತ್ರದ—**ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನಾ** ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ (ಆ. ಗೃ. ೩-೫-೭) ವಿವೃತವಾಗಿರುವುದು.

ಗೃಣಾನಾ ಜಮದಗ್ನಿನಾ—ಏತನ್ನಾಮಕೇನ ಮಹರ್ಷಿಣಾ ಸ್ತೂಯಮಾನೌ । ಯದ್ವಾ । ಜಮದಗ್ನಿನಾ ಪ್ರಜ್ವಲಿತಾಗ್ನಿನಾ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರೇಣ ಸ್ತೂಯಮಾನೌ । ಜಮದಗ್ನಿಯೆಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಮಹರ್ಷಿಯಿಂದ ಸ್ತುತರಾದ ಮಿತ್ರಾವರುಣರು ಎಂದು ಒಂದರ್ಥ. ಅಥವಾ **ಜಮದಗ್ನಿ**ಶಬ್ದಕ್ಕೆ **ಪ್ರಜ್ವಲಿತಾಗ್ನಿ**ಯೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದರೆ, ಯಜ್ಞಕ್ಕಾಗಿ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಪ್ರಜ್ವಲಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೆಂದರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಂದ ಸ್ತುತರಾದ ಮಿತ್ರಾವರುಣರು ಎಂದು ಒಂದರ್ಥ. ಹೀಗೆ ಸಾಯಣರು ಎರಡು ವಿಧವಾದ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಜಮದಗ್ನಿಯೆಂಬ ಋಷಿಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸಾಧುವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಜಮದಗ್ನಿಮಹರ್ಷಿಯು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೆ ಆಪ್ತಮಿತ್ರನು. ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ, ೩-೬೨-೧೬ ರಿಂದ ೧೮ ; ೮-೧೦೧ ; ೯-೬೨ ; ೯-೬೫ ; ೯-೬೭-೧೬ ರಿಂದ ೧೮ ; ೧೦-೧೧೦ ; ೧೦-೧೩೭-೬ ; ೧೦-೧೬೭ ಇವಿಷ್ಟು ಮಂತ್ರಗಳೂ ಜಮದಗ್ನಿಕೃತವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಇವನು ಭೃಗುಪುತ್ರನು. ಆದುದರಿಂದ ಜಮದಗ್ನಿಭಾರ್ಗವ ಎಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ. **ಗೃಣಾನೋ ಜಮದಗ್ನಿನಾ** ಎಂದು ತನ್ನ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಚ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. (ಋ. ಸಂ. ೯-೬೨-೨೪ ; ೯-೬೫-೨೫ ಇತ್ಯಾದಿ).

ಪ್ರಸೂತೋ ಭಕ್ಷಮಕರಂ ಚರಾವಪಿ ಸ್ತೋಮಂ ಚೇಮಂ ಪ್ರಥಮಃ ಸೂರಿರುನ್ಮೃಜೇ ।
ಸುತೇ ಸಾತೇನ ಯದ್ಯಾಗಮಂ ವಾಂ ಪ್ರತಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಜಮದಗ್ನೀ ದಮೇ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೬೭-೪)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಜಮದಗ್ನಿಗಳಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಸಂಬೋಧಿಸಿ ತನ್ನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ವಿಧವಾದ ಸಾಹಚರ್ಯವು ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ವಸಿಷ್ಠನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಲ ಸಮರ್ಥನಾದನು ಎಂಬ ವಿಷಯವೂ ಸಹ ಸಂಹಿತಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಜಮದಗ್ನೀ ವಸಿಷ್ಠೇನಾಸ್ಪರ್ಧೇತಾಗ್ಂ ಸ ಏತಜ್ಜಮ-ದಗ್ನಿರ್ವಿಹವ್ಯಮಪಶ್ಯತ್ತೇನ ವೈ
ಸ ವಸಿಷ್ಠಸ್ಯೇಂದ್ರಿಯಂ ವೀರ್ಯಮವೃಂಕ್ತ ॥

(ತೈ. ಸಂ. ೩-೧-೭-೩)

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಮತ್ತು ಜಮದಗ್ನಿ ಇಬ್ಬರೂ ಸಹ ವಸಿಷ್ಠನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಜಮದಗ್ನಿಯು **ಮಮಾಗ್ನೇ ವರ್ಚೋ ವಿಹವೇಷ್ವಸ್ತು ವಯಂ ತ್ವೇಂಧಾನಾಸ್ತನ್ವಂ ಪುಷೇಮ** ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುವ ವಿಹವ್ಯ ಸೂಕ್ತದ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದನು (ಋ. ಸಂ. ೧೦-೧೨೮). ಇದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ವಸಿಷ್ಠನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾನೇ ಪಡೆದನು ಎಂದು ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಕಥಾರೂಪದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಬೃಹದ್ದೇವತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಇದೇ ರೀತಿಯಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕಸನ್ನಿವೇಶವು ಈ ರೀತಿ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ.

ಸುದಾಸಶ್ಚ ಮಹಾಯಜ್ಞೇ ಶಕ್ತಿನಾ ಗಾಥಿಸೂನವೇ ।
ನಿಗೃಹೀತಂ ಬಲಾಚ್ಚೇತಃ ಸೋಽವಸೀದದ್ವಿಚೇತನಃ ।
ತಸ್ಮೈ ಬ್ರಾಹ್ಮೀಂ ತು ಸೌರೀಂ ವಾ ನಾಮ್ನಾ ವಾಚಂ ಸಸರ್ಪರೀಂ ।
ಸೂರ್ಯಕ್ಷಯಾದಿಹಾಹೃತ್ಯ ದದುಸ್ತೇ ಜಮದಗ್ನಯಃ ।
ಕುಶಿಕಾನಾಂ ತತಃ ಸಾ ವಾಗಮತಿಂ ತಾಮಪಾಹನತ್ ॥

(ಬೃ. ದೇ. ೪-೧೧೨ ರಿಂದ ೧೧೪)

ಸುದಾಸನ ಮಹಾಯಾಗದಲ್ಲಿ ವಸಿಷ್ಠಪುತ್ರನಾದ **ಶಕ್ತಿ**ಯಿಂದ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಗಾಧಿಪುತ್ರನು (ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು) ಮೂರ್ಛೆಹೊಂದಿದನು. ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಶೂನ್ಯನಾಗಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು ಆಗ ಜಮದಗ್ನಿಗಳು ಸೂರ್ಯಪುತ್ರಿಯಾದ (ಅಥವಾ ಬ್ರಹ್ಮಪುತ್ರಿಯಾದ) **ಸಸರ್ಪರೀ** ನಾಮಕವಾದ ವಾಕ್ಕಿನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರು. ಆ ವಾಗ್ದೇವಿಯು ಕುಶಿಕಪುತ್ರರ ಮೂರ್ಛೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು, ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ,

ಸಸರ್ಪರೀರಮತಿಂ ಬಾಧಮಾನಾ ಬೃಹನ್ಮಿಮಾಯ ಜಮದಗ್ನಿದತ್ತಾ ।
ಆ ಸೂರ್ಯಸ್ಯ ದುಹಿತಾ ತತಾನ ಶ್ರವೋ ದೇವೇಷ್ವಮೃತಮಜುರ್ಯಂ ॥

(ಋ. ಸಂ. ೩-೫೩-೧೫)

ಇತ್ಯಾದಿ ಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಇದರ ವಿಶೇಷಾರ್ಥವನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಕಥಾಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವಾಗಲೂ ಸಹ ಜಮದಗ್ನಿಪದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಜಮದಗ್ನಿಯು ಪ್ರಜಾಪತಿಯ ಪುತ್ರನೆಂದೂ ಜಗತ್ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತನ್ನ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವೀಕ್ಷಿಸಿ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದನೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಪ್ರಜಾಪತಿರ್ವಿರಾಜಮಪಶ್ಯತ್ತಯಾ ಭೂತಂ ಚ ಭವ್ಯಂ ಚಾಸೃಜತ ತಾಮೃಷಿಭ್ಯಸ್ತಿರೋಽದ-
ಧಾತ್ತಾಂ ಜಮದಗ್ನಿಸ್ತಪಸಾಽಪಶ್ಯತ್ತಯಾ ವೈ ಸ ಪೃಶ್ನೀನ್ಕಾಮಾನಸೃಜತ ।

(ತೈ ಸಂ. ೩-೩-೫-೨)

ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ವಿರಾಟ್ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದನು. ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಭೂತವನ್ನೂ ಭವಿಷ್ಯತ್ತನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಋಷಿಗಳ ಗೋಚರಕ್ಕೂ ಬೀಳದಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಜಮದಗ್ನಿಯು ತನ್ನ ತಪಸ್ಸಿನ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಅವುಗಳ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದು ಅವುಗಳಿಂದ ಅನೇಕವಿಧವಾದ ಕಾಮವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು ಎಂದು ಅವನ ದಿವ್ಯದರ್ಶನಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಇದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಜಮದಗ್ನಿಯು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಅಂಶವೆಂಬುದನ್ನು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಇಮಾವೇವ ಗೋತಮಭಾರದ್ವಾಜೌ, ಅಯಮೇವ ಗೋತಮಃ, ಅಯಂ ಭಾರದ್ವಾಜಃ । ಇಮಾ-
ವೇವ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಜಮದಗ್ನೀ, ಅಯಮೇವ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಃ, ಅಯಂ ಜಮದಗ್ನಿಃ ।

(ಬೃ. ಉ. ೨-೨-೪)

ಎಂದು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಶರೀರತತ್ತ್ವವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಗೋತಮ ಮತ್ತು ಭರದ್ವಾಜರು ಶ್ರೋತೃತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕರು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಮತ್ತು ಜಮದಗ್ನಿಗಳು ಚಕ್ಷುಸ್ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕರು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೇ ದಕ್ಷಿಣಚಕ್ಷುಸ್ಸು ಮತ್ತು ಜಮದಗ್ನಿಯೇ ವಾಮಚಕ್ಷುಸ್ಸು ಎಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಭೌತಿಕವಾದ ಚಕ್ಷುಸ್ಸೆಂದು ಮಾತ್ರ ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನಚಕ್ಷುಸ್ಸೆಂದೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೇಗೆಂದರೆ—

ಪ್ರಜಾಪತಿರ್ವೈ ಜಮದಗ್ನಿಃ, ಸೋಽಶ್ವಮೇಧಃ ।

(ಶ ಬ್ರಾ. ೧೩-೨-೨-೧೪)

ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಜಮದಗ್ನಿಯನ್ನು ಪ್ರಜಾಪತಿಯೆಂದೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆಯೋ ಅಂತಹ ಜಮದಗ್ನಿಯ ವಿಶೇಷ ಗುಣವೇನೆಂದರೆ,

ಜಮದಗ್ನಿರ್ಋಷಿರಿತಿ । ಚಕ್ಷುರ್ವೈ ಜಮದಗ್ನಿರ್ಋಷಿರ್ಯದೇನೇನ ಜಗತ್ಪಶ್ಯತ್ಯಥೋ ಮನುತೇ ತಸ್ಮಾಚ್ಚಕ್ಷುರ್ಜಮದಗ್ನಿರ್ಋಷಿಃ ಪ್ರಜಾಪತಿಗೃಹೀತಯಾ ತ್ವಯೇತಿ ಪ್ರಜಾಪತಿಸೃಷ್ಟಯಾ ತ್ವಯೇತ್ಯೇತಚ್ಚಕ್ಷುರ್ಗೃಹ್ಣಾಮಿ ॥

(ಶ. ಬ್ರಾ. ೮-೧-೨-೩)

ಮಹರ್ಷಿಯಾದ ಜಮದಗ್ನಿಯೇ ಚಕ್ಷುಸ್ಸು. ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಯಾವುದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ದರ್ಶನಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಚೇತನಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಪಡೆಯುವುದೋ ಅಂತಹ ದಿವ್ಯಚಕ್ಷುಸ್ಸೇ ಜಮದಗ್ನಿಯು. ಪ್ರಜಾಪತಿಸೃಷ್ಟನಾದ ಎಲೈ ಜಮದಗ್ನಿಯೇ, ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ನನ್ನ ಸಂತತಿಗೆಲ್ಲಾ ದರ್ಶನಶಕ್ತಿಯು ಲಭಿಸಲಿ ಎಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿಯುವ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ ಜಮದಗ್ನಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಈ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನೇ ತೈತ್ತಿರೀಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲೂ ತಿಳಿಸುತ್ತಾ,

ಯದಕ್ಷರಂ ಭೂತಕೃತಂ । ವಿಶ್ವೇದೇವಾ ಉಪಾಸತೇ । ಮಹರ್ಷಿಮಸ್ಯ ಗೋಪ್ತಾರಂ । ಜಮದಗ್ನಿಮಕುರ್ವತ । ಜಮದಗ್ನಿರಾಪ್ಯಾಯತೇ । ಛಂದೋಭಿಶ್ಚತುರುತ್ತರೈಃ । ರಾಜ್ಞಸ್ಸೋಮಸ್ಯ ತೃಪ್ತಾಸಃ ॥

(ತೈ ಆ. ೧-೯-೭)

ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಜಮದಗ್ನಿಯು ಅಕ್ಷರಾತ್ಮಕನಾದ ಪರಮಾತ್ಮಸ್ವರೂಪನೆಂದೇ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ವೇದಾರ್ಥಸ್ಯ ಪ್ರಕಾಶೇನ ತಮೋ ಹಾರ್ದಂ ನಿವಾರಯನ್ ।
ಪುಮರ್ಥಾಂಶ್ಚತುರೋ ದೇಯಾದ್ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥಮಹೇಶ್ವರಃ ।

ಇತಿ ಶ್ರೀಮದ್ರಾಜಾಧಿರಾಜಪರಮೇಶ್ವರವೈದಿಕಮಾರ್ಗಪ್ರವರ್ತಕಶ್ರೀವೀರಬುಕ್ಕಭೂಪಾಲಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ-
ಧುರಂಧರೇಣ ಸಾಯಣಾಚಾರ್ಯೇಣ ವಿರಚಿತೇ ಮಾಧವೀಯೇ ವೇದಾರ್ಥಪ್ರಕಾಶೇ
ಋಕ್ಸಂಹಿತಾಭಾಷ್ಯೇ ತೃತೀಯಾಷ್ಟಕೇ ತೃತೀಯೇ ಮಂಡಲೇ
ಪಂಚಮೋಽನುವಾಕಃ
ಸಮಾಪ್ತಂ ಚ ತೃತೀಯಂ ಮಂಡಲಂ

॥ ಓಂ ತತ್ಸತ್ ।

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀಸಾಯಣಭಾಷ್ಯಸಹಿತವೂ ಕರ್ನಾಟಕಭಾಷಾನುವಾದಯುತವೂ ಆದ
ಋಗ್ವೇದಸಂಹಿತೆಯ (ತೃತೀಯಾಷ್ಟಕದಲ್ಲಿ)
ಮೂರನೆಯ ಮಂಡಲವು ಸಮಾಪ್ತವಾದುದು.

ಯದಕ್ಷರಪದಭ್ರಷ್ಟಂ ಮಾತ್ರಾಹೀನಂ ತು ಯದ್ಭವೇತ್ ।
ತತ್ಸರ್ವಂ ಕ್ಷಮ್ಯತಾಂ ದೇವ ವಾಗೀಶ್ವರ ನಮೋಽಸ್ತು ತೇ ॥

ಶುಭಂ ಭೂಯಾತ್

ಮಂಗಳಂ

:o: